SERIA ODISEEA DRAGONULUI

timothy zahn

HOȚ ȘI DRAGON

TIMOTHY ZAHN este unul dintre cei mai importanţi autori americani contemporani de science-fiction. S-a născut în Chicago, Illinois şi a studiat la Michigan State University, luându-şi diploma în fizică în 1973. După obţinerea titlului de master în fizică în 1975 la Universitatea din Illinois, Urbana-Champaign, a început studiile doctorale, pe care însă le-a abandonat la scurt timp. Scriind science-fiction doar ca hobby, a devenit apoi scriitor profesionist. Locuieşte împreună cu soţia sa Anna şi cu fiul lor Corwin în Bandon, Oregon. A publicat proză scurtă în cele mai importante reviste SF, *Cascade Point* aducându-i un premiu Hugo pentru cea mai bună nuvelă în 1984. Este autorul a numeroase romane din colecţia *Star Wars*, printre care şi bestsellerul absolut *Star Wars: Heir to the Empire*. Dintre lucrările sale mai amintim binecunoscutele trilogii *Cobra* şi *Blackcollar*. Următoarele volume ale seriei *Odiseea Dragonului* sunt *Dragon and Soldier* (2004), *Dragon and Slave* (2005), *Dragon and Herdsman* (2006), *Dragon and Judge* (2007), *Dragon and Liberator* (2008) (în pregătire la Editura Nemira).

timothy zahn

HOT ŞI DRAGON

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

NEMIRA

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Mihai ȚENOVICI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZAHN, TIMOTHY
Hoț și dragon / Timothy Zahn;
trad.: Alexandru Maniu
București, Nemira & Co., 2008
ISBN 978-973-143-219-9

I. Maniu, Alexandru (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Timothy Zahn
DRAGON AND THIEF
© Timothy Zahn, 2003

© Editura Nemira & Co., 2008

Redactor: Georgiana PARASCHIV
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU

Tiparul executat de Alföldi Nyomda Rt.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-219-9

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Surorii mele Carol,
care i-a călăuzit pe Jack și Draycos
pe făgașul potrivit

Capitolul 1

– Draycos? Hai, simbi, mişcă-ţi solzii-ncoa.

Draycos îşi luă privirea de la monitor, ciulind urechile în direcţia vocii. Polphir, gazda lui shontină, urca deja scara ce ducea în globul de comandă al navei *Havenseeker*[1], privindu-l puţin surprins.

– Un' să mai vin? Suntem aici. Am ajuns. Misiunea noastră s-a încheiat.

– Nici gând, bunul, dar trândavul meu K'da, răspunse Polphir sec. Am bătut cale lungă, nu-i vorbă, dar mai trebuie să verificăm o dată coordonatele planetei de sub noi. Hai să mergem.

– Prea bine, bunul, dar neînduplecatul meu shontin, i-o întoarse Draycos.

Se ghemui pe toate cele patru labe şi sări peste panoul cu monitoare. În zbor trecu deasupra

---

[1] Cuvânt format din *haven* – „loc de adăpost", „refugiu" şi verbul *to seek* – „a căuta" (n. tr.).

capetelor celor doi shontini care lucrau acolo și ateriză exact la baza scării. I-ar fi plăcut să sară direct în globul de comandă, fără să mai urce, dar în globul inferior mai era un K'da ghemuit la comenzi, și cu siguranță l-ar fi dărâmat la aterizare. Se prinse de barele laterale ale scării – doar shontinii le foloseau pe cele interioare – și țâșni în sus.

Pe *Havenseeker* domneau forfota și un freamăt surd. Minune: după aproape doi ani petrecuți în spațiu, cele patru nave masive ale avangărzii K'da-shontine ajunseseră în cele din urmă la destinație, o lume numită Iota Klestis, și erau cu toții entuziasmați. În timp ce urca scara, ciulea câte-o ureche țuguiată la auzul unui sunet ciudat sau al unui fragment de discuție.

Când Draycos își făcu apariția în glob, Polphir se afla deja la panoul circular de comandă, muncind de zor. Se opri câteva clipe în vârful scării, cu privirile ațintite la planeta verde-albastră ce se rotea încet sub ei. O lume nelocuită, sau cel puțin așa îi asigurase legătura lor din sectorul ăsta de univers.

Noaptea, bezna se lăsau:
K'da și shontine nu cedau...

– Stai şi visezi cu ochii deschişi? îi aruncă peste umăr Polphir. Sau ţi-ai luat un scurt răgaz să te admiri?

– Cum altfel? i-o-ntoarse Draycos, arcuindu-şi gâtul lung de parcă urma să fie pozat. Văzut-ai vreodată un vlăstar mai chipeş al rasei mele?

– Eşti dus dacă-ţi închipui c-o să răspund la întrebarea asta aici, rosti Polphir voios. Aşteaptă numai să ajungem pe planetă, într-un loc ferit, şi întreabă-mă din nou.

– Las-o baltă.

Nici măcar nu băgase de seamă că se oglindea în curbura fină a plasticului. Acum, că tot venise vorba, îşi îngădui câteva clipe pentru a se privi.

Faţa nu-i prea rea, hotărî el. Capul lunguieţ şi triunghiular era bine proporţionat, ochii scăpărători de smarald, ascunşi sub arcade proeminente, la distanţă potrivită. Creasta ţepoasă pornea de la nivelul ochilor, traversa creştetul capului şi se alungea pe spatele său lung. Era în regulă, gândi, o idee cam îngustă. Botul alungit, cu dinţi ascuţiţi ca tăişul sabiei, avea forme plăcute, cu toate că anumiţi dinţi erau mai îndoiţi, iar limba lui despicată ieşea prea mult în afară atunci când amuşina aerul. Nici cu solzii nu-i era ruşine, auriu-deschis cu margini purpurii,

deși în copilărie își dorise, în secret, să fie cenușii. Restul trupului nu era oglindit, dar și-l putea închipui: corpul lung și neted, așa cum îi ședea bine unui războinic K'da, coada, puțin cam scurtă, biciuind fără încetare aerul.

După doi ani, își spuse, ar fi minunat să simtă pământul sub picioare din nou. Se întoarse spre spatele lui Polphir, se ghemui și sări.

Labele din față atinseră umerii goi ai shontinului și se aplatizară, lunecând de-a lungul pielii pe brațe în jos. Restul trupului se lipi de spatele lui Polphir și trecu de la trei la două dimensiuni, scurgându-se pe corpul gazdei sale. Într-o clipă transformarea era gata, iar Draycos, un tatuaj viu, întins pe mâinile, spatele și picioarele lui Polphir.

– Oricum, mă-ndoiesc că poți aprecia cu adevărat frumusețea unui K'da, adăugă el, petrecându-și capul plat pe după umărul lui Polphir și de-a lungul pieptului, pentru a vedea mai bine semnalele luminoase.

– Și dacă vrei să știi, nu visam cu ochii deschiși, nici nu mă admiram. Dimpotrivă, compuneam un poem epic despre călătoria noastră și speranțele reînnoite pentru popoarele noastre.

– Chiar așa...

– Întocmai. Membrele superioare se desprinseră de brațele lui Polphir, recăpătându-și forma tridimensională, și luară panoul de comandă în primire.

– Aveai rezervat un loc de cinste în el.

– Sunt copleșit, spuse Polphir. Nu glumesc. Bine, hai să vedem. Poți să-mi faci rost de coordonatele anterioare?

– Asta și făceam.

– Mulțam'. În locul tău nu m-aș grăbi să cânt reușita acestei călătorii. Nimeni nu pare dornic să ne spună dacă suntem bine-veniți aici.

Draycos își extinse capul din umărul lui Polphir, redându-i cele trei dimensiuni, pentru a putea urmări mai bine senzorul de proximitate. Ceva tot apărea și dispărea în raza de detectare a radarului. Sau i se năzărea?

– Îți faci prea multe griji, îl liniști el, lipindu-și din nou capul de pielea lui Polphir și reluând activitatea la panou. De ce s-ar împotrivi cineva să folosim o planetă pe care nimeni nu pare s-o dorească? Mai ales că dăm și bani pe chestia asta.

– Există nenumărate motive. Bunăoară, știi și tu că refugiații nu sunt întotdeauna bine primiți. Cu atât mai puțin atunci când au pe urme dușmani așa de temut ca Valahgua.

– Valahgua n-or să ne dea de urmă, rosti hotărât Draycos. Nu aici.

Polphir clătină din cap.

– Sper să ai şi limba aurită.

– Se apropie o navă, se auzi vocea unui shontin din centrul de comandă.

– Verificăm..., adăugă un K'da. E legătura noastră.

– Înseamnă că asta-i planeta, făcu Polphir, gârbovindu-se cu mâinile întinse peste panoul de comandă.

– Pare în regulă, întări Draycos, înălţându-şi capul pentru a studia radarul principal.

– Iota Klestis, silabisi el atent numele corpului ceresc. Are o ritmicitate aparte...

– Aşa e. Rămân la părerea mea că trebuie rebotezată.

– Într-adevăr, nu prea rimează cu nimic.

Pe ecran îşi făcură apariţia patru nave mici, în formaţie strânsă.

– Curios. Niciuna nu descrie tiparul navei cu care am luat iniţial legătura. Cel puţin, nu din datele pe care le avem de la echipa de cercetare.

– Hmm. Polphir renunţă la poziţia întinsă şi se aplecă peste ecran. Ai dreptate. Să fi trimis localnicii un comitet de întâmpinare?

– Crezi că l-au luat la o plimbărică și pe amicul nostru?

– Sau au venit fără el, spuse Polphir pe un ton sumbru. Poate că planeta asta nu-i tocmai nedorită.

– Tot ce se poate, mormăi Draycos. Cu toate astea, semnalul de recunoaștere e bun.

– Așa-i, confirmă Polphir, mutându-se la altă secțiune a panoului. Ia să-i vedem mai bine.

Pentru câteva clipe, imaginea de pe ecran deveni neclară, apoi se limpezi. Draycos mai avu timp să distingă motoarele uriașe și mai multe globuri de atac, ațintite spre grupul lor...

Spre stupoarea lui, câte trei globuri de pe fiecare navă se deschiseră la unison și slobozirăă doisprezece rachete care acum goneau spre navele shontine-K'da.

– Atenție! strigă cineva. Suntem atacați!

– Toți războinicii la posturile de luptă, răsună glasul calm al comandantului shontin Chayd în hărmălaia de pe punte.

– Doar foc de apărare. Poate ne-au luat drept altcineva. Stația de comunicare, luați legătura cu ei să ne identificăm.

– Încercăm, răspunse un K'da. Lansarea rachetelor defensive zgudui nava din țâțâni. Dar ne ignoră.

– Atenție, au rupt formația, îi avertiză Polphir, aplecându-se pentru a examina globurile navelor atacatoare. S-au separat. O navă de-a lor pe una de-a noastră.

– Foc de voie, ordonă Chayd. Încercați să le distrugeți armele. Poate că nu-i prea târziu să cădem la înțelegere.

Polphir își mușcă limba.

– Nu-mi miroase a bine, Draycos, rosti el cu voce joasă. Patru de-ai lor, patru de-ai noștri. Nu-i o întâlnire întâmplătoare. Erau pregătiți pentru sosirea noastră.

– Dacă așa stă treaba, n-au fost prea atenți la detalii. Rachete de mărimea aia împotriva unui înveliș atât de blindat ca al nostru? Ce vor să ne demonstreze?

– Și odată ce știau cu cine vor avea de-a face, de ce și-au fragmentat puterea de tragere? adăugă Polphir. De ce nu aruncă totul pe-o singură navă?

– Sau pur și simplu s-o ia la sănătoasa. Au pus ceva la cale, Polphir. Dar ce?

Polphir nu mai avu timp să răspundă, însă nava care se repezise spre ei, da. Dintr-un glob de atac central veni o strălucire gălbuie, urmată de un con ascuțit de lumină violetă.

Draycos rămase cu răsuflarea oprită, refuzând pentru acea teribilă fracțiune de secundă să creadă

ce vedea. Era de neînchipuit că aici, la sute de ani-lumină depărtare de lumile acelea răvășite de război, arma cea mai de temut a inamicului era folosită împotriva lor.

Și iată: prea-bine cunoscutul con de lumină violetă se răsucea spre pupa navei lor. O armă căreia niciun scut nu-i făcea față și nicio ființă nu-i putea supraviețui.

O armă numită simplu Urgia.

– Manevră de ocolire! strigă Chayd. Toate navele!

Însă era prea târziu. Cocoțat pe umerii lui Polphir, Draycos realiză că nu mai aveau scăpare. Toate cele patru nave dădură drumul razelor violete, orientându-le spre pupa navelor de colonizare.

Din intercomul navei răzbăteau strigătele îngrozite ale shontinilor și K'dailor din camera motoarelor, curmate pe măsură ce raza îi lăsa fără suflare.

– Ocolire! strigă pentru a doua oară comandantul, disperat de-a binelea.

O clipă mai târziu, Draycos se agăța de bara de susținere a panoului de comandă, în timp ce *Havenseeker* se răsucea în jos, evitând lumina violetă care dădea târcoale navei.

Greu de spus cum reușise pilotul o astfel de manevră cu o navă așa masivă și greoaie. Se părea că atacatorul era la fel de surprins, căci, pentru câteva secunde, raza violetă își continuă neabătută traseul prin spațiu, deasupra navei. În același moment, o salvă de rachete părăsi *Havenseeker* și o luă pe urma navei de vânătoare.

Draycos urmări cu răsuflarea tăiată manevrele disperate ale atacatorului. Se feri cu succes de majoritatea rachetelor, dar legea probabilităților i-o luă înainte și ultimele două loviră din plin lateralul navei, la babord de arma urgiei.

– Două lovituri, strigă Polphir. Urgia...

Dar nu izbuti să termine. Se lăsă moale în scaun, răsuflând în tăcere.

Nu mai era nimic de zis. În ciuda stricăciunilor făcute de rachete, raza violetă se răsucea în continuare prin spațiu. Se stabili de-a lungul navei aflate în derivă și, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, își reluă înaintarea.

La fel și strigătele muribunzilor. Străbătut de fiori, Draycos se întinse pentru a închide intercomul globului. Nu putea să-i ajute nicicum pe tovarășii săi. Câteva strigăte stinse mai răzbăteau din intercomul de pe puntea inferioară.

– Nu se poate, murmură Polphir. Părea mai degrabă uluit decât înspăimântat. Cum se poate

ca Valahgua să fie aici? Cum se poate ca navele alea să aibă Urgia?

– Nu știu, și pare-mi-se că nu vom afla niciodată.

– Așa se pare, spuse Polphir pe un ton aproape liniștit. Un shontin care nu se temea de moarte. Pentru câteva clipe, Draycos îi invidie calmul.

Havenseeker încerca să scape atacului. Dar inamicul știa cum să-și facă treaba. Raza violetă își continuă încet avansul. Draycos își închipuia trupurile neînsuflețite ale camarazilor săi, prăbușite în scaun sau împrăștiate pe punte, după ce raza îi lăsase fără viață și trecuse mai departe. Cadavrele shontine vor rămâne acolo o vreme. Cele ale prietenilor K'da se preschimbau deja în trupuri bidimensionale și apoi se pierdeau în nimicnicie. Moartea unui K'da nu lăsa în urmă un trup la căpătâiul căruia să jelească apropiații.

Raza înainta acum spre centrul de comandă. Draycos simți o furnicătură electrică neplăcută pe solzi.

– Vine, rosti el.

În mod curios, vocea lui fusese destul de liniștită, deși în sufletul său vuia furtuna.

– A fost o onoare să fiu simbiotul tău, Polphir...

– Stai puțin, îl întrerupse Polphir, arătându-i nava atacatoare. A pâlpâit mai-nainte – uite. Ai văzut?

– Da, se încruntă Draycos.

Lumina gălbuie pâlpâia într-adevăr. La fel și raza violetă, aducătoare de moarte. Reușiseră oare rachetele lansate de *Havenseeker* să avarieze nava?

Și apoi, cu un licărit final, cele două lumini se stinseră.

– Au închis-o, gâfâi Draycos, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Să fi fost vreun șiretlic pervers? O ultimă gură de speranță pentru puținii supraviețuitori rămași pe *Havenseeker*, înainte ca inamicul lor necunoscut să dezlănțuie Urgia?

Dar arma amuțise. Draycos privi, fără a înțelege, cum navele de vânătoare se retrag.

– Ce manevră o mai fi și asta? gândi el cu voce tare. Își închipuie că ne-au făcut praf pe toți?

– Nu se mai obosesc, rosti Polphir cu amărăciune. Privește, ultima manevră ne-a băgat în atmosferă.

Draycos sâsâi. Polphir avea dreptate. Dâre albe de condens se prelingeau din vârful antenelor.

Comandantul Chayd văzuse și el pericolul.

– Treceți pe motoarele laterale, ordonă el scurt.

– Nu răspund, strigă pilotul. S-a întrerupt legătura.

– Drosh, Mintuk – rapid în camera motoarelor, tună Chayd. Va trebui să operaţi sistemul manual.

– Să mergem şi noi? întrebă Polphir, dezlegându-şi curelele.

– Nu, voi doi rămâneţi acolo. S-au dus şi sistemele de aterizare. Trebuie să ne ghidaţi.

Polphir se uită scurt peste umăr, intersectându-şi privirea cu Draycos. Prietenul său îi ghicea gândurile: o astfel de manevră era imposibil de dus la bun sfârşit.

Dar trebuia să-şi dea toată silinţa.

– Da, să trăiţi, spuse Polphir legându-şi la loc curelele.

– Toată lumea la posturi, rosti Chayd.

Şansele erau mici, o ştia Draycos şi mai mult ca sigur că o ştia şi Chayd. Dar comandantul era un războinic shontin şi nu s-ar fi dat niciodată bătut fără luptă, atâta vreme cât un membru al echipajului mai era încă în viaţă.

– Pregătiţi-vă, adăugă el, într-un fel sau altul ne prăbuşim.

Capitolul 2

– Jack? Hai, băiete, trezeşte-te.

– Da, da, mormăi Jack Morgan, după care se întoarse pe cealaltă parte, în patul său îngust şi se înfofoli mai bine în pături. Era devreme şi nu-i prea ardea să se scoale.

Şi la ce bun? Nu era nimic de făcut aici, dacă nu punea la socoteală despicatul firelor de iarbă din împrejurimile navei *Essenay*, fire ce-l trimiteau cu gândul la cartofii prăjiţi ondulaţi, de culoarea mucegaiului. O ocupaţie bună cu o zi în urmă, dar la urma urmei plictisitoare.

– Hai, băiete, scoală sus, se auzi vocea unchiului său. De data asta se aprinseră şi luminile în cabină.

Jack îşi trase pătura peste ochi, cu pleoapele strâns lipite în bătaia luminii, încercând să nu-şi

piardă cumpătul; așa se-ntâmpla deseori și intra în belele. Unchiul Virgil îl dojenise de nenumărate ori în privința temperamentului său.

Mă rog, unchiul Virgil îl dojenise și pentru nesupunerea sa. Haios, când te gândeai la profesia lui.

– Bună dimineața, soare, încercă unchiul Virge pentru a treia oară.

Era și umilitor pe de-asupra. *Bună dimineața, soare*, de parcă ar fi fost un țânc de cinci anișori, nu un băiat în toată firea ce tocmai împlinise paisprezece. Pe unele lumi la vârsta asta te trimiteau în armată, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi pus rămășag pe orice că soldații nu erau treziți cu *bună dimineața, soare*.

– Hai, băiete, scoală sus.

– De ce? mormăi Jack, încercând să se afunde în așternuturi. Ce, trebe să mulg vacile? O să întârzii la școală, sau ce?

– Vreau să-ți arăt ceva afară. Hai, băiete, sco...

– Bine, bine, am înțeles, mă scol, rosti Jack cuvintele magice.

Dădu la o parte păturile și începu să-și legene picioarele la marginea patului, în timp ce se ridica. Schimbarea bruscă de altitudine îi provocă amețeli, așa că rămase locului, frecându-se la ochi până buimăceala se risipi.

– Poate mai scoți puțin din lumină, dacă nu-i cu deranj.

La comanda lui, lumina trecu de la stadiul de dureroasă la enervantă. Își dezlipi cu mare grijă pleoapele.

Monitorul din peretele opus îl întâmpina primul în fiecare dimineață. De regulă, pe ecran erau afișate starea motoarelor, cursuri de navigație sau alte asemenea funcții ale navei. Trecuseră două zile de la aterizare și mai toate sistemele de pe *Essenay* fuseseră închise, așa că programase monitorul să înfățișeze peisajul luxuriant al planetei Iota Klestis, prezent din abundență în jurul navei. Era ca și cum ar fi avut o fereastră în cameră, deși trecuse atâta vreme de când nu mai dormise într-o cameră normală la sol, cu o fereastră normală, încât aproape că uitase cum era.

Trebuia, cel puțin, să înfățișeze peisajul de-afară. Dar în acest moment era negru.

Se întoarse pentru a-și consulta ceasul din perete. Nu-i de mirare că nu vedea nimic: cifrele luminoase indicau ora 4:57 a.m.

– Ți-ai ieșit din minți? îl luă el la rost. E cinci dimineața.

– Ieși de acolo puțin. Se întâmplă ceva...

– Da, bine, am auzit, oftă Jack trăgându-și blugii, suspendați pe un braț extensibil.

Să te cerți cu unchiul Virgil era cum era. Să te cerți cu unchiul Virge era și mai și...

– Sper să merite.

Tocmai ce lua un binoclu electronic din magazia navei când vocea unchiului Virge se făcu din nou auzită, de data asta din intercomul de la ieșire.

– Ieși repede afară!

Ușa se dădu în lături și rampa se lăsă la pământ.

– Unde?

Jack deschise binoclul și cercetă atent împrejurimile. Nu întâlnise până acum animale de pradă în toată regula, dar precis că planeta le ținea ascunse pe undeva. Asta să-l fi entuziasmat pe unchiul Virge în așa hal?

– Nu acolo. Sus. Coboară și privește înspre răsărit, la orizont. Grăbește-te.

Fără chef, Jack își târî picioarele pe rampă. Dacă unchiul Virge îl trezise pentru a-i arăta vreo aurora boreală sau prostii de-astea, îl va face bucățele. Ridică binoclul și focaliză spre răsărit.

Luminițe erau, nu-i vorbă, dar nu era nici pe departe o aurora.

Era o bătălie spațială.

– O, nu, gemu Jack.

Inima i se făcu cât un purice. O bătălie spațială, deasupra ascunzișului său drăguț, liniștit și ferit vederii?

– Așa mă gândeam și eu, băiete, făcu unchiul Virge. Când te-am trezit erau doar alea patru mari. O fi vreo reglare de conturi între traficanți.

– Minunat, murmură Jack, reglând binoclul să vadă mai bine. Alături de navele mari pluteau patru aparate de zbor mai mici pe care abia le-ai fi văzut dacă n-ar fi răspândit o lumină strălucitoare.

Erau atacatorii, nu încăpea urmă de îndoială, și trăgeau rafale de rachete spre navele mari. Observă dâre de rachete în cealaltă direcție.

– Ripostează, rosti unchiul Virge. Cam încet s-au mișcat.

– Poate că nu se-așteptau la un atac. Ai identificat vreuna?

– Pe cele mari nu. Par a fi cargoboturi lungi, dar modelul mi-e necunoscut. Cele mici sunt nave de vânătoare Djinn-90. Preferatele mercenarilor, armatelor planetare sau polițiștilor portuari pe întreg cuprinsul brațului Orion.

Polițiști. Jack tremura la simpla rostire a cuvântului.

– Vasăzică sunt traficanți?

– Poate da, poate nu. Poate că-s pirați care atacă nave de minerit.

– Mi-ai spus că nu se găsesc mine prin zonă.

– Am zis că nu scrie nimic despre locul ăsta, îl corectă unchiul Virge. Cine știe, poate un tip

mai ambiţios şi-a deschis o operaţiune clandestină. Stai o secundă. Ce-i aia?

Jack se încruntă, lipindu-şi binoclul de ochi. Cele patru nave eliberară în acelaşi timp ceea ce părea a fi un vârtej violet şi subţire.

– Rafale de plasmă? sugeră el.

– Or fi, dar eu n-am mai auzit sau citit despre aşa ceva. Oricum, nu pare să producă nicio avarie.

– Mai bine verifică, îl sfătui John, simţind încordarea în ceafă, pe măsură ce navele se înălţau din ce în ce mai mult. Una dintre ele a ieşit de pe orbită. Ori a fost lovită, ori încearcă să scape.

– La ce bun? O navă de asemenea dimensiuni se mişcă precum o cărămidă adormită. Uite, vezi? Au luat-o din nou în ţintă.

Jack încuviinţă în tăcere. Vârtejul violet prinse din urmă nava care încerca să-şi caute scăparea şi trecu prin ea.

– Crezi c-or să ne vadă?

– Puţin probabil, îl linişti unchiul Virge. Nu emitem energie şi în plus am pornit şi vălul cameleonic. Oricum, lumea e nelocuită, ai uitat? Cine s-ar gândi să caute aici?

– Aşa-i, rosti Jack. La urma urmei, de asta se aflau pe Iota Klestis.

Doar dacă...

– Doar dacă nu cumva e un șiretlic. O bătălie falsă menită să ne scoată din văgăună.

Unchiul Virge râse zgomotos.

– Vrei subtilități, băiete? Caută-n altă parte, nu la Braxton Universis. Megacorporațiile sunt prin firea lor mari, greoaie și evidente.

– Atunci Starforce? insistă Jack. Sau Internos Police?

– Megacorporații cu alt nume. De altfel, e un șitetlic destul de costisitor. Arată-mi tu o agenție de păzitori ai legii care să se-ngroape-n bani.

– Deci e o bătălie adevărată, rosti Jack.

Puțin mai devreme, navele mici dădură drumul vârtejurilor în aceeași clipă. Acum, tot la unison, le închiseră.

– Mă rog, a *fost* o bătălie adevărată, îl corectă unchiul Virge. Pare-se că s-a sfârșit. Oh!

– Ce-i?

– Nava care a încercat să se ferească va ateriza forțat.

Jack reglă zoomul la binoclu. Unchiul Virge avea dreptate. Nava mare se prăbușea. Unda de șoc după contactul cu atmosfera era deja vizibilă.

– Mai are energie?

– Puțină. Și e greu de stăpânit. Situația nu e prea roz.

Jack se lipi de binoclu şi simţi cum îl iau ameţelile, văzând încercările vitejeşti ale piloţilor de a ţine nava-n frâu.

La viteza şi unghiul acela, nu mai era vorba de o aterizare forţată, ci de o prăbuşire în toată regula.

– Nu putem să facem nimic pentru ei, murmură Jack.

– Nu, rosti unchiul Virge cu luare-aminte. Ei, în schimb, pot face ceva pentru *tine*.

Jack lăsă jos binoclul şi privi cu coada ochiului spre intrare. Cunoştea mult prea bine acel glas.

– Cum ar fi?

– După ce se aşterne praful, poate găsim ceva recuperabil printre rămăşiţele navei.

– Mdaa.

– Hai, băiete, nu vorbi aşa cu mine, spuse pe un ton rănit unchiul Virge. Vezi de la o poştă că nu mai au nicio scăpare. N-o să le mai folosească la nimic aparatura de bord, fie-le ţărâna uşoară.

– Aşa că hai să facem pe vulturii şi să vedem ce găsim printre dărâmături, nu?

– Dacă n-o facem noi, cu siguranţă o vor face amicii noştri din navele de vânătoare, îl lămuri unchiul Virge. N-or să-şi piardă prea mult vremea cu celelalte capturi.

Încruntat, Jack își duse binoclul la ochi. Navele mici executau manevre de andocare cu cele trei cargoboturi rămase.

– Vor fi ocupați o bună bucată de vreme. Vocea unchiului Virge deveni mieroasă. Și dacă erau traficanți, probabil transportau obiecte de valoare. Suficient de valoroase cât să putem plăti Braxton Universis.

Jack clătină din cap.

– Nu mai vreau să fur. Știi asta.

– Vrei să fii veșnic pe fugă? ripostă unchiul Virge. Ți se oferă o cale de a îndrepta lucrurile.

– Încerc să las trecutul în urmă, insistă Jack.

– Și iată rezultatul, i-o întoarse Virge. Urmărit pentru o nelegiuire pe care nici măcar n-ai comis-o. Ți se pare cinstit?

– Nimic nu mai pare cinstit de la o vreme, oftă Jack.

– Așa ziceam și eu. Altminteri, să furi obiecte furate nu e tocmai un delict, am sau n-am dreptate?

– Ceva îmi spune că poliția nu îți împărtășește opiniile.

– Jack, băiete, încercă unchiul Virge pe același ton bătut de soartă.

– Da, da, știu, spuse Jack cu binoclul la ochi.

Fusese nevoit să se întoarcă pentru a urmări cargoboturile. În timp ce se certa cu unchiul Virge, acestea trecuseră pe deasupra capului său, înspre apus.

– Chiar și dacă ignoră prăbușirea, n-or să ne dea de urmă în clipa în care vom decola?

– Mai întâi trebuie să ne vadă. Așteptăm până se pierd în zare, apoi ne îndreptăm spre epavă. Înainte să apară din nou la răsărit, ne ascundem la sol și așteptăm să mai străbată o dată bolta. Mai simplu de-atât nu se poate.

– În cât timp vom ajunge acolo?

– Trei, poate patru ore. Maxim cinci.

– Și zici că indivizii din Djinn-90 n-or să-și bage nasul pe-acolo?

– Fii serios, băiete. Uită-te la navele alea cât sunt de mari. Vor trece zile până să le dea gata și să-și îndrepte atenția spre noi.

Jack își mușcă buza. Urma să facă ceva monumental de prostesc. Toată ființa îi urla să se îmbarce iute pe *Essenay* și să-și ia tălpășița în clipa în care nimeni nu va fi pe fază.

Dar dacă exista cu adevărat o șansă să pună la punct lucrurile cu Braxton Universis, trebuia să încerce.

Clătină cu amărăciune din cap. Cu o lună în urmă împlinise paisprezece ani. Își făcuse un tort cu lumânările și toate celelalte. Unchiul Virge îi cântase, ce-i drept, fals, „La mulți ani“, iar el suflase în lumânări și rostise o dorință în gând.

Își propusese ca după atâta amar de vreme să ducă o viață normală.

Erau magice dorințele astea, nu glumă.

– Să verific sistemele navei? îl trezi unchiul Virge din visare.

Jack lăsă binoclul din mâini.

– Da. Se întoarse și urcă fără tragere de inimă rampa.

– Hai să aruncăm o privire.

Capitolul 3

Comandantul Chayd își dăduse toată silința, la fel și ultimii shontini sau K'da. Nava era însă prea mare, zonele sale de control prea răzlețite.

Erau sortiți pieirii.

Draycos își veni încet în simțiri, sub panoul de comandă al globului de navigație. Zăcea între rămășițe contorsionate, încolăcit cu spatele la perete, asemenea unui pui de K'da încercând să se încălzească în răceala nopții. Tranziția prin atmosferă, căldura și loviturile încasate, agitația și ordinele calme ale lui Chayd, toate erau întipărite în mintea lui precum soarele strălucitor în zori. Despre izbitură însă își aducea vag aminte, zgomot, învălmășeală și senzația de-a fi fost aruncat de colo-colo când nava s-a năruit sub el, iar globul de navigație s-a făcut bucățele deasupra.

Nu-şi amintea nici să fi părăsit adăpostul oferit de spatele lui Polphir, nici revenirea la tridimensionalitate.

Habar n-avea de cât timp zăcea acolo. Tăcerea şi nemişcarea din jur îi spuneau că nava, sau ce-a mai rămas din ea, se oprise într-un punct mort. Pe de altă parte, norul de praf care încă străbătea aerul arăta că nu se prăbuşiseră cu mult timp în urmă. O oră, poate mai puţin.

Atent să nu se sufoce, trase aer adânc în piept, încercând să-şi simtă muşchii şi oasele pieptului. În afara câtorva dureri minore, cauzate de vânătăi sau solzi rupţi prin care şiroia sângele, era nevătămat. Îşi verifică apoi picioarele, răsucindu-le şi mişcându-le cu grijă. Simţi o durere acută la încheietura piciorului stâng din spate – o luxaţie minoră, nimic mai mult. Trecu în revistă alte câteva vânătăi şi solzi crăpaţi, îşi consultă gâtul şi coada. Păreau în ordine.

Dădu la o parte dărâmăturile din jurul său şi ieşi de sub panoul de comandă. Polphir era nevăzut, dar scaunul pe care şezuse fusese smuls din podea. Îşi croi drum cu grijă, peste ascuţişul cioburilor sau metalelor diforme, până la marginea globului de unde putea să cerceteze puntea de comandă.

Jos, în ruină, zăcea Polphir.

Orice K'da ar fi găsit saltul periculos, luând în considerare piciorul luxat și podeaua nesigură de pe punte. Dar, spre norocul său, scara pe care se cățărase adineauri era tot acolo, agățată într-o singură legătură. Coborî cu iuțeală și, făcându-și drum printre metal și plastic rupt, ajunse la Polphir.

Shontinul zăcea fără suflare.

Nu avea să-și amintească mai apoi câte ceasuri a stat acolo, tăcut, pierdut printre aduceri aminte și cuvinte de adio. Îi strălucea în minte prima lor întâlnire, după ce gazda lui Draycos murise, la primele luni de convieţuire ca simbioți. Îi ducea nespus dorul lui Trachan și abia mai târziu aflase că firea lui posacă aproape că îl determinase pe Polphir să-l predea altcuiva.

Dar shontinul fusese răbdător, iar Draycos se maturizase cu timpul. În cele din urmă, o scoase la capăt. Lucru ce se dovedise de mare folos, căci de cel puțin două ori agerimea minții lui Polphir în fața pericolului îi ajutase să scape basma curată. Nu totul se baza însă pe experiență sau inteligență. Polphir îi fusese nespus de credincios și o dovedise în bătălia de la Conkren, unde își pusese pielea în joc pentru prietenul său.

Amintirea acelei bătălii îi dădea încă fiori lui Draycos care se minuna cum scăpaseră amândoi cu viață.

Polphir nu mai era. Iar el nu putuse să facă nimic pentru prietenul său.

Nici să-l jelească așa cum trebuie. Zece ani petrecuți împreună, ca prieteni, simbioți și tovarăși de arme. I-ar fi trebuit o săptămână să-și ia rămas-bun așa cum se cuvenea, cu prietenii și rudele decedatului depănând amintiri ce vor rămâne înscrise în cartea vieții sale.

Dar familia lui Polphir, sau ce mai rămăsese din ea, se afla la mare distanță. Mai toți prietenii lui zăceau fără suflare pe puntea *Havenseeker*. Iar Draycos n-avea nici pe departe răgazul de o săptămână să-l jelească. Dacă nu găsea iute o gazdă, mai avea câteva ore de trăit.

– Ușurel, războinic K'da, se trezi vorbind.

Vocea lui străpunse tăcerea și se undui curios printre noile forme ce luaseră naștere în urma prăbușirii.

– Regula unu: Apreciază cu meticulozitate situația înainte să tragi concluzii pripite.

Ca vorbe de încurajare nu contau prea mult. Dar ca sfat militar, avea o noimă. Își croi drum printre dărâmături, sprijinindu-se din

când în când pe piciorul luxat, în căutarea supraviețuitorilor.

Nu era tocmai floare la ureche. Prora navei era pe de-a-ntregul zdrobită și îngropată, împreună cu shontinii aflați acolo în momentul impactului. Nici cei din încăperea de dedesubt nu scăpaseră cu viață. Puntea de control era plină cu rămășițe, dar nu suferise prea multe stricăciuni, așa că Draycos nutri speranța că Urgia nu-i nimerise chiar pe toți.

În van. Își făcuseră bine treaba, lăsând în urma lor doar cadavre shontine. Unele zăceau acolo unde își dăduseră ultima suflare, dar cele mai multe erau împrăștiate în urma impactului.

Trupurile neînsuflețite ale războinicilor K'da se risipiseră de mult.

Cu capul plecat, Draycos porni îndărăt. Privelișteа era mai groaznică decât pe orice câmp de luptă unde le ținuse piept dușmanilor. Gândul îi reveni de mai multe ori în timp ce străbătea ruinele. Pe câmpul de luptă rămâneau întotdeauna câțiva războinici în viață. Aici în schimb nu mai era decât el.

Dar avea să li se alăture cât de curând. Supraviețuise Urgiei și prăbușirii, însă fără o gazdă urma să piară în curând. Două ore cel mult, după

care va deveni o umbră bidimensională și se va pierde în nimicnicie.

Cu toate astea, erau două ore. De ce să nu profite de ele?

Stația radar de pe puntea de navigație fusese complet distrusă. Dar consola de pilotaj avea propriul sistem de înregistrare și nu părea afectată.

Din nefericire, info-diamantele fuseseră smulse din aparatul de înregistrare și acum zăceau amestecate printre resturi. Scotoci după ele, găsi un *reader*[1] de mână și căută informația de care avea nevoie. Să afle măcar cine erau atacatorii, înainte să cadă în ghearele morții.

În adâncul ființei lui știa însă că se amăgea. Toată informația urma să piară odată cu el. Niciun shontin sau K'da nu va descoperi vreodată mormântul său.

Încet-încet, praful se așternea într-un strat fin, poleind întreaga încăpere. Zgomote slabe de-afară îi ajunseră la ureche, ciripitul păsărilor și zumzetul insectelor, la fel de străine ca planeta pe care viețuiau. Din când în când, ciulea câte-o ureche la sunete noi, pe care însă nu le băga de seamă. Toată atenția îi era îndreptată spre diamante.

---

[1] Aparat portabil care citește info-diamantele (n. tr.).

Dar toată atenţia din lume nu mai putea recupera ceea ce nu se găsea acolo. Diamantele fuseseră deteriorate în timpul prăbuşirii şi nu mai conţineau înregistrarea completă a ambuscadei. Ici şi colo câte-o imagine, dar nimic mai mult. Nimic care să-l ajute să-i identifice pe atacatori.

Asemenea prafului ce se aşternea în jur, forţele începură să-l părăsească. Readerul îi alunecă din mână, diamantele deveniră foarte grele şi în scurt timp se trezi zăcând la podea, alături de trupul lui Polphir. Era încă tridimensional, dar, privindu-şi labele din faţă, i se păru că membranele din jurul ghearelor se aplatizează.

Era straniu să stea singur pentru atâta vreme lăsat în voia sorţii. Semăna întru câtva cu diferenţa dintre un prânz ratat şi a muri de foame. N-avea de ce să se plângă. Toţi prietenii şi tovarăşii lui erau morţi. Acum îi venise şi lui rândul.

Deodată auzi un zgomot din spatele punţii de control. La început atât de slab, încât crezu că e în închipuirea sa. Chiar şi când deveni mai puternic, rămase la convingerea că imaginaţia lui muribundă îi joacă feste.

Dar zgomotul era real: paşi, din ce în ce mai aproape.

Atacatorii veniseră să-şi termine treaba.

Draycos inspiră puternic. Mai avea probabil timp pentru o singură lovitură, înainte ca epuizarea sau gloanţele inamicului să-l doboare. Neîndoielnic, un gest lipsit de sens.

Dar era un războinic K'da. Mai bine să moară în luptă decât să stea cu ghearele-n sân.

Luând încă o gură de aer şi adunându-şi forţele rămase, îşi trase în tăcere picioarele sub el şi se puse la pândă.

Paşii ajunseră la uşă. Strânse pleoapele. Şi deodată, intrusul îşi făcu apariţia.

Un om. Nu era de mirare. Faptul că folosiseră semnalele de recunoaştere ale legăturii demonstrase că atacatorii erau fie oameni, fie aliaţi cu ei. Dar înfăţişarea lui îl luă total prin surprindere.

După înălţime, părea tânăr. Shontinii şi oamenii erau în multe privinţe asemănători, iar cel din faţa sa arăta ca un băiat shontin de doisprezece ani.

De bună seamă, shontinii îşi înrolau copiii în armată, în vremuri de restrişte. Dar se vedea de la o poştă că băiatul nu era un războinic. Era îmbrăcat total anapoda. Nici tu cască, nici tu armură, ce să mai vorbim de uniformă. Purta doar o cămaşă cafenie, pantaloni albaştri-deschis şi

ghete joase maronii în picioare. Pe umăr îi atârna o jachetă groasă de culoarea cafelei. Din câte putea să-şi dea seama, micuţului nu-i pria căldura dinăuntru.

Cel puţin era înarmat cu un pistol prins la curea, în partea stângă. Arma era însă mult prea mică pentru un soldat adevărat. În plus, un războinic experimentat trebuia să ţină arma în mână când cerceta teritoriul inamicului.

Dacă nu era unul dintre atacatori, atunci cine era?

– E la fel şi aici, spuse băiatul din pragul uşii, cercetând încăperea din priviri. Un războinic experimentat n-ar fi zăbovit atâta la uşă.

– Acelaşi lucru, doar că mai rău.

Draycos îşi ţinu răsuflarea, încercând să desluşească acele cuvinte. În timpul călătoriei, toţi membrii avangărzii învăţaseră graiul folosit cu precădere de oameni în comerţ. Puterile îl părăseau însă, iar traducerea nu mai părea un lucru atât de simplu. Poate că nu mai avea forţa necesară să atace.

– Stai puţin, exclamă deodată băiatul. Iată, iată, ce-avem aici?

– Ce-ai văzut? întrebă o voce abia auzită.

Draycos se uită primprejur, încercând să rămână nemişcat, dar văzu că nu mai era nimeni.

Înseamnă că avea stație. Să fi fost un cercetaș în slujba adevăratului războinic care venea în urma sa?

– Arată ca un dragon mic, spuse băiatul, luând-o de-a curmezișul încăperii, spre Draycos. Nu glumesc, jur. Cât un tigru mai mic, acoperit de solzi aurii.

– E în viață?

– Din câte-mi dau seama, nu, spuse băiatul, continuându-și înaintarea. *Încă puțin.* Bănuiesc că vrei să arunc o privire.

– Dacă nu-i cu supărare, rosti cealaltă voce.

Draycos își încordă toate puterile... Dintr-odată, vălul morții iminente îi căzu de pe ochi și o idee năstrușnică îi încolți în minte.

Ar fi putut să-l atace pe intrus, așa cum hotărâse. Ar fi putut chiar să-l omoare pe băiat, înainte să își ia rămas-bun de la acest univers și să cadă pradă morții și uitării.

Sau ar fi putut să folosească acea fărâmă de energie pentru a încerca să intre în simbioză cu el.

– Nu mișcă, spuse băiatul. Cred că e mort. Păcat, arată mișto. Hei, solzii aurii au pete roșii pe ei, taman la margini. Tare.

Era foarte riscant. Miza era uriașă și disperată deopotrivă. Pe tot parcursul istoriei, K'da

întâlniseră doar două specii cu care puteau să intre în simbioză. Şanse minuscule ca oamenii să fie gazde propice.

Dacă legătura nu se realiza, putea să spună adio atacului. Draycos mai avea suficientă putere pentru o singură manevră.

– Nu mişcă.

Draycos luă o hotărâre. Era un războinic K'da şi nu putea să ia prin surprindere un adversar nepregătit fără un motiv limpede. Băiatul se opri şi se aplecă.

Draycos sări.

Capitolul 4

Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era ca unul dintre trupurile neînsufleţite de pe navă să prindă viaţă şi să-l atace. Sări înapoi cu un icnet de spaimă, ducându-şi reflex mâna la ochi. O străfulgerare aurie, clipi...

Şi, fără zgomot, dispăru. Se întoarse în toate direcţiile, mai-mai să-şi piardă echilibrul printre rămăşiţele de pe punte.

Iar dragonul... parcă-l înghiţise pământul.

Atunci îşi aminti de pistolul prins la curea. Îl scoase şi trase piedica, răsuflând din greu şi tremurând, în timp ce-şi rotea speriat privirile. Dragonul nicăieri.

Un singur amănunt neînsemnat: nu avea unde să dispară. Nici în ruptul capului n-ar fi izbutit să străbată încăperea într-o clipită şi să iasă pe

uşă, înainte ca Jack să-l vadă. Iar printre grămezile împrăştiate la podea nu se putea ascunde.

Atunci unde era?

– Jack! se auzi vocea impacientată a unchiului Virge în staţia prinsă la guler. Ce e? Care-i baiul? Hai, băiete, vorbeşte.

– Dragonul, spuse Jack, ruşinat de tremurul din glas. Ura când îl apuca tremuriciul. A sărit la mine. Aşa am avut impresia.

– Şi? Te-a muşcat? Te-a zgâriat?

– Nu, nu cred, spuse el, privind în jur. Adică nu simt nimic.

– Verifică-ţi hainele. Uită-te după sânge sau tăieturi. Uneori nu simţi durerea imediat.

Jack îşi cercetă cămaşa.

– Nimic. Pur şi simplu a sărit la mine şi apoi s-a făcut nevăzut.

– Cum adică s-a făcut nevăzut? Unde putea să dispară?

Jack nu răspunse. Pe măsură ce şocul iniţial se risipea, realiză că ceva nu era în ordine cu pielea lui. De parcă un strat subţire de vopsea îi acoperea pieptul şi spatele. Băgă mâna sub cămaşă şi îşi pipăi umărul. Nimic neobişnuit, doar piele. Nu părea să fie diferită la atingere. Mâna continuă să alunece pe spate, dar totul era în regulă.

Senzaţia stranie nu-l părăsi.

– Jack?

– Stai o clipă. Lăsă jacheta pe spătarul unui scaun rupt şi-şi îndesă pistolul în toc. Apoi desfăcu fermoarul cămăşii.

Brusc i se tăie răsuflarea. O dâră aurie îi traversa pieptul până la brâu. Se încolăcea în jurul coastelor, atât sus, cât şi jos, şi continua probabil pe spate. Ca o cingătoare sau o eşarfă militară prinsă strâmb. Avea şi un model de solzi aurii presăraţi pe margini cu roşu, model pe care-l avea şi dragonul!

O presimţire neagră îl cuprinse. Scoţându-şi cămaşa din pantaloni, îşi dezveli în întregime braţul drept, lăsând haina să atârne pe cealaltă parte. Îşi întoarse privirea spre umărul drept... doar pentru a da nas în nas cu dragonul.

– Aii! strigă, ferindu-şi capul şi sărind ca ars.

Era ca şi cum s-ar fi ferit de propriul său trup, iar rezultatul fu pe măsură. Imaginea dragonului nu dispăru, nici nu se prelinse în jos sau ceva de genul ăsta. Era tot acolo, de parcă cineva o pictase pe trupul său.

Spre uluirea lui, chipul se ridică încet din piele, asemenea unui cap de crocodil ce străpunge pelicula apei. Gura se deschise uşor, scoţând la

iveală un rând de dinţi ascuţiţi, printre care fiara sâsâi lin:

– Nu te teme.

Ţipătul mai că-i sparse timpanele. Cumpănea pistolul în stânga, deşi nu ţinea minte să-l fi scos din toc, şi izbi cu toată forţa în capul dragonului.

Dar fiara fusese mai rapidă. Se făcu din nou una cu pielea lui Jack, al cărui ţipăt se transformă într-un urlet de durere, căci nu reuşise decât să-şi învineţească umărul. Fără a ţine seama de durere, mai lovi o dată şi încă o dată, ţopăind de colo-colo în încercarea de a scăpa. Printre bolboroselile sale înspăimântate îi ajunseră la urechi alte două voci distante. Strigau la el.

Nu le băgă în seamă. Vocile nu aveau importanţă. Nimic nu mai conta decât să scape cumva de blestemăţia aia.

Continuă să-şi aplice lovituri până când se-mpiedică la un moment dat şi se rostogoli pe o parte. Sau mai degrabă ar fi trebuit să se rostogolească. Nici bine nu-şi întinse braţul pentru a diminua din şocul căzăturii, că senzaţia din piele se schimbă şi ceva reuşi cumva să-i oprească prăbuşirea, aşezându-l cu delicateţe pe panoul de comandă de care era să se izbească.

Oricât de blândă ar fi fost căzătura, îşi veni în fire şi încetă să-şi mai lovească umărul cu

bestialitate. Lipit aproape de podea, trăgea puternic aer în piept, străbătut de durere. În urechea stângă îl auzea țipând pe unchiul Virge, care dorea să afle ce se întâmplase. În urechea dreaptă auzea acel sâsâit lin de mai devreme.

– Toată lumea... gura, ordonă el răsuflând din greu. Mă auziți? Țineți-vă gura cu toții!

Glasurile amuțiră. Jack inspiră adânc de câteva ori, încercând să se liniștească. Nu reuși cine știe ce.

– Bine, rosti în cele din urmă. Tu, vocea doi, cel care nu e unchiul Virge. Cine ești?

– Draycos mă numesc, i se răspunse de undeva din spatele său. Sunetul îi străbătu ușor pielea.

Jack se întoarse iute, dar nu văzu pe nimeni. Capul dragonului nu mai era pe umărul său, dar cu coada ochiului putea să-i vadă vârful botului.

– Sunt un bard-războinic al poporului K'da. Tu cine ești?

– Jack Morgan, rosti el și glasul începu să-i tremure din nou. Și acum marea întrebare: Unde ești?

– Spune-mi întâi cum ai ajuns la bordul navei mele. Ești un dușman al shontinilor sau K'dailor?

– Nu sunt dușmanul nimănui, protestă Jack, ridicându-se în picioare. Am văzut nava prăbușindu-se și am venit să arunc o privire. Atâta tot.

– I-ai văzut pe atacatori? Jack constată cu înfrigurare că vocea îl urmărea, străbătându-i umărul.

– Păăi... Nu știa exact cât să-i spună. Am urmărit bătălia. Mi s-a părut că cei din navele mici au urcat mai apoi la bordul navelor mari. Au mai rămas dintr-ai tăi acolo?

Se auzi un oftat ușor, chiar mai sâsâit decât vocea.

– Erau semenii mei. Au pierit cu toții.

– N-ai de unde să știi, spuse Jack, simțind dintr-odată nevoia să-i aducă mângâiere. Nu puteau să-ncapă prea mulți soldați în navele alea Djinn.

– Nu mai e nimeni să le țină piept, rosti cu tristețe dragonul. Cei de la bord erau deja morți.

– Toți? întrebă surprins unchiul Virge.

– Toți. Arma folosită împotriva noastră omoară tot ce-i stă în cale. Nu lasă pe nimeni în viață. Jack își aminti de vârtejurile violete care se jucau pe marginile cargoboturilor. O armă ce putea să străpungă pereții navei?

– Tu ești în viață, spuse el.

– Am fost cruțat fără voie. Eram deja în cădere și s-au gândit să nu-și mai bată capul cu noi.

Băiatul trase adânc aer în piept. Lucrurile păreau destul de clare. Spera încă să se-nșele. Dar

chiar de nu se înșela, trebuia să facă pasul și să pună întrebarea.

– Ești în spinarea mea, nu? Te-ai încolăcit în jurul meu, ca... o pânză subțire.

– Da.

– Ca o *ce?* dori să știe unchiul Virge. *Unde* ești?

– Seamănă cu o pictură, sau cu un tatuaj pe tot corpul, așa cum vezi la starletele de pe Zhandig.

– Cum adică tatuaj? spuse unchiul Virge, la fel de uluit precum fusese Jack. Cum poate o vietate să fie asemenea unui tatuaj?

– Da' crezi că știu? Dacă aș ști...

– Te rog, interveni Draycos. Lasă-mă pe mine.

Jack se uită în jos. Capul dragonului își făcu din nou drum spre umărul său, mișcându-se dintr-o parte în alta ca și cum căuta ceva.

– Uite, readerul acela.

– Unde? întrebă Jack, cercetând încruntat dărâmăturile.

Tresări pentru a doua oară, când brațul îi deveni dintr-odată mai greu. O labă acoperită cu solzi aurii ieși la vedere și întinse un deget spre aparatul plat și mic cât palma ce zăcea printre rămășițele navei.

– Acolo. Du-te și lasă-te pe vine.

Jack se conformă. Era locul din care îl pândise dragonul când intrase. Nu cumva era o armă?

– Şi acum?

– O să-ţi explic ce sunt. Observi cum stă readerul pe podea? Acolo unde se întâlnesc, readerul e un obiect bidimensional. De-acord cu mine?

– Păi, nu, e tridimensional. Are lungime, lăţime şi înălţime.

– Dar e bidimensional acolo unde întâlneşte podeaua, insistă Draycos. În acea zonă are doar lungime şi lăţime. Am dreptate?

– Bine, cum spui tu, dădu Jack din umeri.

– Nu contează ce spun eu, rosti dragonul nerăbdător. Ci dacă tu înţelegi. Priveşte podeaua ca pe un univers bidimensional, iar readerul un obiect cu două dimensiuni ce aparţine de ea. Nu mai există înălţime aici, doar lungime şi lăţime. Doar două dimensiuni. Ai înţeles?

– Am înţeles şi-nainte, spuse Jack nerăbdător, acum că reuşise să străpungă puţin vălul bizar ce învesmânta întreaga situaţie. Cum nu fusese ucis, nici mâncat de viu, începuse să prindă curaj şi nu avea timp de pierdut cu jocuri de cuvinte. Şi ce?

– Bine. Acum ridică readerul astfel încât o singură latură să mai rămână pe podea.

Jack făcu întocmai.

– Da, și?

– Obiectul rămâne bidimensional. Dar un observator aflat în universul celor două dimensiuni îl percepe ca pe un segment de linie. Are lungime, dar nu și lățime. Partea care i-ar garanta lățimea a fost suspendată într-o a treia dimensiune[1].

Jack se holbă la reader, simțind o vibrație ușoară pe spate, de-a lungul gâtului. Auzise oare bine?

– Vrei să spui, întrebă el rar, că de fapt ești tridimensional, dar că ai devenit naiba știe cum bidimensional? Adică plat? Și că te-ai răspândit ca o pastă pe spinarea mea?

– Sunt în continuare tridimensional. Și asemenea readerului, o bună pare din trupul meu e acum suspendată într-o a patra dimensiune, în afara hotarelor universului.

Stația de la gulerul lui Jack amuți. Unchiul Virge rămase fără replică, iar ăsta nu era semn bun.

– Nu, îmi pare rău, dar n-are nicio noimă, spuse Jack.

---

[1] Dialogul e o trimitere la romanul *Flatland* (1884) al scriitorului britanic Edwin A. Abbott, în care un personaj din lumea celor trei dimensiuni se coboară în Flatland pentru a-l „ilumina“ pe naratorul bidimensional (n. tr.).

– Şi cu toate astea, sunt aici, îi reaminti Draycos.

– Nu, spuse Jack răspicat. Îşi întoarse privirea în altă parte, oriunde numai să nu-l mai vadă pe dragon.

– Nu e real. N-are cum să fie real. Cineva îmi joacă o festă.

– De ce-aş face una ca asta? întrebă Draycos lunecând pe spatele băiatului şi fixându-l cu privirea de pe umărul stâng. Ce crezi că urmăresc?

– Termină! lătră Jack, întorcându-şi capul în cealaltă parte. Îşi trase mâneca înapoi pe braţul drept. Nu ştiu. Ce scop au toate? Ce doreşti?

– Ceea ce-şi doresc toate fiinţele. Viaţă.

– Şi altundeva decât pe spatele meu nu poţi să-ţi duci veacul? se interesă Jack sarcastic.

– Nu. Nu pot.

Jack fusese pe punctul de a-şi trage fermoarul de la cămaşă, dar acum se opri, privind încruntat la solzii aurii ce-i împănau pieptul.

– Cum adică?

– K'da nu se aseamănă cu alte fiinţe, Jack Morgan. Nu putem sta de capul nostru mai mult de şase ore. După aceea trebuie să ne întoarcem la două dimensiuni şi să căutăm odihna pe trupul unei gazde.

– De nu?

– Dacă nu găsim o gazdă, ne veștejim și trecem în neființă. Moartea îmi dădea târcoale când ai apărut tu. Sosirea ta precum și nesperata șansă de a-mi putea fi gazdă mi-au salvat viața. Îți mulțumesc.

– Pentru puțin, răspunse Jack din reflex. Nu că aș fi avut de ales. Să-nțeleg că ești un soi de parazit?

– Nu-mi este cunoscut cuvântul.

– Paraziții se hrănesc de pe organismul gazdei. Își procură mâncarea sau cele de trebuință din trupul ei.

– Eu nu iau nimic de la gazda mea. Folosesc doar suprafața corpului ei.

– Îi răpești intimitatea.

– Dar îi ofer în schimb tovărășie și-l apăr de primejdie. De aceea ne considerăm simbioți și nu... paraziți. Se poate ca în ochii tăi să nu fie un schimb avantajos. Are nevoie specia voastră de mai multă singurătate decât știam eu?

– E bine să fii singur, din când în când, mormăi Jack, încercând să-și stăvilească valul de emoție. *Singurătate*. Cu sau fără voia lui, dragonul atinsese o coardă sensibilă.

– De ce eu? De ce nu te-ai încolăcit în jurul unui copac sau mai știu eu ce?

– Lucrurile nu stau așa de simplu. Ne trebuie o gazdă adecvată. Nu știu ce face o rasă prielnică

sau nu organismului nostru. Probabil că niciun K'da nu știe.

– Bine. Jack nu găsi nimic mai bun de spus. Și acum...?

– Decizia e în mâinile tale. Dorești să plec?

Răspunsul evident, adică da, i se împotmoli în gâtlej.

– Dacă aș zice da, ce s-ar alege de tine? Nu mai e nimeni prin preajmă.

– După șase ore voi muri. Dar sunt un războinic K'da. Nu voi rămâne cu forța dacă nu dorești.

– Mda, murmură Jack, neștiind exact ce să facă. Oricât de interesantă părea ideea, avea destule pe cap. Ultimul lucru de care mai avea nevoie acum era un pasager.

Cu atât mai mult dacă era auriu și arăta ca un dragon.

– Draycos, uite...

– Înainte să te hotărăști, trebuie să-ți mai spun ceva. Ne aflăm în rămășițele navei mele deoarece am fost atacați. Mai mult, am fost atacați de cea mai de temut armă a dușmanilor noștri de moarte, Valahgua.

– N-am auzit de ei, rosti Jack clătinând din cap. Unchiule Virge?

– N-am găsit nicio referință.

– Nu aveai cum să fi auzit de ei. Asemenea nouă, trăiesc la mari depărtări. Călătoria noastră a durat aproape doi ani, după calendarele voastre, și ne-a purtat peste hăuri imense.

– Vrei să zici că ați venit dintr-un alt braț al galaxiei? se grăbi Jack să întrebe.

Încerca să-și imagineze harta Căii Lactee așa cum o știa din învățăturile trunchiate pe care i le dăduse unchiul Virgil. Spațiul explorat, dacă punea la socoteală toate planetele colonizate de om și lumile locuite de extratereștri, se reducea la o fâșie largă de stele numită Brațul Orion. Era cale lungă spre alte brațe.

– Așa este. Am fugit în speranța că vom scăpa de Valahgua și de arma lor necruțătoare. Dar iată că arma era deja aici, în așteptarea noastră.

– Înseamnă că v-au urmărit.

– De neînchipuit. Ți-am spus deja, arma sosise înaintea noastră.

– Ca să nu mai vorbim că era purtată pe nave construite de oameni, interveni unchiul Virge. Asta dacă nu cumva și Valahgua ăștia ai voștri zboară pe Djinn-90.

– Singura explicație este că am fost trădați. Am nevoie de ajutorul tău să-i găsesc pe vinovați.

– Nici nu mă gândesc, i-o-ntoarse Jack. Uite, îmi pare nespus de rău că ai tăi au mierlit-o. Dar nu-i treaba mea.

– Te înșeli, rosti Draycos cu hotărâre. Urgia nu face distincție între victime, fie că sunt K'da, shontini sau oameni. Nimeni nu poate să-i țină piept, iar cu Valahgua nu te poți tocmi. Dacă au constituit o alianță secretă cu vreo specie din regiunea asta, pe toți vă paște un mare pericol.

– Cum adică nu poate să-i țină piept? se interesă unchiul Virge.

– Nu există material care să stea ca zăgaz în calea armei. Raza ei de acțiune e mică, dar toți cei aflați în ea sunt răpuși. Trebuie să avertizăm populația din zonă.

Jack se strâmbă.

– Da, păi asta s-ar putea să fie cam dificil. Vezi tu...

– Liniște! îl întrerupse brusc Draycos.

– Ce-i? șopti Jack.

– Am auzit pași. Cineva se apropie.

Capitolul 5

Jack ținea încă în mână readerul. Își ridică rapid cămașa și îndesă drăcia în buzunarul de la blugi.

– Câți sunt?

– O singură pereche de pași.

Capul dragonului ieșise din nou din umărul lui Jack, amușinând aerul cu botul lunguieț. Se apropie cu grijă, ca un războinic.

– Sau un sticlete, bombăni Jack.

Străbătu încăperea de-a curmezișul în tăcere, pentru a-și recupera jacheta. El unul nu auzea pașii, dar avea deplină încredere în urechile ascuțite ale dragonului.

– Mai e vreo altă cale de ieșire?

– Ar mai fi globul, spuse Draycos făcând semn cu botul spre tavan, dar nu ne mai putem bizui pe scară.

Jack îmbrăcă jacheta, privind şi el spre tavan. Erau pe puţin şase metri până la primul palier şi încă vreo trei până la al doilea, fără să mai pună la socoteală şi cioburile care zăceau pretutindeni. Iar scara părea într-adevăr şubredă.

Prefera totuşi să rişte o cădere decât să dea ochii cu un soldat în toată firea. *Sau* cu un poliţist.

– Mă încumet, spuse el, îndreptându-se spre scară. Se prinse de barele laterale şi...

– Nu mişcă nimeni, lătră o voce fermă, lipsită de inflexiuni.

Jack rămase stană de piatră. Îl apucă tremuratul. Prins ca un şoarece-n cursă, deşi n-auzise deloc paşi. Oricine ar fi fost individul ăsta, era mult prea bun ca să-i fie pe plac.

– Nu trage, strigă, încercând să pară cât mai înspăimântat. Te rog, nu trage.

– Întoarce-te, porunci vocea. Mâinile sus!

Jack se supuse, întorcându-se cât să ţină coapsa stângă ferită vederii. Pistolul agăţat acolo nu bătea foarte departe şi dorea să-l ţină ascuns pe cât de mult posibil.

Individul care stătea acum puţin în dreapta uşii era voinic, lat în umeri şi în niciun caz om. Era un brummga, cu faţa acoperită aproape în întregime de cască. Purta un rând de haine soldăţeşti

foarte pestrițe: o cască roșu-închis, vestă de protecție albastră și pantaloni verzi. Avea o trusă medicală portocalie suspendată la curea alături de un soi de baghetă ce ieșea dintr-o teacă dungată în maro și alb. Tot amestecul acesta de masă musculară și veșminte multicolore îi dădea un aer caraghios.

Dar arma proptită în umăr ar fi făcut orice zâmbet să piară. Era neagră, lucioasă și avea un aspect fioros. Era vai de ei dacă brummga apăsa pe trăgaci. Orice plan de a mai folosi pistolul se risipi în câteva clipe. Dar ceva tot trebuia să facă. Dacă Valahgua ăștia de care-i zisese Draycos nu doreau să lase martori în urmă, atunci un brummga era exact mercenarul cu creier de găină de care aveau nevoie. Jack trăgea nădejde să-l convingă pe malac că habar n-avea de ce se-ntâmplă.

– Cine ești? Ce cauți aici?

– N-am vrut să fac nimic, se apără Jack, cu acel scâncet de copil speriat pe care unchiul Virgil îl găsise atât de folositor în multe situații. Am văzut nava și am zis să dau o raită, poate găsesc ceva trebuincios, atâta tot.

– Cum de-ai văzut nava? De unde vii?

– De-acolo, îi arătă Jack cu mâna un punct imaginar. Avem o cabană în pădure.

Extraterestrul scoase un zgomot gutural, asemenea unei tobe mari asaltate de veverițe.

– Câți sunteți? se răsti el, străbătând încăperea spre Jack. Ce-ai văzut?

– Nu-nțeleg ce vrei să zici, încercă Jack să facă pe neștiutorul. Nu era tocmai floare la ureche să păcălești un brummga, dar era dispus să încerce.

– Ți-am mai zis o dată, am văzut nava.

– Înainte să vezi nava, mârâi dihania. Era acum destul de aproape astfel încât Jack să vadă că nu purta însemne militare. Ce s-a întâmplat înainte?

– Păi, am auzit mult zgomot, se obrăznici Jack, de parcă era de la sine înțeles.

Ținea în continuare șoldul stâng ascuns vederii. Folosirea pistolului nu mai intra în discuție, acum că avea o armă ațintită spre piept. Dar cămașa și jacheta erau încă deschise, și nici în ruptul capului n-ar fi vrut ca soldatul să-l zărească pe Draycos încolăcit în jurul său.

– Cum adică ce s-a întâmplat?

– Ai văzut ceva pe cer? Te uitai la cer?

Jack clipi.

– La cer?

Pe partea stângă, avu din nou acea senzație uleioasă: Draycos își schimba nevăzut poziția.

Dacă dragonul se săturase de conversație, nu era singurul.

– Pui multe întrebări, mugi brummga, chipul lui urât sluțindu-se și mai mult. Dar nu răspunzi la niciuna. Îți scot eu frâul de pe limbă.

– N-am vrut să fac nimic, jur, scânci Jack, de data asta pe un ton și mai plângăcios, scotocind disperat după o minciună bună. Soldatul era la câțiva pași de el. În câteva clipe, țeava puștii avea să-i sărute obrazul. Dacă nu se gândea repede la ceva...

Dintr-odată, un țipăt înfiorător străpunse liniștea.

Jack n-auzise ceva asemănător în viața lui și, în acel moment groaznic, spera să nici nu mai audă cât o trăi. Era ceva între strigătul unei bufnițe, urletul unui lup în iarnă și vaietul unei zâne a morții din legendele irlandeze pe care i le spunea unchiul Virgil. Părea să vină de pretutindeni și de nicăieri, răspândindu-se în toată încăperea și făcând resturile de sticlă din globul de deasupra să tremure.

Brummga se lăsă imediat pe vine și roti arma în direcția ușii pe care intrase.

În momentul acela, Jack simți schimbarea de greutate în spatele său și tocul mișcându-se.

Greutatea dispăru când ceva se strecură pe sub cămașă. Se întoarse și avu suficient timp să-l vadă pe Draycos aterizând în tăcere... cu pistolul strâns în labele din față.

Cu un zgomot surd, pistolul se descărcă în spinarea extraterestrului, împrăștiind sute de fire groase de culoarea laptelui. Firele se încolăciră în jurul pieptului, capului și brațelor, asemenea unei pânze de păianjen la minut.

Brummga scoase un urlet, bălăbănindu-se în timp ce încerca să se întoarcă, dar era prea târziu. Pușca lui era îndreptată în sus, datorită firelor care acum formau un veritabil cocon. Cu o străfulgerare, condensatorul atașat la pistol descărcă o undă de curent electric în soldat. Brummga scânci ca un câine bătut și căzu lat la podea.

Draycos se repezi la mercenarul năucit, examinându-l iute.

– Curioasă armă. Ar fi bine să ne urnim din loc.

Jack își recăpătă vocea după câteva eforturi.

– Da, izbuti el să zică. Tu... tu ai fost?

– Un strigăt de război K'da. Îi aruncă pistolul. Mi s-a părut o diversiune bună. Ești gata?

– Mai gata de-atât n-o să mă vezi.

– Poftim?

– Nu contează. Scara?

– Da, spuse Draycos, în ochi sclipindu-i reflexiile globului. La semnalul meu. Se ghemui și apoi sări.

Jack rămase cu gura deschisă. Dragonul sărise șase metri ca pe nimica. Se întoarse cu grația unei feline și se prinse bine cu labele din față de scară.

– Hai.

– Stai o clipă. Jack îngenunche alături de brummga. Îi venise o idee.

– Ce-ai de gând să faci?

– Încerc să scot drăcia asta, spuse Jack, făcându-și loc prin pânza groasă în căutarea baghetei prinse la piciorul stâng al extraterestrului.

– E periculos să folosești o armă necunoscută, îl avertiză Draycos.

– Aha, ca și pistolul meu, nu? ripostă Jack.

– Sunt un războinic K'da. Înțelegerea și folosirea armelor intră în meseria mea.

– Ai noroc că n-am pus piedica la loc, mormăi Jack. Nu-ți face griji, nu-i lucru mai ușor pe lumea asta decât să folosești o baghetă. Apeși butonul de la capătul de care ții și îl atingi pe individ cu celălalt capăt. Câteva ore n-o să-ți mai facă probleme. Drace!

– Ce?

– E prea adânc îngropată în pânză. Dă-o încolo. Vin acuma.

Scara era destul de şubredă. Nici nu voia să-şi închipuie cum ar fi fost dacă Draycos n-ar fi ţinut de ea. Cu toate astea, izbuti să se caţere până în zona de control. Partea inferioară a domului nu era atât de distrusă pe cât părea de jos, şi reuşiră să-şi facă loc prin spărturile existente. Încă un minut şi se aflau deasupra navei.

– Unde e nava ta?

– Acolo în depărtare, îi făcu Jack semn cu mâna spre regiunea împădurită din dreapta. Cincizeci de metri mai încolo e spărtura prin care am intrat.

– Nemaipomenit. Hai, iute!

O luară la picior. Jack observă mai puţine stricăciuni aici decât pe lateral, dar copacii care îi străjuiau de-o parte şi de alta compensau cu vârf şi îndesat. Majoritatea fuseseră raşi de pe suprafaţa pământului în urma impactului, iar cei câţiva rămaşi în picioare stăteau îndoiţi în toate direcţiile. Mai toţi erau înclinaţi în exterior, dar ici şi colo zăreai câte unul aplecat spre navă.

Cât vedeai cu ochii, arbori şi pământ fuseseră arşi deopotrivă, înnegriţi de dogoarea navei. Mare noroc aveau că nu luase foc pădurea. Din

spatele lor se auzi un zgomot metalic. Jack se întoarse într-o fracțiune de secundă gata să tragă, dar nu era nimeni.

– Scara! A căzut?

– Cu ceva ajutor. A început cursa de urmărire. Hai, pe-aici.

Vină dintr-odată spre margine, ochind un copac aplecat spre navă.

– Stai o clipă, exclamă Jack încruntat, în urma dragonului. *Essenay* e mai încolo.

– Dacă rămânem aici, nu le va fi greu să ne găsească. Odată ajunși la sol, șansele noastre cresc simțitor.

– Sunt metri buni până acolo. Când am venit am urcat pe-o scară. S-o folosim pe aia.

– Toate scările vor fi păzite. La asta în schimb n-or să se-aștepte.

– Mda, murmură Jack, aruncând o privire neîncrezătoare copacului spre care se îndreptau. Era el înclinat spre navă, nu-i vorbă, dar încă îl mai despărțeau trei-patru metri de margine.

– E târziu să-ți spun că cei din specia mea nu sar la fel de bine ca dragonii?

– Nu-ți face griji, spuse Draycos, oprindu-se acolo unde acoperișul navei cobora în pantă. De data asta nici nu se mai obosi să se ghemuiască, ci sări direct din picioare.

Se prinse de copac cu toate membrele, fixat în ghearele pe care Jack nu le văzuse până acum. Își întoarse privirile spre băiat.

– Când zic eu, sari. Atenție...

Cu o smucitură bruscă, dragonul se împinse în picioarele dinapoi și își arcui trupul, ca o reluare video inversă a saltului său inițial. Continuă să se arcuiască până ce era complet întins înspre Jack. Își îndreptă coada și o făcu țeapănă.

– Sari, porunci Draycos.

Dacă ar fi zăbovit puțin, Jack n-ar fi reușit saltul. Să te agăți de coada unui extraterestru prins de scoarța unui copac ars era un lucru extrem de prostesc.

Dar mintea-i stătea la brummga și la tovarășii săi. Se prinse de coada aurie și se izbi de trunchiul ars, odată cu dragonul.

– Poți să cobori? întrebă Draycos.

– Da, spuse Jack răsuflând din greu în timp ce renunța la coada alunecoasă în favoarea copacului. Nu reușise să-și ridice picioarele la timp, astfel că impactul scosese tot aerul din el. Din fericire, jacheta îl feri de orice zgârietură nedorită. Inspiră adânc de câteva ori și coborî.

Cele mai multe crengi fuseseră despicate sau doborâte de navă, dar mai erau destule cioturi

de care să se prindă. Draycos se întoarse cu fața în jos, asemenea unei veverițe, și trecu pe lângă Jack.

Două minute mai târziu se aflau la sol.

– Acum încotro? întrebă Draycos.

Jack făcu privirea roată, încercând să se orienteze în timp ce-și îndepărta funinginea de pe mâini.

– Pe-aici. O luară la goană prin pădurea pârjolită. După creasta aia am găsit un luminiș prielnic pentru aterizare. Unchiule Virge?

– Nava e pregătită, se auzi vocea lui Virge prin stație. După cum văd pe radarul de sol, s-au pus serios pe urmele voastre.

Jack dădu din cap, sumbru. Grozav.

– Bine, venim imediat.

Capitolul 6

Culmea pe care Jack urca rezultase și ea în urma prăbușirii. Un val de pământ fumegător, cum nava brăzdase în căderea ei pădurea. Majoritatea copacilor fuseseră doborâți de tăvălugul noroios, dar câțiva mai înalți rămăseseră în picioare, contorsionați în toate chipurile, făcând traversarea periculoasă. La venire, Jack era cât pe ce să dea nas în nas cu trei dintre ei, orbit de fumul gros și încins de fierbințeala care-i trecuse prin ghete.

Drumul părea la fel de neprimitor și la întoarcere. Nu voia să-și închipuie ce părere vor avea labele dezgolite ale dragonului despre toate astea.

Dar află imediat. După câțiva pași prin fum, dragonul se opri și așteptă ca Jack să-l ajungă din

urmă. Un salt silențios, o scurtă îngreunare a pieptului și Jack se văzu alergând prin pământul fărâmicios de unul singur.

Continuă să fugă, încercând din greu să nu tușească de la atâta fum. Era de-a dreptul iritat. Ar fi putut măcar să-i ceară voie înainte să se îmbarce, își spuse el în barbă.

Mai înaintă încă vreo zece pași și se pregătea să ocolească un arbore uriaș și drept, când două mâini țâșniră din spatele copacului și se încolăciră vârtos în jurul lui.

– Al meu ești! se auzi o voce groasă, umană.

– Aii! îngăimă Jack, încercând să se elibereze din prinsoare. Un glas uman? Hei!

Ca răspuns, bărbatul îl ridică în aer.

– Nici să nu te gândești, mugi el. Potolește-te sau îți rup coastele.

– Nu, lasă-mă, dă-mi drumul, se rugă Jack, zbătându-se din răsputeri în timp ce picioarele îi fluturau neajutorate prin aer. Degeaba. Individul avea o forță de bivol.

– Ajutor, mămico!

– Mai tacă-ți fleanca, mârâi omul dezgustat. Își schimbă puțin poziția, iar Jack auzi un clic în spatele său.

– Dumbarton către bază. L-am înhățat.

– Ai nevoie de ajutor?

Jack simți cum îl trec toți fiorii, în ciuda arșiței de pe culme. Mai devreme se gândise că Draycos avea voce de șarpe, ceea ce era firesc, dată fiind natura sa reptiliană.

Dar acest nou glas îl bătea de departe pe dragon la inflexiuni de șarpe. Era uman, dar de gheață, împietrit și malițios. Jack nu ținea minte să fi auzit ceva asemănător vreodată și asta spunea multe, la ce oameni întâlnise în ultimii ani cu unchiul Virgil.

– Nu, să trăiți, spuse Dumbarton. Dintr-odată vorbea cu respect, ca și cum nu s-ar fi așteptat la glasul acela.

– Așa cum a zis și brummiul, e doar un băiat, doișpe, poate treișpe ani. Mă descurc cu el.

– Era singur?

– Da, să trăiți.

– Prea bine, rosti vocea înveninată. Adu-l încoace. Restu', împrăștiați-vă și continuați căutările. Vreau nava, sau casa, sau din ce mama naibii o fi venit. Și pe toți dinăuntru.

Se auziră câteva confirmări abia perceptibile.

– Hai, puștiule, spuse Dumbarton, întorcându-l pe Jack în direcția navei căzute. Taman atunci, băiatul simți ceva greu pe șoldul stâng.

– Vrei să mergi pe picioarele tale sau..?

Nu reuşi să termine întrebarea. Din spatele lui Jack se auzi trosnitura unei descărcări electrice. Strânsoarea lui Dumbarton cedă în următoarea secundă, lăsându-l pe băiat să alunece printre braţele sale, direct cu dosu-n noroiul arzător.

Înăbuşindu-şi un urlet, se ridică iute în picioare. Fierbinţeala trecuse direct prin jeanşi. Dumbarton zăcea întins pe spate, cu ochii închişi şi gura întredeschisă. Lângă el zumzăia încet bagheta, în proces de reîncărcare.

– Era şi cazul, bombăni Jack, tresăltând în timp ce-şi îndepărta bucăţelele de pământ de pe fund.

O explozie aurie şi Draycos ateriză dinaintea lui. O lovitură de gheară şi transmiţătorul soldatului se făcu nevăzut în fum.

– Îmi cer scuze pentru întârziere. Speram că odată ce te-au prins vor anula căutările. Asta ne-ar fi dat mai mult timp.

– Nu, se pare că vor tot pachetul.

Pentru o şopârlă era destul de ager la minte, Draycos ăsta.

– Hai să nu aşteptăm până-şi dau seama că m-au pierdut şi pe mine, adăugă el, scoţând pieptul dezgolit înainte. Poftеşte şi hai s-o luăm din loc.

Nu mică-i fu mirarea să-l vadă pe dragon cum se apucă să sape în pământul arzător de lângă umărul bărbatului.

– Mai întâi ajută-mă să-l car până la copacul acela.

– De ce? clipi Jack.

– Să nu sfârşească ars. Îl apucă pe soldat de umeri şi încercă din răsputeri să-l ridice. În cel mai bun caz va scăpa cu arsuri la mâini şi la gât.

– Credeam că le-a venit de petrecanie la ai tăi. Ce-ţi pasă dacă moare sau nu?

– Sunt un războinic K'da, rosti Draycos hotărât în timp ce îl târa pe bărbat lângă cel mai apropiat arbore. Ucidem doar atunci când e absolut necesar sau în luptă. Nu căsăpim duşmanii neajutoraţi.

– Îi ajuta să ne vină *nouă* de hac, îi reaminti Jack.

– Mă ajuţi ori ba?

Jack clătină din cap a silă.

– Nu-mi vine să cred.

I se alătură lui Draycos şi-l apucă pe soldat de o mână. În scurt timp, trupul lui se sprijinea de trunchiul unui copac, cu capul atârnat în piept şi mâinile zăcându-i în poală.

– Eşti fericit acum? întrebă Jack.

– E bine. Își scutură noroiul de pe labele din față și se făcu din nou una cu pielea lui. Și acum, la navă!

– Dacă mai găsim vreuna, murmură Jack, lovindu-se cu palmele peste piept în anumite zone care dintr-odată deveniseră fierbinți. La început crezu că Draycos era sursa căldurii. Văzu mai apoi că erau doar bucățelele de pământ rămase pe labele din spate ale dragonului când acesta devenise bidimensional.

Trebuia, fără îndoială, să se deprindă cu situația asta.

– N-o va apăra însoțitorul tău? întrebă Draycos din deja bine cunoscuta poziție de pe umărul drept.

– Nu te bizui pe el. Ține-ți pumnii strânși.

– Poftim?

– Nu contează.

Înhăță bagheta lui Dumberton și o strecură în curea la spate, în caz că va mai avea nevoie de ea. Mai bine zis dacă Draycos va mai avea nevoie de ea.

– Haidem!

Atinseră vârful culmii fără alte peripeții și o luară la vale. Aici, pădurea rămăsese neatinsă de prăbușirea navei. Era pictată în culori vii, nuanțe

deschise de galben și roșu se îmbinau cu tonuri mai închise de albastru și verde. Tufe pipernicite și arbori cu tulpina groasă împărțeau pământul înveșmântat în iarba aceea ondulată, ce părea a fi omniprezentă în regiune. Ici-colo mai zbura în treaba ei vreo pasăre sau vreo insectă mare.

– Aia e nava ta? șopti Draycos la urechea lui Jack, care stătea pitit în spatele unei tufe și cerceta cu atenție zona. Tufărișul de la liziera pădurii?

– Aia-i, rosti Jack cu amărăciune. Doar că n-ar fi trebuit s-o vezi cu una cu două.

Lui cel puțin i se părea bine ascunsă. Abia dacă deslușea conturul navei de-a lungul tufărișului iluzoriu ce se clătina în adierea vântului. Putea să-l distingă doar pentru că știa exact încotro să privească.

Și iată, apare Draycos din afara Brațului Orion, neștiutor într-ale lumii. Abia ce aruncă o privire și, hopa, a și dibuit-o. Bun mai e și sistemul ăsta cameleonic instalat de unchiul Virgil în urmă cu doi ani.

– E ascunsă destul de bine, îl asigură Draycos. Ochii mei percep și alte mărimi de undă, pe care camuflajul vostru nu poate să le simuleze. Mai mult, sunt războinic și deci antrenat să descopăr lucruri ascunse.

– O îndemânare cât se poate de utilă, mârâi Jack. Să sperăm că amicii noştri n-au pe unul ca tine printre ei.

Nici urmă de om. Fie căutau în altă parte a pădurii, fie găsiseră deja nava şi acum stăteau la pândă. Indiferent de situaţie, nu câştigau nimic dacă rămâneau aici.

– Mergem pân' la capăt. Ţine-te bine.

Trăgând aer adânc în piept, o luă la goană înspre *Essenay*. Ambuscada, dacă li se pregătise vreuna, era cam stângace. Nimeni nu trase în el când ieşi dintre copaci. Continuă să fugă, sperând să nu se-mpiedice şi să dea cu nasul de ţărână.

Îl mai despărţeau zece metri de navă, când uşa se deschise, făcând loc rampei să coboare la sol. Jack îşi încordă toate puterile, gândind că acesta era semnalul pe care-l aşteptau atacatorii.

Dar pădurea rămase încremenită. O clipă mai târziu gonea pe rampă, ferindu-şi capul la uşă. Încercă să frâneze, înainte să se izbească de perete.

Draycos anticipase deja problema. Patru picioarele ţâşniră din pieptul băiatului, asemenea unor suspensii cu solzi aurii, încercând să absoarbă din impact.

Cu două mâini umane şi patru picioare K'da, peretele deveni inofensiv.

– Închide ușa, strigă Jack încercând să-și recapete echilibrul.

Draycos se desprinse cu totul de el, unduindu-și gâtul lung pentru a cerceta împrejurimile.

– Unchiule Virge?

– Ho, am auzit, nu-s surd. Bănuiesc că el e noul tău prieten.

– Draycos, unchiul Virge, spuse Jack, lovind maneta și trecând prin ușa interioară. Draycos era chiar în spatele său.

Intră în carlingă, aruncă jacheta și arma cât colo și se instală în scaunul pilotului. Aveau deja coordonatele, iar unchiul Virge setase un curs ECHO, ce urma să le slujească odată ce părăseau atmosfera.

Comenzile pentru arme erau la rândul lor activate, așa cum observă și Jack, fără prea mare entuziasm. Unchiul Virgil îl învățase cum să le utilizeze, dar niciodată nu fusese nevoie să le pornească, darămite să mai și tragă cu ele.

– Cum pot să fiu de folos? întrebă Draycos. Stătea în spatele lui Jack, suspendat pe labele dinapoi, sprijinindu-se cu cele din față de spătarul scaunului. Botul ascuțit se legăna dintr-o parte în alta, cu ochii la comenzi.

– Nu poți, spuse Jack apucând mansa. Asta-i treabă de o singură persoană. Ține-te bine, pornim.

Fără să mai aştepte un răspuns, dădu bice la propulsoarele antigravitaţionale. Nava se zgâlţâi o dată, apoi ieşi din adăpost. Se înălţară deasupra copacilor, Jack trecu puterea pe motorul principal şi îşi luară zborul. În timp ce nava trecea prin fumul purtat de vânt, băiatul simţi o apăsare scurtă pe umeri, apoi nimic. Dragonul găsise ceva de care să se prindă, nu glumă. De el!

– Vor trimite interceptoare, îi avertiză Draycos de pe umărul drept al pilotului. Avem arme?

Jack luă mâna stângă de pe manşă, apăsă câteva comenzi pe panoul de arme, apoi apucă din nou de ea cu două mâini. Vină mult la dreapta.

– Avem două lasere antimeteoriţi şi un demolecularizator cu bătaie scurtă. Şi patru lansatoare de rachetă.

– Jack! îi atrase atenţia unchiul Virge. Rachetele sunt confidenţiale, băiete.

– Şi crezi că n-o să-şi dea seama când le vom lansa? i-o-ntoarse el.

– Arată-mi cum să le folosesc, spuse capul dragonului, ieşit din umăr pentru a vedea mai bine bordul.

– Mă descurc eu, clătină Jack din cap, trăgând cu coada ochiului la radarul din spate. Mi se pare mie sau văd o navă ridicându-se din zona cargobotului?

– Arată-mi cum să le folosesc, insistă Draycos. Sunt un războinic K'da...

– Da, da, știu, i-o tăie Jack.

Nu una, ci două nave mici. Minunat.

– Nu mi-o lua în nume de rău, dar până acum te-am văzut înhățând armele altora. Orice hoț de buzunare priceput poate să facă asta.

– Ai participat vreodată la un schimb de focuri? ripostă Draycos. Ai pilotat vreodată nava în situație de luptă?

– Nu, și iar nu, mormăi Jack. Cele două nave îi ajungeau din urmă. Acum putea să le vadă mai bine. Erau nave de vânătoare, înarmate probabil până-n dinți. Taci, te rog, și lasă-mă să zbor. Mi-e destul de greu și fără tine.

Ca răspuns, cămașa îi căzu de pe umărul stâng și în loc răsăriră două picioare aurii.

– Hei!

Brusca schimbare de greutate îl făcu să scuture mansa.

– Ai grijă!

– Nu poți să zbori și să lupți în același timp, rosti Draycos cu hotărâre, trecându-și labele pe deasupra panoului de arme. Nu ești antrenat pentru asta, iar comenzile nu sunt bine amplasate. Arată-mi cum să le folosesc.

Jack strecură un cuvânt printre dinți. Odată nu mai mâncase dulciuri o săptămână fiindcă îl rostise. Să-și lase viața în mâinile altcuiva, și nu ale oricui, ci ale unui extraterestru abia sosit...

Dragonul avea însă dreptate. Oricum, mai prost ca Jack la mânuirea armelor nu putea fi.

– Bine, bine, spuse, încercând să mărească viteza. În partea stângă ai ținta. Dacă vrei să operezi...

Instructajul nu dură mai mult de două minute, timp în care interceptoarele se apropiaseră la o distanță amenințătoare. Jack trăgea nădejde că dragonul prindea repede.

– Interesant, spuse Draycos, cu ochii la interceptoare. Folosesc o manevră clasică *chiv-nez*.

– Da' văd că se duce vestea, zise băiatul cu mâinile strânse pe manșă și cu ochii la radar. Știa că urmau să fie atacați în scurt timp. Probabil se gândeau cum să-i oprească fără să îi facă fărâme.

Asta dacă nu cumva Glas de Șarpe se răzgândise și nu-i mai dorea întregi. În cazul ăsta, misiunea interceptoarelor ar fi fost mult mai ușoară.

– Nu m-ai înțeles. Nu știu dacă au împrumutat manevra de la K'da sau dacă au descoperit-o chiar ei. Ceea ce știu însă e cum s-o contracarez. La semnalul meu, trage cât poți înspre stânga.

Jack strâmbă din nas. Dacă vira la stânga ar fi ajuns direct în calea unui interceptor.

– Unchiule Virge?

– Cu regret, băiete, dar n-am nicio idee mai bună. Or să ne prindă înainte să ieşim din atmosferă. Să vedem ce surprize ne pregăteşte războinicul ăsta K'da.

Jack respiră adânc.

– Bine. În regulă. Sunt gata.

– Foarte bine. Băiatul îi simţi răsuflarea fierbinte pe obraz. Interceptoarele analizaseră situaţia şi acum se pregăteau să atace.

– Atenţieee... acum!

Jack trase de manşă cu toată forţa spre stânga, lăsându-se într-o parte pe măsură ce *Essenay* glisa puternic. Şuieratul ce însoţea lansarea rachetei îi ajunse la urechi.

– Draycos! strigă Unchiul Virge. Idiotule, ai tras prea jos!

Draycos nu răspunse. Nava era acum prinsă în propria undă de şoc. Jack apăsă puternic pe manşă, cu ochii la sistemele eoliene. Dacă cedau acum, ar fi rămas în bătaia focului inamic.

Un al doilea şuierat spintecă aerul, şi luminile care anunţau rafalele de laser începură să pâlpâie în toată carlinga.

– Draycos, ori înveți să tragi, ori nu ne mai irosi rachetele, lătră unchiul Virge. Nu faci altceva decât să...

Rămase mut. Jack mai avu timp să se încrunte și apoi, cu coada ochiului, zări o strălucire puternică.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, din nou atent la radar. Explozia se risipea deja în vânt, alături de fragmentele împrăștiate în toate direcțiile, strălucind în lumina ei.

– Măi să fiu al naibii, exclamă unchiul Virge uimit. A mers. Incredibil, dar a mers.

– Ce-a mers? vru să știe Jack. N-am văzut. Ce s-a întâmplat?

– Prietenul tău auriu și semirateurile sale l-au fraierit pe unul dintre piloți, care a intrat din plin în celălalt. Uluitor.

– Zburau prea aproape unul de altul, adăugă Draycos în timp ce își retrăgea picioarele în pielea gazdei sale. Manevra *chiv-nez* a avut întotdeauna acest dezavantaj.

O luminiță verde se porni să pâlpâie pe panoul ECHO.

– Am ieșit din atmosferă, anunță Jack. Intrăm pe ECHO?

– Cât de repede poți, spuse unchiul Virge. Până nu trimit alți călăi pe urmele noastre.

Jack dădu aprobator din cap și trase de o manetă scurtă. Curcubeul strălucitor dură o clipă și apoi se transformă în albastrul hiperspațiului.

Pentru moment, cel puțin, erau în siguranță.

Capitolul 7

O cină obișnuită în acea seară.

Pentru Jack. Draycos în schimb avea oarecare dificultăți. Nu mai gustase până acum din bucatele oamenilor, și cu tot ajutorul sintetizatorului de mâncare de pe *Essenay*, care producea doze mici repede și eficient, gustarea se întinse pe mai multe ceasuri.

Din fericire, cele de trebuință nu-i lipseau. Corpul unui K'da, le spuse Draycos, putea sintetiza toate vitaminele necesare din proteinele și carbohidrații principalelor feluri de mâncare ale oamenilor.

Inventară în cele din urmă un amestec de hamburger, ton, sos de ciocolată și ceva ulei de la motoarele navei. Când mânca, Draycos semăna cu un câine, lopătând cina cu dinții și limba

dintr-un castron de supă, la capătul micuței mese de bord.

Jack ședea la celălalt capăt, chelfăind un cheeseburger și încercând să nu se gândească la amestecul ciudat din care înfuleca dragonul.

După cină se retraseră în camera de zi, Jack cu un pahar de suc, iar Draycos cu un castron de apă cu gust de portocale. Urma o discuție lungă și aprinsă.

– Îmi pare rău, spuse Jack când dragonul încheie relatarea bătăliei. Știu că-ți dorești să te răzbuni pe cei ce ți-au ucis prietenii. Dar nu te pot ajuta.

– M-ai înțeles greșit, Jack Morgan. Dragonul stătea tolănit pe burtă. Din față părea câine, din spate pisică. Nu caut să mă răzbun. Nici măcar să fac dreptate.

– Atunci ce vrei?

– Ți-am spus deja. Trebuie să-i găsesc pe cei care au folosit Urgia împotriva noastră.

– Dar dacă nu vrei să te răzbuni...

– Mai povestește-ne de Urgia asta, se auzi vocea unchiului Virge din difuzorul intercomului. Spui că poate să omoare și alte ființe în afară de shontini și K'da. De unde știi?

– I-am văzut pe cei secerați de ea, rosti dragonul, biciuind aerul cu vârful cozii. Valahgua

sunt un popor decăzut ce caută să pună stăpânire pe tot sectorul nostru de spațiu. S-au ridicat și alte rase împotriva lor. Pe una au nimicit-o, iar pe alte două le-au împrăștiat în cele patru colțuri ale galaxiei. Noi și shontinii suntem de puțină vreme în vizorul lor. De ce vă vine greu a crede?

Intercomul oftă ușor.

– Pentru că e pur și simplu de necrezut, spuse unchiul Virge cu sinceritate. Hai să fim serioși. O armă ce trece prin învelișul navei, fără să provoace nicio stricăciune, dar care-i răpune pe cei dinăuntru. Cum se poate una ca asta?

– Nu mă pricep la știință. Se spune că Urgia e un freamăt al cosmosului însuși, ce caută miezul fiecărei ființe și năruie acea legătură precum și armonia ei cu universul.

– Vorbește bardul din tine acum, bombăni Jack, trăgând o dușcă de suc.

– Nu pot să vă explic în cuvinte exacte. Știu însă un singur lucru. Dacă Urgia a ajuns aici, pe toți vă paște un mare pericol. De ce nu vreți să înțelegeți asta?

– Am priceput, fii pe pace, șopti unchiul Virge. Problema e că ne ascunzi ceva. Ceva important.

Pentru o clipă Draycos încremeni. Vârful cozii biciui încă o dată aerul.

– Prea bine. Să ne împărtășim secretele atunci.

Limba săgetă ușor printre dinți.

– E rândul tău, Jack Morgan. De ce te prefaci că mai e un om pe navă?

Jack simți un nod în gât.

– Nu înțeleg ce vrei să zici, rosti din obișnuință, pentru a evita răspunsul. Ți-am explicat că unchiul Virge e infirm și nu poate părăsi cabina.

– Nu-mi ascunde adevărul, îl averzită Draycos. Toate ființele, fie ele K'da, shontini sau oameni, lasă urme ale trecerii lor în aer. Nu mai există alt om aici.

– Nu zău? zise unchiul Virge cu năduf. Ei, bine, prietenul meu auriu, să știi că mai ai multe de învățat despre oameni...

– Nu, îl întrerupse Jack. După un an de înșelăciuni, era sătul de minciună. De toate minciunile.

– Destul. Ne-a mirosit. Vreau să zic, m-a mirosit.

– Jack, băiete...

– Nu, se răsti Jack. Mi-a salvat viața. Merită să știe adevărul.

Se întoarse la Draycos.

– Unchiul Virge e un program de computer. E interfața computerului de pe navă. Doar că înainte să moară, unchiul meu, Virgil, i-a imprimat propria voce precum și felul de a vorbi.

– Interesant. Trăiește?

– Nu e ca noi. Poate să imite vocea unei persoane, poate să și gândească olecuță. Dar nu cine știe ce, oricum, nu mai mult decât e programat să o facă.

– Înțeleg. Tăcu pentru câteva clipe. De cât timp trăiești așa?

– Cam de un an. Unchiul Virgil a murit într-un... să-i spunem accident.

– Și de-atunci tot singur?

– Nu-i așa rău cum pare, dădu Jack din umeri. Nu rămân singur prea des. Nici înainte nu-și făcea prea mult timp pentru mine.

Draycos își ciuli urechile.

– Și de ce ții cu dinții de secretul ăsta?

– Am doar paisprezece ani, mărturisi Jack cu amărăciune în glas. În înțelepciunea lor măreață, băgăcioșii de la Internos consideră că la vârsta asta nimeni n-ar trebui să piloteze de unul singur. Dacă ar afla, mi-ar lua nava și m-ar plasa în cine știe ce cămin.

– Și n-ar fi mai bine așa?

– Nici pe departe. N-am nevoie de așa ceva. Am paisprezece ani, sunt adult, ce mai. Nu vreau ca mai știu eu ce șef de cămin să-și facă de cap cu mine.

– Nu-ţi place să ţi se spună ce să faci?

Jack îşi muşcă buza.

– Pot să-mi port şi singur de grijă.

Draycos înălţă capul, privindu-l cu luare-aminte, apoi se lăsă din nou moale.

– Cum supravieţuieşti? Bănuiesc că nu-ţi procuri cele de trebuinţă de la alţii.

– Ei, bine, aş putea, bombăni Jack. De fapt, asta obişnuiam să fac împreună cu unchiul Virgil.

– Poftim?

Jack şovăi puţin. Dar deja îi dezvăluise atâtea încât nu mai avea rost să-i ascundă ceva.

– Unchiul Virgil era spărgător de seifuri şi escroc.

– Nu cunosc aceste cuvinte.

– Un spărgător de seifuri sparge seifuri sau case de bani şi ia de-acolo bunurile oamenilor, îi explică Jack, atins de umbra vinovăţiei. Un escroc le ia banii oamenilor cu vorbe şi uneltiri bine meşteşugite.

Ochii de smarald ai dragonului îl săgetau.

– Eraţi hoţi.

– O exprimare care nu ne face cinste, domnule, protestă unchiul Virge.

– Tacă-ţi fleanca, unchiule Virge, spuse Jack obosit. Da, eram hoţi.

– Și societatea voastră acceptă așa ceva?

– Societatea noastră încearcă din răsputeri să ne oprească. Dar unchiul Virgil avea meseria în sânge, mai ales la spart seifuri. Un adevărat expert în domeniu. Sticleții știau toate astea, dar nu l-au prins niciodată asupra faptului și nici n-au avut suficiente dovezi să-l închidă.

– Iar tu?

– Eu eram aghiotantul său. Le distrăgeam atenția oamenilor sau îi acopeream spatele. M-a învățat să sparg și niște seifuri, din acelea mai simple, dar chiar înainte să moară începuse să mă învețe niște șmecherii mai tari. Cred că dorea să-i calc pe urme.

– Sticleți, rosti Draycos gânditor, de parcă descoperise în sfârșit piesa ce lipsea din puzzle. Acesta era cuvântul. Ai spus că cel care ne-a atacat pe *Havenseeker* s-ar putea să fie sticlete. Îl mai caută poliția pe unchiul Virgil?

– Mai degrabă mă caută pe mine. Amuzant e că, pentru prima oară, n-am făcut nimic.

– Lămurește-mă.

– Nu mai fur și nici nu mai escrochez de la o vreme încoace. Activitățile astea nu mi-au fost niciodată pe plac, și m-am lăsat de meserie după moartea unchiului meu. Dar cum ai spus și tu, trebuie să bag ceva la mațe. Așa că mă ocup de

munci mai dubioase sau folosesc nava pentru transporturi la distanțe mici.

– Foarte mult spațiu pentru marfă nu poți să ai aici.

– Destul pentru afaceri mărunte. Eram în colonia Vagran când am auzit că Braxton Universis își mută fabrica pe Cordolane și are nevoie de cargoboturi suplimentare pentru un drum. M-am înscris, mi-au dat zece lăzi sigilate și dus am fost.

– Cine e Braxton Universis?

– Ce, nu cine. Braxton Universis este una dintre cele mai mari megacorporații de pe Brațul Orion. Știi ce-i aia megacorporație?

– Nu.

– Privește nava *Essenay* ca pe o companie normală. În comparație cu ea, nava aia a ta – *Havenseeker*, nu? – e o megacorporație.

– Înțeleg. Te referi la diferența de mărime.

– Mărime și putere deopotrivă. Cum îți ziceam, următoarele patru zile le-am petrecut pe ECHO, îndreptându-mă spre Cordolane.

– Ce înseamnă ECHO? Te-am mai auzit folosind cuvântul ăsta.

– ECHO vine de la Extra-C Holologic Overdrive, unde C e viteza luminii. Sistemul folosit pentru călătoria interstelară de-a lungul Brațului.

– Da, pricep. Te îndreptai spre Cordolane?

– Da. Și când am ajuns acolo...

Deznădejdea i se citea pe chip.

– ...una dintre cutii era goală.

Domol, coada dragonului descria rotocoale în aer.

– Te-ai oprit cumva pe drum?

Jack clătină din cap.

– Am plecat de pe Vagran și m-am dus țintă spre portul din Cordolane.

– În acest caz văd doar trei posibilități. Poate că s-a comis o greșeală.

– Nici vorbă. Am fost acolo când au cântărit lăzile și le-au urcat la bordul navei.

– Atunci s-ar putea ca totul să fie o înscenare, să te acuze de furt.

– Tare-aș vrea să știu cum și de ce, rosti Jack sumbru.

– Ai spus că tu și unchiul Virgil ați tras pe sfoară anumite persoane. S-ar putea să fie vorba de răzbunare.

– Se poate. Dar în cazul ăsta, de ce nu m-au arestat direct?

– S-au gândit probabil că ai lucruri de valoare ascunse pe undeva, se băgă unchiul Virge. Dacă te-ar aresta n-ar mai putea să pună mâna pe ele.

– Și singura soluție ar fi înscenarea? ridică Jack din umeri. Tot ce se poate. Nu-mi închipui însă cum ar fi putut să aibă acces vreunul dintre pungășiții unchiului meu la marfa Braxton Universis. Darămite să mai și golească o ladă, ca prin magie.

– Ești sigur că marfa a dispărut?

– Pe Vargan, lada cântărea cincizeci de kilograme. Pe Cordolane doar zece. Ziceai că mai e și a treia posibilitate.

– Da. A treia e că nu-mi spui adevărul.

Gâtul lung al dragonului păru că se alungește și mai mult. Deși stătea întins la podea, băiatul avu dintr-odată impresia că e mult mai înalt.

– Nu mi-ai ascunde mie ceva, nu-i așa, Jack Morgan?

Jack înghiți în sec.

– Ăsta-i adevărul gol-goluț, Draycos. Jur.

– De-aia nu poate băiatul să dea sfară-n țară despre Urgie și alte d-astea, interveni unchiul Virge. Braxton Universis a întocmit probabil un mandat de arestare pe numele lui. Dacă iei în calcul și... trecutul său nu tocmai curat, nimeni n-o să-nghită povestea cu marfa dispărută.

– Nu-i greu să te ferești de sticleții din zonă, adăugă Jack. De regulă au prea multe pe cap și

cu greu reușesc să le facă față. Dar Braxton are propriul său corp de pază, iar băieții sunt cu câteva clase peste cei de-aici. Poate cu excepția Internos Police.

– Internos Police? întrebă Draycos.

– Corpul general de securitate al Internosului, îl lămuri unchiul Virge. Internos e o confederație ce reunește Pământul și alte colonii pământene. Mai e și Asociația Comerțului Orion, care strânge laolaltă oameni și reprezentanți ai celorlalte treizeci și două de specii extraterestre inteligente de pe Braț. Și, desigur, fiecare colonie sau națiune are propriul guvernământ. Legi și reguli cât să nu poți număra.

– Să lăsăm detaliile despre politica zonală pe mai târziu, spuse Jack. De reținut e că, deși poliția locală n-are timp să-mi dea de urmă, Braxton Security are. Abia am reușit să le iau fața când am plecat de pe Cordolane și mai că m-au prins când am încercat să mă furișez pe Sakklif.

– Din acest motiv ne aflam pe Iota Klestis când ai voștri au fost atacați, spuse unchiul Virge. Am căutat un loc uitat de lume în care să ne retragem și să născocim un plan.

– Fapt pentru care vă datorez viața, spuse Draycos, făcând o plecăciune ciudată. Vă mulțumesc.

– Mulţumirile nu încălzesc pe nimeni, suspină unchiul Virge. Dacă vrei cu adevărat să-ţi arăţi recunoştinţa, ne vei ajuta să aflăm ce s-a întâmplat cu lada.

– Bineînţeles, spuse Draycos, de parcă era cel mai natural lucru din lume. Exact asta am să fac.

Capitolul 8

Jack clipi. Era ultimul lucru la care se aştepta.

– Poftim? întrebă, doar ca să fie sigur că auzise bine.

– Am nevoie de sprijinul tău pentru a-i găsi pe atacatori, Jack Morgan. Ca să călătoreşti în voie trebuie întâi să ştergem acuzaţiile false care planează asupra ta. Nu ţi se pare firesc?

– Mai firesc de-atât nici că se poate, spuse unchiul Virge. Şi cum ai de gând să faci asta?

– Începem să căutăm la locul faptei. Cât îţi ia să ajungi pe Colonia Vagran?

– Nu prea mult, spuse Jack, apăsând un buton aflat sub masa îngustă din camera de zi, pe care se odihnea paharul de suc. Materialul lemnos se prefăcu cât ai zice peşte într-un panou de ecrane şi monitoare.

– Hai să vedem...

Unchiul Virge avea deja rezultatele pregătite.

– La viteză obişnuită de croazieră, ajungem în cinci zile. Dacă ambalăm motoarele la maximum, facem doar douăzeci de ore. Dar o să ne cam mănânce din combustibil.

– Şi au trecut deja două săptămâni, adăugă Jack. Dacă mai erau ceva indicii pe-acolo, s-a zis cu ele.

– Poate că da, poate că nu, rosti Draycos. Încă un motiv să ne întoarcem cât mai degrabă.

– Cu Braxton Security nu s-a zis din păcate, spuse unchiul Virge. Dacă intrăm s-ar putea să nu mai ieşim.

– Ziceai că şi-au mutat afacerea în altă parte, îi reaminti Draycos. Nu vor fi cu toţii plecaţi?

– Câţiva tot rămân în urmă, cu treburi mărunte, spuse Virge.

– Oricum, încărcătura era neatinsă când am decolat, sublinie Jack.

– Cu toate astea, de-acolo trebuie să începem, spuse Draycos.

– Jack? îl îndemnă unchiul Virge. Tu hotărăşti.

Jack îşi muşcă buza. Nu înţelegea cu ce i-ar fi ajutat. Dar nu era timp de stat, şi oricum, Vagran era ultimul loc în care s-ar fi aşteptat cineva să-l găsească.

– Bine, de ce nu? oftă el.

– Atunci aşa rămâne, spuse Draycos. Trebuie să schimbăm coordonatele imediat.

– Stai olecuţă, prietene, interveni unchiul Virge. Ţin minte că era vorba să vă destăinuiţi. Până acum l-am auzit doar pe Jack. Cred că e rândul tău.

Vârful cozii descria din nou rotocoale în aer. Un semn că dragonul era adâncit în gânduri?

– Prea bine, spuse Draycos în cele din urmă. Ştiţi că navele noastre au fost atacate şi distruse. Nu ştiţi în schimb că noi eram avangarda.

Jack simţi un fior pe şira spinării.

– Avangarda cui?

– Refugiaţilor shontini şi K'da din războiul cu Valahgua.

Jack încercă să rostească ceva, dar cuvintele îi rămaseră înţepenite în gâtlej.

– Ştia cineva despre lucrurile astea? întrebă el, încercând să-şi ascundă tulburarea. Un oficial, vreau să zic.

– Din orice guvernământ de pe Braţul Orion, Internos sau altcineva? adăugă unchiul Virge.

– Am purtat discuţii cu reprezentanţii unor oameni care-şi spun Nomazii Chitac. Ne-au asigurat că lumea e părăsită şi poate fi cumpărată.

– Mda, murmură Jack. Unchiule Virge?

– Nu știu, băiete. În arhivele oficiale, Iota Klestis figurează ca proprietate a Grupului de Minierit Triost. Cu toate astea, în ultimii treizeci de ani au cam lăsat-o în paragină. Din păcate, nu știu prea multe despre legea proprietăților și nu pot să verific informația.

– Oricum, mă îndoiesc că Nomazii Chitac aveau dreptul s-o vândă, concluzionă Jack. O ispravă demnă de Chitac.

Draycos înlemni, ochii îi tremurau.

– Vrei să zici că am fost trași pe sfoară? răsună glasul dragonului cu o octavă mai jos.

– Ușurel, ușurel, încercă Jack să-l liniștească din mâini, afundându-se și mai tare în scaun. Nu-l văzuse încă pe dragon furios și nici nu-și dorea, mai ales în camera asta mică. Chitac nu sunt șarlatani, crede-mă. Sunt doar... ăăă...

– Puțin neatenți când vine vorba de legi, încercă unchiul Virge.

– Da, exact. Știau probabil că planeta e pustie și au presupus că nimeni nu mai e interesat de ea. Nu cred că e vorba de rea-credință.

– Credința lor nu are nicio valoare pentru noi, mârâi Draycos.

– Sunt sigur că există o cale de ieșire, rosti unchiul Virge. Sincer. Iota Klestis se află într-un

sector ce aparţine oamenilor, iar conducerea Internos a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru refugiaţi. Câţi sunteţi?

Draycos nu răspunse imediat. Îşi lăsă capul în jos, apoi spuse:

– Patru milioane K'da şi cincisprezece milioane de shontini.

Jack fluieră încet.

– O mulţime de refugiaţi!

Draycos îl sfredeli cu privirea.

– Nu, şopti el. Nu şi dacă te gândeşti că odinioară erau un miliard de K'da şi zece miliarde de shontini.

– Stai puţintel, interveni unchiul Virge. Vrei să zici că vin toţi?

– Da, tot ce-a mai rămas din popoarele noastre. Am hotărât că mai bine părăsim locurile de baştină decât să fim nimiciţi de Valahgua.

Deschise gura uşor şi dinţii îi sclipiră în lumina difuză.

– Lumea în care tovarăşii mei au pierit urma să fie noua noastră casă.

Jack înghiţi în sec. Nu-i de mirare că Draycos era înspăimântat.

– Doar că Valahgua ştiau de sosirea voastră.

Coada dragonului tresări.

– Da. În ciuda măsurilor noastre de precauție, au reușit să afle cu precizie încotro ne îndreptam.

– Și acum că avangarda a fost nimicită? întrebă unchiul Virge.

– Trebuia să ne întâlnim cu flota înainte să ajungă pe Iota Klestis. N-am idee unde. Dacă avangarda nu va trimite câțiva înaintași la întâlnire, vor ști că ceva nu e în regulă.

Un fior îl străbătu pe băiat.

– Dar Valahgua și aliații lor au capturat trei dintre navele voastre.

– Da, șopti Draycos, cu ochii tulburi. De la bordul navelor au aflat locul întâlnirii. Trebuie doar să instaleze Urgia pe una dintre ele și vor lua flota refugiaților prin surprindere.

Ridică din nou capul.

– Și chiar în apropierea lumii pe care K'da și shontinii sperau să-și găsească liniștea, cele două rase vor fi nimicite.

Jack trase adânc aer în piept.

– În cât timp vor ajunge acolo?

– Șase luni pământene.

Pentru un minut, în încăpere se auzi doar huruitul îndepărtat al acceleratorului hiperluminic.

– Bine, m-ai convins, spuse Jack după o bucată de vreme. Odată ajunși pe Vagran, mergem la

oficiul de legătură Internos. De-acolo cineva te poate duce pe Pământ, la comandamentul StarForce.

– Nu mă duci tu?

– Credeam că dorești cu orice preț să te-ntâlnești cu un oficial, se încruntă Jack. Ajungi mai repede dacă zbori cu un reprezentant al guvernului sau al Flotei, ai încredere în mine.

– Dar am încredere în tine, tocmai asta vreau să-ți spun.

Jack clipi.

– M-ai pierdut.

– Am încredere în tine, Jack Morgan. Te-ai dovedit a fi un bun prieten și aliat. N-am încredere în nimeni altcineva din regiunea asta.

Jack vru să zică ceva, dar se răzgândi.

– Uite ce-i, Draycos, apreciez votul tău de încredere. Nu glumesc. Dar asta-i o treabă pentru oameni care-și cunosc bine meseria, nu pentru mine.

– Spune-mi cine ne-a trădat, ripostă Draycos. Nomazii Chitac? Omul care s-a întâlnit pe urmă cu noi pentru efectuarea tranzacției? Grupul de Minierit Triost? Sau chiar guvernământul Internos?

Jack dădu neajutorat din umeri.

– Habar n-am.

– Nici eu. Până nu voi afla, nu pot să am încredere în nimeni altcineva.

– Unchiule Virge, zi și tu ceva, oftă Jack.

– Nu vreau să-ți dau vești proaste, dar are dreptate, Jack, băiete. Eu zic să urmăm planul lui.

Băiatul strâmbă din nas. Asta până ce acuzațiile de furt se vor duce pe apa sâmbetei. Și dintr-odată, unchiul Virge se va întoarce cu o sută optzeci de grade.

Da, probabil că așa se va întâmpla. De când murise unchiul Virgil, computerul navei urzea și sfătuia întruna. Să-l fi dotat bătrânul pezevenchi cu mai mult decât vocea sa?

– Bine, oftă el. Dacă așa vrei, așa voi face..

Draycos făcu o plecăciune.

– Îți mulțumesc în numele poporului meu, Jack Morgan.

– Întotdeauna pentru așa un popor, căscă Jack. Și spune-mi Jack, bine? Schimbă destinația, unchiule Virge.

– Se face. Dorești să măresc și viteza?

– De ce nu? La ce bun să economisești dacă o să-ți vezi nava de după gratii? Hai, Draycos, să tragem un pui de somn. Poți să te culci în cabina unchiului Virgil dacă vrei.

– Mulțumesc. Dragonul se ridică și se întinse întocmai ca o pisică, picioarele și capul apropiate de podea, iar coada în aer. Dar prefer să rămân cu tine.

– Ah... da. Aproape că uitase nevoia dragonului de a sta alături de gazda lui. I se făcea pielea de găină numai când se gândea la asta.

– Păi, hai atunci. A fost o zi lungă.

Jack se trezi brusc din vis. Se făcea că un pietroi auriu cât toate zilele se rostogolea la vale prin noroi și fum, gata-gata să-l strivească. Deschise ochii și văzu în lumina slabă împrăștiată de ecran cum coada dragonului se strecoară afară din cabină.

– Unchiule Virge? bolborosi el, aruncând o privire spre ceas. Dormise trei ore.

– Sunt cu ochii pe el, băiete, îi răspunse încet glasul navei. Se îndreaptă spre carlingă.

Jack simți o strângere de inimă. Avea oare de gând să deturneze nava?

– Ce face?

Tăcere.

– Nimic. A verificat setările, s-a uitat pe monitoare și a plecat. Acum se îndreaptă spre bucătărie.

Dragonul trecu prin bucătărie, camera de zi, cabina răposatului Virgil și în final prin magazia de apă și alimente. Nu se atinse de nimic. Ieși pe coridorul din spate, adulmecând toate lăzile și cercetând magazia.

De-abia când Draycos ajunse în sala motoarelor, îi pică lui Jack fisa.

– Verifică nava. Caută ceva în neregulă.

– Ce, n-are încredere în mine? întrebă unchiul Virge părând ofensat. Şi în plus, are el habar ce-i bine şi ce nu?

– Simţitor mai eşti şi tu, îl dojeni Jack. Probabil e grijuliu din fire.

– Pff. Mă rog, atâta vreme cât nu-şi bagă nasul în ceva...

– Aşa te vreau, spuse Jack, întorcându-se pe partea cealaltă şi întinzându-şi pătura peste el. Mai trag un pui de somn. Trezeşte-mă dacă ne lovim de ceva.

– Nu-ţi face griji, o să-ţi dai seama şi singur, rosti unchiul Virge sec.

– Noapte bună, unchiule Virge.

Dar nu adormi imediat. Citise odată despre câini ce fac ture în toiul nopţii prin casa stăpânului, să verifice dacă totul e în ordine. Aşa era şi cu Draycos.

Jack se întreba deseori cum ar fi să aibă un animal de companie, dar până acum nu-i surâsese norocul. Iată, se ivise ocazia să afle.

Nu. Draycos nu era un animal de companie. Era o fiinţă dotată cu inteligenţă şi grai, aflată

într-o misiune importantă. Ar face bine să vadă în el un războinic K'da și nu un câine dresat. Zâmbi pieziș. N-avea de ce să-și facă griji. Dacă lucrurile mergeau tot așa, Draycos i-ar fi amintit asta cel puțin o dată pe oră.

O umbră se furișă pe perete, înaintea ochilor săi.

– Totul e-n ordine?

– Din câte-mi dau seama, da. Îmi cer scuze că te-am trezit.

– Nicio problemă, spuse Jack întorcându-se pe cealaltă parte, cu fața spre dragon. Urci?

Draycos se uită lung la el.

– Pot să mai aștept, dacă dorești.

– Cum vrei, spuse Jack, încercând să nu-și trădeze ușurarea. Nu era încă obișnuit cu simbioza asta. Cu cât se ferea mai mult de dragon, cu atât mai bine.

– Atunci voi dormi aici deocamdată.

– Bine.

Tăcerea învălui camera pentru câteva minute. Draycos stătea întins la podea, cu fața spre ușă, aidoma unui câine de pază. Solzii lui aurii scânteiau slab în lumina ecranului, tremurând la cea mai mică mișcare. Jack stătea cu ochii ațintiți la silueta din umbră, încercând să-și pună gândurile în ordine.

– De cât timp eraţi împreună? întrebă el deodată.

Dragonul îşi alungi gâtul şi se întoarse să-l privească.

– Poftim?

– Tu şi... cum îi spuneai?

– Simbiotul meu?

– Exact. De cât timp eraţi împreună?

Coada aurie tresări uşor.

– Eu şi Polphir am fost simbioţi timp de zece ani de-ai tăi.

Jack era nedumerit.

– Ăştia-s ani pământeni sau altceva?

– Ni s-a spus că aceasta e unitatea cu care măsuraţi voi timpul. Mai există şi altele?

– Nu. Dacă au menţionat doar de ani, atunci e vorba de Standard Pământean. Doar că pari mai în vârstă.

– Aşa e. Polphir a fost a doua mea gazdă. Înainte de el l-am avut pe Trachan, timp de cincisprezece ani. Desigur, până la cinci ani am avut o gazdă-tutore.

– Aha. Deci dragonul avea în jur de treizeci de ani. Aşa mai da. Oare era tânăr după standardele speciei sale?

– Ce s-a întâmplat cu Trachan? V-aţi despărţit pur şi simplu?

– K'da și shontinii nu se „despart", rosti Draycos pe-un ton aspru. A fost ucis în luptă, împotriva cruzilor Valahgua.

– Oh, îmi pare rău. N-am vrut să... știi tu.

– Stai liniștit, șopti Draycos. Măcar am reușit să-l jelesc cum trebuie. De la Polphir însă nu pot să-mi iau rămas-bun așa cum cere datina.

– Îmi pare rău, spuse Jack pentru a doua oară, rușinat și trist în același timp. Intrase în vorbă cu dragonul sperând să afle mai multe despre el, dar nu reușise decât să dezgroape amintiri neplăcute.

Așa-i trebuia dacă-l lua gura pe dinainte în toiul nopții.

– Mai bine te las să dormi, nu?

– Cred că și tu ai nevoie de odihnă.

– Da. Păi... noapte bună.

– Noapte bună.

Inspirând adânc, băiatul se întoarse și-și potrivi perna sub cap. Nu știa multe despre aceste făpturi, dar va veni și vremea să afle. Toate la timpul lor.

Important era că-l hrănise, vorbise cu el și se simțea în siguranță în preajma lui. Suficient pentru moment.

Lucrurile urmau probabil să se complice pe viitor. Așa se întâmplă de obicei. Dar, cum îi

plăcea unchiului Virgil să spună, lasă problemele astea în grija zilei de mâine.

După o bucată de vreme, când Draycos se întoarse pe spatele său, nici nu se mai trezi.

Capitolul 9

Seara se lăsa încet peste portul de mărfuri din Colonia Vagran când *Essenay* opri motoarele. Sau mai degrabă când micul cargobot *Donkey's Age*[1] opri motoarele. Ca să nu-şi pună toată poliţia Braxton Security în cap, Jack preferase să dea o identitate falsă navei sale. Făcea parte dintr-un set de patru identităţi trucate pe care unchiul Virgil le procurase odată cu vălul cameleonic.

Folosi la rândul lui un nume fals şi trecu de vamă fără a stârni zarvă. Câteva minute mai târziu traversa cilindrul înalt ce ducea la aerogara centrală.

– Eşti suspect de tăcut, observă el. Să înţeleg că un războinic K'da nu şi-ar păta niciodată

[1] În engleză, „vârsta" sau „era măgarului" (n. tr.).

onoarea furişându-se într-o clădire cu legitimaţii false.

– Codul războinicului admite că în unele cazuri camuflajul este necesar, îi răspunse Draycos de pe umărul său drept.

– Dar nu-i pe gustul tău.

Draycos şovăi.

– Învăţ încă obiceiurile societăţii tale.

– Cu alte cuvinte, nu-ţi place, hotărî Jack, întrebându-se de ce-şi mai bate capul. Mai mult ca sigur, Draycos nu dorea să discute pe tema asta. Încerca oare să-l facă pe dragon să-i atragă atenţia că făcuse un lucru greşit?

Dacă aşa stăteau lucrurile, îşi bătea gura degeaba.

– Mi-am închipuit altcumva locul ăsta, spuse Draycos, trecând cu vederea peste întrebare. De ce nu mai sunt şi alte fiinţe aici? Din câte-am înţeles, e principalul port de pe planetă.

– Asta spune multe despre planetă. Coridorul cilindric era murdar, de parcă nimeni nu mai spălase sau păşise acolo de câteva săptămâni bune. Monoşinele de transport ruginite, vârâte în pământul de sub ei, păreau lăsate în paragină de ani buni.

– Am pus piciorul şi în locuri mai urâte ca ăsta.

– Vrei să zici că o corporaţie precum Braxton Universis avea o fabrică aici?

– Muncă necalificată cel mai probabil. Oameni şi o puzderie de extratereştri. Găseşti şi multă materie primă în afara aşezărilor. Locul n-a fost dezvoltat ca lumea.

– Se poartă nedrept cu muncitorii?

– Habar n-am. Oricum, cilindrii folosiţi de Braxton se află într-o stare mult mai bună. Fabrica asta e aidoma unui mănunchi dezaxat de stele. Un depozit de trei etaje şi aerogara în mijloc din care ies toţi cilindrii ăştia spre rampele de asolizare. Marfa e transportată pe şine în depozit, de-acolo trece prin vamă, dacă e necesar, şi din nou pe şinele din cilindri pe nave.

Arătă în faţă.

– Cilindrul şi rampa pe care le-am folosit cu marfa Braxton sunt în cealaltă parte a depozitului.

– N-ar fi fost mai bine să fi asolizat mai aproape?

Jack se opri.

– Uite ce-i, prietene, dacă m-aş scălda în bani n-aş fi intrat în bucluc. Nu-i suficient că am consumat o droaie de combustibil din cauza ta să ajung aici? Acum vrei să asolizez şi pe cele mai scumpe rampe?

– Scuzele mele. Nu știam că va costa mai mult.

– Întotdeauna costă mai mult, mârâi Jack, luând-o din loc. Zi mersi că am ajuns la același spațioport.

Își continuară drumul în tăcere. Doar bocănitul ghetelor mai răsuna prin aer. La intrarea în depozitul principal, cilindrul se lărgea. Intră și auzi ecoul pașilor săi în depărtarea pereților, în înaltul tavanului. Partea centrală a podelei era segmentată în dreptunghiuri de diferite mărimi, unite de pasaje prin care doar un vagon de transport putea să treacă.

Câteva dreptunghiuri erau goale, dar în majoritatea stăteau grămadă cutii de diferite forme și culori. Culoarele înguste și întortocheate formau împreună cu grămada de cutii un adevărat labirint. Un alt labirint de pasarele și macarale veghea la șapte metri deasupra. Unele culoare dădeau în birourile înlănțuite la etajul al doilea. Câteva birouri erau luminate, dar cei mai mulți dintre lucrători plecaseră acasă. Luminile de sus, ajustate pentru timpul nopții, dădeau încăperii un aspect mohorât.

Cea mai simplă cale spre cilindrul cu pricina era pe lateralul depozitului. Cu toate astea era

mai mult de mers, iar Jack nu se simțea deloc în apele lui. Dacă străbătea labirintul de lăzi ar fi ajuns mai repede și n-ar fi stat așa la vedere. Trecu printre două lăzi maronii-verzui și porni spre ieșire.

– Întotdeauna e așa liniște? întrebă Draycos.

– Poate n-ai observat, dar afară se înserează. Porturile de pe Vagran nu sunt atât de solicitate ca să fie nevoie de un schimb de noapte.

Cercetă împrejurimile. Nici țipenie de om, dar în labirintul ăsta nu puteai să fii sigur.

– Și vorbește mai încet. Că vorbesc de unul singur mai e cum e. Dar să-mi și răspund...

– O să fiu mai atent, îi promise Draycos, cu un glas atât de stins, încât Jack aproape că nu-l auzi. Ce era în lada buclucașă?

În stânga lor, lângă intrarea într-un alt cilindru, un grup palavragiu de jantris însărcinați cu întreținerea îșI făcu apariția.

– Pe factură scria instrument de măsurare a presiunii moleculare și încă ceva, spuse Jack, grăbind puțin pasul, cu ochii la adunătura de extratereștri. Această specie adora să vorbească, mai ales cu străinii, și nu voia nici în ruptul capului să intre în discuție cu ei.

Își făcu griji degeaba, căci extratereștrii guralivi se făcură nevăzuți în alt cilindru, lăsând în

urmă ecoul vocilor. Aruncând o ultimă privire în jur, Jack trecu printre lăzile maronii-verzui și se avântă în labirint.

– Ai văzut aparatul cu ochii tăi? îl întrebă Draycos.

– Firește că nu, îi răspunse Jack nerăbdător. Ți-am mai spus că lăzile erau sigilate. Dar aveau ceva înăuntru. Și acel ceva nu mai era când am ajuns pe Cordolane.

– Poliția ce crede?

– Dacă-ți închipui c-am mai stat pe-acolo să văd ce-au copoii de zis, nu ești în toate mințile. Am descărcat cutiile unde mi-au spus ei și dus am fost.

– Un gest necugetat. Fuga de la locul faptei atrage după sine vina.

– Și dacă aș fi rămas acolo tâmpit, cu o cutie goală în mâini, cum ar fi fost? pufni Jack.

– Nu cred că ai înțeles întrebarea.

– Tu nu înțelegi. Trase aer adânc în piept. Uite, legea noastră spune că o persoană e nevinovată până la proba contrarie. Mare brânză! Unchiul Virgil e un hoț notoriu, iar eu aghiotantul său. Dacă ceva nu le miroase a bine când sunt eu prin preajmă, nu vor mai sta pe gânduri. Crezi c-aș putea să-mi dovedesc nevinovăția din spatele gratiilor?

– Dar mi-ai spus că duci altă viaţă acum.

– Aşa-i, spuse Jack cu amărăciune, dar cine mai ştie asta în afară de mine? Nimeni. Poate nu ştii, nobile K'da, bard şi războinic deopotrivă, dar e mult mai uşor să-ţi păstrezi reputaţia curată decât să îndrepţi una pătată şi să începi de la zero.

– Te pot ajuta cu reputaţia.

– Da, mulţam'. Cât despre ajutor, hai mai întâi să rezolvăm treaba asta.

– O să-mi dau toată silinţa. Capul dragonului se ridică uşor din umărul lui Jack, împingând cu creasta ţepoasă şi arcadele proeminente cămaşa şi jacheta de piele. Limba lui ţâşni de două ori afară.

– Că veni vorba de mirosit primejdia, ce duhneşte aici?

Jack trase aer pe nări. Simţea şi el un iz slab, acru şi deloc plăcut.

– Nu ştiu, spuse trăgând din nou aer în piept. Nu miroase a ceva obişnuit, pentru un spaţioport vreau să zic.

– Aşa-i, spuse Draycos, săgetând aerul cu limba. Miroase a mortăciune.

Izul îl izbi dintr-odată în nări, iar băiatul şuieră încet printre dinţi.

– Ai dreptate. Carne moartă. Proaspăt moartă, ca să fiu mai precis.

Și acolo unde ceva murise de scurt timp...

– S-o tăiem de-aici, îngăimă el. Făcu privirea roată și o luă ușor la pas.

– E de rău? întrebă Draycos, scoțându-și capul din umărul băiatului.

– Stai jos, mârâi Jack, cu mâna pe pistol. De fiecare dată când Draycos se făcea tridimensional, băiatul își pierdea echilibrul. E de rău, nu glumă. Hoiturile atrag animale. Dacă dau peste vreun stârv proaspăt, fiarele astea nu se feresc să ucidă. Ajunse la marginea unui maldăr de lăzi și-și roti privirea.

Le văzu: erau doisprezece pe puțin, de mărimea unei pisici, cu pete albe și negre pe blana murdară, cap de șobolan, gheare ascuțite și dinți fioroși. Mai toate erau adunate în jurul unui leș de nerecunoscut, înfulecând de zor. Altele se plimbau ici-colo, savurând pe-ndelete ospățul.

Pe cadavru se întrezărea salopeta serviciului de mentenanță. Lui Jack i se făcu rău.

– Haiene[1], șopti el. Cu grijă, făcu câțiva pași înapoi. Broboane de sudoare îi scăldau fruntea.

Simți apăsarea pe umăr. Se întoarse și-l văzu pe Draycos răsărind din spate, privind înapoia sa.

---

[1] Probabil vreo rudă îndepărtată a pământenei *crocuta crocuta* (n. tr.).

– Draycos...

– În spatele tău, rosti scurt dragonul.

Jack făcu stânga-mprejur, cu pistolul ridicat.

Opt haiene se îndreptau tiptil spre el, asemenea unor lei în căutarea prăzii. Galbenul ochiului strălucea puternic în lumina difuză. Blana zburlită le făcea să arate şi mai mari decât erau în realitate. Cele trei din fruntea lor stăteau deja ghemuite, gata să sară.

Jack trase.

Nimeri în plasă două haiene. Cea de-a treia fu mai rapidă şi se feri. Cele două animale prinse schelălăiră, dar descărcarea electrică le reduse la tăcere.

Celelalte haiene se apropiau în tăcere. Nu păreau speriate.

Jack se dădu îndărăt. Mai că-i ieşea din piept inima când se gândea la ce-o să fie. Şase haiene înainte şi încă vreo doisprezece înapoi, după colţ. Optsprezece, şi unde mai pui că nu erau toate. Pistolul însă mai avea doar şapte încărcături. Mai avea o lamă de cartuşe, dar se îndoia că va ajunge s-o folosească. Tipul de la mentenanţă era o dovadă a iuţelii cu care se mişca haita de haiene.

– Nu trage, auzi vocea lui Draycos din umăr. Înainte ca Jack să schiţeze un gest...

Simiți obișnuita schimbare de greutate și dragonul țâșni din pieptul său, dând la o parte jacheta și cămașa.

Doar că în locul făpturii lucioase și aurii pe care Jack o ajutase să scape, i se înfățișa acum un dragon negru ca smoala.

Șocul îi tăie pentru o clipă respirația. Draycos aterizează direct în fața haienelor, cu picioarele și capul apropiate de sol, iar coada arcuită deasupra, aidoma unui scorpion. Într-o clipă, cele șase prădătoare feroce și războinicul K'da se studiară din priviri. Haienele își arătară colții. Draycos le avertiză cu un mârâit înfundat.

De parcă acesta era semnalul pe care-l așteptaseră, haienele atacară.

Cea din frunte se repezi cu ghearele ațintite spre botul dragonului, gata să-l sfâșie. Celelalte cinci se năpustiră pe lateral, două pe stânga și trei pe dreapta, ocolind puțin pentru a evita o posibilă ripostă din partea lui. Jack avusese dreptate. Haienele se mișcau repede.

Dar Draycos era și mai iute.

Pe prima o păli cu laba înainte să atingă pământul. Cu un schelălăit scurt, jivina se duse de-a berbeleacul. Înainte să se prăvălească printre

lăzi, Draycos sărise deja peste cele două haiene din stânga, scăpând astfel de încercuire.

Se năpustiră toate cinci asupra lui.

Împărțind gheare în stânga și în dreapta, prea iute pentru ca Jack să deslușească ceva, le zvârli pe rând în bezna dimprejur.

Jack stătea lipit cu spatele de lăzi. Era complet absorbit de bătălie și aproape că uitase de pistolul din mână. Își aminti de salturile făcute de dragon pe *Havenseeker*. Războinicul K'da avea fără doar și poate o forță teribilă în mușchi.

Tocmai terminase cu ultima jivină când cele de după colț, alarmate probabil de zgomotul luptei, se repeziră în direcția lor. Două ieșiră din haită și se năpustiră spre Jack, care-și veni la timp în simțiri și le nimeri cu pistolul. Restul se îndreptară spre Draycos.

Deși erau de două ori mai multe, tot nu reușiră să-i facă față. Draycos se aruncă între ele, mușcând și spintecând, lovind cu coada la viteze amețitoare și mereu la țintă. De două ori crezu Jack că aveau să-l copleșească și tot de-atâtea ori dragonul sărise dintre ele la timpul potrivit. De cum ateriza se și punea cu ghearele pe ele, de nu mai știau săracele de capul lor.

Brusc, sări spre grămada de lăzi din spatele lui Jack. Băiatul se ghemui de-ndată și, când privi sus, văzu haiena aruncându-se din vârful grămezii. Până s-o ia la ochi, Draycos o și lovi cu coada.

Inerția îl purtă spre lăzi, dar dragonul reuși să ridice la timp picioarele. Pentru o clipă rămase agățat de cutii, așa cum deunăzi se proptise în copacul de lângă epavă. Ochii lui verzi erau mai strălucitori ca niciodată pe fundalul solzilor negri. Sări și ateriză între Jack și haita de haiene. Ghemuit, cu coada arcuită deasupra, mârâi amenințător.

Pentru haiene era de-ajuns. Se întoarseră în tăcere și se împrăștiară care-ncotro printre mormanele de lăzi, făcându-se nevăzute în întuneric.

De-abia acum realiză Jack că-și ținea răsuflarea de ceva vreme, așa că expiră puternic.

– Uau. Nu știa ce să zică.

Draycos cercetă întunericul după alți dușmani, apoi își ridică gâtul și se întoarse la Jack.

– Ești rănit?

– Nu, spuse băiatul fascinat, căscând ochii la dragon. Acum, de-aproape, vedea că solzii nu erau în întregime negri. Purpuriul de pe margini era tot acolo. Sunt bine, mulțumesc.

Draycos își lăsă capul pe-o parte.

– Cu toate astea, pari tulburat.

– Uluit mai degrabă.

Începeau solzii să-și recapete culoarea aurie sau i se părea?

– Ai spus de-atâtea ori că ești războinic, continuă el, dar până acum nu te-am văzut decât împușcând oameni cu propriile lor arme și trăgând cu rachetele de pe *Essenay*. De unde era să ghicesc că poți lupta așa?

– Un adevărat războinic e inițiat în toate formele de luptă.

– Presupun că ai dreptate. Nu i se părea. Solzii dragonului prindeau nuanțe aurii. Și schimbarea culorii, e tare!

– Un efect secundar al frenezieiei de luptă K'da, îl lămuri Draycos. Avem sânge negru. Pe măsură ce curge mai vârtos prin mușchi, schimbă și culoarea solzilor. Oamenii n-au reacții similare când se află în pericol?

– Nu prea. Mă rog, poate puțin. Roșim la față când suntem nervoși sau înspăimântați. La unii se vede mai bine.

– Ah. Interesant.

– Da. Acum putem să plecăm? Nu-ți fie teamă.

Draycos mai scrută încă o dată întunecimea. Brusc se-ntoarse și sări. Jack sări din reflex înapoi, dând cu capul de o ladă. Dragonul atinse pieptul deasupra jachetei și se făcu una cu pielea sa.

– N-or să ne mai dea de furcă, îl asigură, lunecând pe corpul băiatului până își regăsi poziția obișnuită. Mergem?

Jack se frecă la ceafă. Degeaba, n-o să se obișnuiască în vecii vecilor cu simbioza asta.

– Da. Hai.

Capitolul 10

Ajunseră la capătul depozitului fără alte peripeții.

– Bine, zise Jack, făcând semn cu mâna. Aici era zona de descărcare. Ce facem acum?

Drept răspuns, simți cum dragonul se prelinge pe braț în jos. Înainte să zică ceva, mâna îi deveni grea și Draycos țâșni pe sub mâneca jachetei de piele. La fel de neașteptată fu și durerea care-i săgetă încheietura.

– Au!

Dragonul întâlni podeaua și se întoarse.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Aproape că mi-ai rupt mâna, aia s-a întâmplat, îl repezi Jack ținându-se de încheietură. Doamne!

Draycos veni mai aproape.

– Nu înţeleg.

– Asta e piele, începu Jack, punând un deget pe manşetă. Vezi? Piele. Pielea nu se întinde. Fermoarul ăsta ţine pielea strânsă. Observi? Nici fermoarele nu-s elastice.

– Înţeleg acum. Îmi cer scuze.

– Nu face nimic, murmură Jack. Durerea aproape că dispăruse. Data viitoare când ai de gând să ieşi pe-aici, mă anunţi şi pe mine, de-acord? Să trag fermoarul, nu de alta.

– Nu-i nevoie, spuse Draycos, scuturând din cap asemenea unui cal. Mă voi abţine pe viitor.

– Mai bine aşa.

Cămaşa îl prindea curios sub mâneca jachetei. Trase fermoarul şi aruncă o privire. Saltul neatent al dragonului nu avusese atâta forţă cât să strice fermoarul, dar suficientă cât să rupă nasturele de la manşeta cămăşii.

– Tot eu am pricinuit şi asta?

– Şezi blând. De când sunt singur am învăţat să cos nasturi. Clătină din cap. Pun pariu că-s singura persoană de pe Braţul Orion care are nevoie de găuri în dulap.

– Poftim?

– Nu te osteni, spuse Jack, trăgând fermoarul la mâneca jachetei. Repet, ce facem acum?

– Dăm o raită pe-aici, spuse Draycos. Se uită în jur şi o luă la pas.

Jack îl privi cum se îndepărtează, bombănind în timp ce-şi masa încheietura. Veniseră degeaba. El ştia asta, unchiul Virge ştia asta şi, dacă ar fi avut ceva minte-n cap, ar fi ştiut-o şi dragonul.

Cum se lăsase târât în fundătura asta, nici el nu ştia.

Pe de altă parte, dragonul îi demonstrase în repetate rânduri de ce era în stare. Poate că era totuşi o pâine de mâncat aici.

Trăgea nădejde să fie aşa. După toate furturile şi escrocheriile în care-l însoţise pe unchiul Virgil, era nedrept să fie hăituit tocmai acum, când era curat ca lacrima.

Vorbind de unchiul Virgil...

Oftă şi scoase din buzunarul interior un scaner EvGa, furat de unchiul său bineînţeles, în urmă cu câţiva ani. Din alt buzunar luă transmiţătorul şi-l prinse la gulerul cămăşii. Îl porni.

– Unchiule Virge?

– Era şi cazul. Ce-ai făcut până-acum?

– Am avut nişte necazuri, mărturisi Jack, activând EvGa şi programându-l să treacă datele prin transmiţător. Ai primit semnalul?

– Da. Ce necazuri? Dragonul te-a băgat în bucluc?

– Nici vorbă. Am dat peste o haită de haiene. Mulțumită lui Draycos suntem amândoi teferi.

– Pricep acum.

Jack se încruntă. Găsi tonul unchiului Virge puțin deplasat.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Trebuia să mă contactezi, să-mi spui ce s-a întâmplat.

– N-am avut când. Și tu ce-ai fi putut să faci?

– Asta contează mai puțin. Nu-mi place să pierdem legătura pentru atâta vreme.

– Hei, *tu* mi-ai spus să nu transmit înainte să activez scanerul. Unde radio depistabile. Îți amintești?

– Ba bine că nu, spuse unchiul Virgil cu țâfnă. Dar nu m-am gândit c-o să-ți ia atâta să ajungi acolo.

Jack făcu o grimasă.

– Ce-i cu tine? Hai, vreau s-aud.

Urmă o scurtă pauză.

– Îți zic eu ce-i cu mine. Noul tău prieten, asta e, spuse unchiul Virge coborând vocea. N-am încredere în el. Nu știm mai nimic despre el. Nici despre el, nici despre poporul lui sau ce-i coace mintea. Ar putea să ne joace pe degete fără să prindem de veste.

– Aşa cum m-ai jucat tu de nu ştiu câte ori?

– Întocmai. Cum spune şi zicala, hoţ pe hoţ se dă de gol. Ştii prea bine că primul lucru pe care-l face escrocul e să-l convingă pe neghiob că e cel mai cinstit om din câţi există.

– Mda, spuse Jack, dând din cap. Pricepea acum. Nu-i vorbă că n-ai încredere în el. Nu-l placi, asta-i problema.

– De unde ţi-a venit şi ideea asta? rosti unchiul Virge cu necaz. Bine, recunosc, nu-l am la suflet. Nu-mi place cum dă ordine şi face pe şefu'. Şi în mod special mă enervează felul în care încearcă să-ţi împuie capul cu conduita războinicului şi prostiile alea.

– Nu-mi împuie capul. La urma urmei, de ce zici că-s prostii?

– Nu ţi se pare prostesc să-ţi pui viaţa în pericol doar ca duşmanul să nu se frigă bietul la degeţele? Dacă mai ţii minte pe Iota Klestis.

– Păi... bine, recunosc că treaba aia a fost puţin ciudată. Dar...

– Te-ai ales cu ceva din afacerea aia? insistă unchiul Virge. Asta să-ţi fie balanţă-n viaţă. Crezi că ciomăgarul ăla te-ar cruţa dacă ai mai da vreodată nas în nas cu el?

– Păi, cu siguranță nu. Jack se văzu nevoit să fie de-acord și de data asta. Dar nici nu ne-a dăunat.

– Asta contează prea puțin, Jack, băiete, oftă unchiul Virge. Putea să vă dăuneze al naibii de mult. Ar fi putut să le dea suficient timp amicilor lui să vă prindă sau să găsească nava. Dar nici asta nu contează.

– Atunci ce contează?

– Că toată povestea cu războinicul nobil sună bine, într-o carte de basme. Dar în viața reală, pur și simplu nu merge.

Jack îl văzu pe Draycos cum dă târcoale unui șir de containere mari, lipite de peretele depozitului chiar lângă intrarea în cilindru.

– Se pare că merge la el.

– Sunt convins că mergea odată, ripostă unchiul Virge. E ușor să te porți nobil și măreț când ești soldat, înconjurat de soldați. Lucrurile nu stau la fel când ești singur. Ai auzit vreodată de Dragonbacks?[1]

– Nu, se încruntă băiatul.

– Era un grup de soldați idealiști, puși pe fapte bune, ce-și au obârșia pe Trantson. Acum o sută cincizeci de ani au apărut și ei, fiecare cu câte-un

[1] În engleză, „spate de dragon“ (n. tr.).

dragon tatuat între omoplați. Pentru putere și cutezanță, ziceau ei.

– Sună chinezesc. Legendele lor străvechi sunt ticsite cu dragoni.

– Chiar spuneau că s-au inspirat dintr-o poveste teran-chineză sau japoneză, de care nu auzise nimeni. Bine, tot ei ziceau că sunt descendenții cavalerilor templieri din Europa pământeană, așa că cine știe ce bărzăuni mai aveau pe creier?

– Văd că nu-i prea ai la suflet.

– Glumești? Au pierit cu toții în nici zece ani de când au pornit la drum.

Jack îți țuguie buzele.

– Pentru că au încercat să fie de ajutor?

– Pentru că s-au amestecat în treburile altora în loc să-și vadă de-ale lor.

– Jack! strigă Draycos.

Băiatul privi în sus. Dragonul stătea lângă un container la peste zece metri, cu capul întors spre el.

– Ai găsit ceva?

– Se prea poate, spuse Draycos. Coada îi tresăltă. Hai.

Veni îndată lângă dragon.

– Ce e?

– Containerul, arătă el cu botul înspre uşă. E singurul pe care scrie asta.

Jack se încruntă. Pe zăvor stătea lipită o etichetă cu margini roşii. Ce scria pe etichetă era cu adevărat interesant:

ÎN PROPRIETATEA BRAXTON UNIVERSIS, INC.
DOAR PERSOANELE AUTORIZATE

Mai jos era imprimată una dintre cele mai cunoscute imagini pe Braţul Orion: logoul corporativ Braxton Universis.

– Nu ştiu să citesc simbolurile din cuvintele voastre. Ce spune?

– Spune că e proprietatea Braxton Universis. Şi băgăcioşii să facă bine să nu-şi vâre nasul.

Ochii dragonului scânteiară.

– Tu ai spus că nu vom mai găsi nimic pe-aici.

– Aşa am zis, nu? încuviinţă Jack, cu ochii la zăvor.

– Cum arată, băiete? întrebă unchiul Virge în staţie.

– Destul de bine. Zăvorul era zdravăn, dar nu prea complicat. Nu pentru un discipol de-al unchiul Virgil, în orice caz. Pare un sistem de închidere obişnuit. Ce n-aş da să fi adus nişte scule mai de Doamne ajută.

– Ce-ai de gând să faci? îl iscodi Draycos.

– Se numește a da o spargere, rosti unchiul Virge sarcastic. Nu-i o treabă de teapa nobilului războinic K'da, nu mă-ndoiesc, dar e mai bine decât să ne holbăm la container și să ne-ntrebăm ce-o fi înăuntru.

– Parcă aveai un scaner, făcu Draycos semn spre aparatul EvGa din mâna băiatului.

– Am, dar nu vede prin uși închise. E un senzor de culegere a probelor[1] și a aparținut poliției. Poate să adulmece amprente, mostre de praf sau fibră, dar cam atât.

– Atunci hai să folosim întâi aparatul. Poate descoperim o altă cale de a vedea ce se află înăuntru.

– Cum ar fi? întrebă unchiul Virge.

– Nu, are dreptate, se grăbi să-l susțină Jack. Unchiul Virge încerca să-l provoace pe dragon, și n-avea de gând să asiste la o ceartă. Încep cu containerul. Gata?

– Gata, veni confirmarea din stație.

În cinci minute suprafața containerului fu scanată. Găsiră zeci de amprente și tot soiul de pete de proveniență extraterestră. Unchiul Virge

[1] EvGa vine de la *evidence-gathering*, „culegere a probelor" (n. tr.).

le introduse cu sârguință în baza de date și începu analiza.

– Pierdere de vreme, bombănea când și când. Naiba știe câte sute de oameni s-au perindat pe-aici în ultimele două săptămâni.

– Cu toate astea, containerul îi ține la respect.

– Nu scrie „nu atingeți", i-o-ntoarse unchiul Virge. Ai terminat, Jack?

– Terminat, spuse Jack, luând scanerul din fața ușii. Ce rezultate avem?

– Optsprezece amprente umane, spuse unchiul Virge fără tragere de inimă. Mai avem și trei amprente de la doi jantris, trei parpini...

Tăcu.

– Trei parpini și...? ceru să știe Jack.

– Doi brummga, încheie unchiul Virgil, puțin nedumerit.

Jack se uită la Draycos. Dragonul îi întoarse privirea.

– Brummga, repetă el.

– Întocmai, spuse unchiul Virge. Măi, măi, da' mic mai e și universul ăsta.

– Credeam că brummga sunt o specie destul de răspândită în regiunea asta, spuse Draycos.

– Așa e, rosti Jack, hotărât să nu tragă concluzii pripite. Carne de tun.

– Poftim?

– Laţi în umeri, înguşti la minte, îl lămuri Jack. Mercenari, gardieni, cărăuşi, salahori, treburi de genul ăsta. Nu cred totuşi că are vreo legătură cu soldatul brummga de pe *Havenseeker*.

– Înţeleg, spuse dragonul, dar nu părea convins.

– Putem să-i dăm bice? îi încurajă unchiul Virge.

– Da, răspunse Jack, cercetând împrejurimile.

Mai devreme sau mai târziu tot avea să treacă cineva pe-aici.

– Ar fi bine să vedem şi podeaua din jurul containerului.

– Cred că glumeşti, îi aruncă unchiul Virge. Pentru numele sfântului, ce te aştepţi să găseşti acolo, că doar n-or fi zburat oamenii până la uşă?

– Încep scanarea, rosti Jack, oprind scanerul la o palmă de podea. Înregistrează!

De data aceasta însă, unchiul Virge avea dreptate. Nimic demn de luat în considerare sau neobişnuit pentru un spaţioport. O armată întreagă de oameni se perindaseră prin faţa containerului.

– Măcar am luat amprentele, spuse Jack, lăsând la o parte scanerul şi scoţând la iveală poliunealta. Acum să vedem cu uşa. Draycos, parcă ziceai că mai există o modalitate de a intra.

– De a vedea ce se află înăuntru, îl corectă dragonul. Se ghemui și sări în pieptul lui Jack. Stai sprijinit cu spatele de ușă, te rog, adăugă de pe umărul băiatului.

Jack îl privi neîncrezător.

– Spune-mi întâi ce ai de gând. Mi-ai rupt deja cămașa și era cât pe ce să-mi scrânteşti încheietura.

– Liniștește-te, nu vei păți nimic. Mai ții minte când îți povesteam cum K'da par să devină bidimensionali?

– Ce mi-ai arătat cu readerul pe *Havenseeker*? Sigur, nu că aș înțelege sau ceva.

– Nu e ușor de înțeles. Dar gândește-te la imaginea pe care am creat-o. Acum închipuie-ți că readerul poate fi îndoit.

– Stai, m-ai pierdut.

– Propteşte-ți mâna pe braț.

– Bine, spuse Jack. Ridică brațul drept și întinse mâna stângă de-a lungul antebrațului. Asta-i bidimensional. Înclină mâna precum un pod basculant, lăsând-o sprijinită în podul palmei. Și acum e unidimenional, da?

– Corect. Ține mâna tot așa, dar îndoaie-ți degetele astfel încât să atingi brațul.

– Aha, se conformă Jack. Acum, dacă ceva ar sta între degete și palmă...

– Un perete spre exemplu, se băgă unchiul Virge.

– ...un perete, da, te-ai apleca peste el.

– Măi să fiu al naibii, murmură unchiul Virge. Poţi să vezi prin pereţi.

– Asta, desigur, dacă bariera e suficient de îngustă. Dar Jack are dreptate. Noi îi spunem „viziune intraobstaculară".

– Din partea mea poţi să-i spui şi marmeladă, zise unchiul Virge, pentru prima oară încântat de când îl cunoscuse pe Draycos. Măi măi, ăsta da talent.

– Unchiule Virge... îl avertiză Jack.

– Ştiu, ştiu, te-ai cuminţit. Dar în alte condiţii, închipuie-ţi ce duet aţi fi format.

– Nu ne folosim abilităţile pentru a fura, spuse Draycos, jignit de aluzie.

– Asta zici tu. Dar poţi să vorbeşti în numele tuturor compatrioţilor tăi? Să fie toţi K'da într-atât de neprihăniţi încât până şi gândul de a comite o nelegiuire să le fie străin?

– Desigur, nu suntem fiinţe perfecte, dar...

– Putem să-i dăm drumul odată? interveni Jack, proptindu-şi bine spatele în container. Să-mi dau jos jacheta, Draycos?

Ca răspuns, simţi o lunecare pe piele. Se concentră, dar nu sesiză nicio diferenţă faţă de

alte dăți. Cu timpul va încerca să învețe mișcările dragonului.

Timp de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Jack rămase cu spatele la perete, jucându-se cu poli-unealta. Își închipuia la ce treburi l-ar fi înhămat unchiul Virgil pe Draycos dacă i-ar fi stat în putere.

Bineînțeles, să convingă un nobil războinic K'da să-l ajute cu spargerea unei bănci era o treabă dificilă în sine. Ar fi fost, oricum, o dispută pe cinste.

Nu era prea târziu. O bună parte din unchiul Virgil se transferase în unchiul Virge. Iar unchiul Virgil adorase întotdeauna provocările.

– Un singur obiect înăuntru, se auzi vocea lui Draycos, înfundată, depărtată și în același timp curios de apropiată. Venea cumva sunetul de pe spatele său? Un recipient cilindric, jumate cât tine, cu țevărie și câteva cutii rectangulare la baza lui.

Jack strâmbă din nas. Putea să fie orice.

– Scrie ceva pe el? Constructor, model, orice?

– Disting câteva simboluri de-ale voastre, veni răspunsul apropiat-îndepărtat. Dar ți-am spus, nu știu să le interpretez.

Încă o lunecare pe piele, și Jack văzu cu coada ochiului cum capul dragonului își face din nou loc pe umăr.

– Aș putea totuși să încerc să ți le descriu, semn cu semn.

Jack clătină din cap, depărtându-se de zăvor.

– Ne-ar lua prea mult, iar rezultatele ar putea să ne lase cu buza umflată.

Ridică poliunealta.

– Mai rămâne metoda tradițională.

Capitolul 11

Jack se aștepta ca Draycos să obiecteze la metoda asta, mai ales după explicațiile oferite de unchiul Virge despre spargerea băncilor. Îngenunche lângă zăvor, dar dragonul rămase tăcut. Poate că nobilul războinic K'da nu se sfia să fure.

Desigur, dacă era imperios necesar.

Presupunerile sale se adeveriră. Zăvorul era zdravăn, dar nu complicat. Scoase la iveală una dintre lamele poliuneltei, o șmecherie la care unchiul Virgil lucrase ore în șir, fixată pe capul unei șurubelnițe. Avea să termine în doi timpi și trei mișcări.

Se opri, încruntat. Realiză dintr-odată că ceva nu era în regulă cu zăvorul. Nu era simetric. Se apropie să vadă mai bine și dădu cu ochii peste tija metalică de câțiva milimetri, ieșită puțin

înspre dreapta. În mod cert, nu făcea parte din modelul inițial.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Draycos.

– Zăvorul a fost cablat. Îi arătă cu degetul, având grijă să nu atingă metalul buclucaș. Au băgat ceva în el și au acoperit cu bucata de metal. Pun pariu că-i un cablu-capcană.

– Ce înseamnă asta?

– Dacă deschid zăvorul, va afla cineva.

– Interesant. Și nu face parte din mecanismul inițial?

– Cu siguranță nu. De fapt, nu cred să fi văzut vreodată ceva asemănător pe un simplu container. Există și mijloace mai bune să păzești marfa.

– De ce a fost totuși folosit? întrebă Draycos.

– E mai mult decât evident, rosti unchiul Virge caustic. Chiar și pentru un nobil războinic K'da. Vor să afle dacă își bagă cineva nasul înăuntru.

– Dar dacă-și doreau ca nimeni să nu pună mâna pe recipientul dinăuntru, de ce nu l-au scos pur și simplu? De ce să-l lase acolo și să monteze o capcană?

– Ai auzit vreodată de cuvântul momeală? continuă unchiul Virge.

– Nu-mi era cunoscut sensul, spuse Draycos calm, dar după tonul tău îmi dau seama ce înțeles are.

– Mă bucur nespus, mârâi unchiul Virge. Ce-ai de gând să faci acum, Jack?

– Nu știu, recunoscu Jack, cu ochii la zăvor. Fără un scaner și niște instrumente mai meseriașe nu pot să-mi dau seama cum e prinsă șmecheria asta. Și prin urmare nu pot s-o dezarmez.

– Ai uneltele necesare pe *Essenay?* dori să știe Draycos.

– Mda, mormăi Jack, dar n-aș trece-n veci de vamă. Colonia Vagran nutrește o dragoste aparte pentru hoți.

– Deci am ajuns într-o fundătură, rosti unchiul Virge dezgustat.

– Așa se pare, spuse Jack. Nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut. Îl deschid, aruncăm un ochi și o tulim de-aici înainte ca tipul de la cablu să ne vină de hac.

Așteptă o clipă, sperând ca unul dintre ei să se opună planului sau să vină cu o idee mai bună. Însă unchiul Virge și Draycos rămaseră tăcuți. Trase aer adânc în piept, luă poliunealta și se puse pe treabă.

– Ai grijă, băiete, murmură unchiul Virge, nu uita ce-ai învăţat.

Jack îşi muşcă buza. Da. Să-şi amintească învăţăturile lui. Învăţăturile, experienţa şi metodele sale.

Halal cumineţire.

Nu trecu nici jumătate de minut şi zăvorul cedă.

– Ciuleşte-ţi urechile, Draycos. Deschise uşa. Ia să vedem ce-avem aicea.

– Ei? vru să ştie unchiul Virge.

– Aşa cum zicea şi Draycos, spuse Jack cu ochii la recipient. Îndoi poliunealta şi o puse deoparte. Să vedem. Are o plăcuţă prinsă jos pe care scrie „Hamker-Rovski 550". Ai vreo idee ce-nseamnă?

– Măi, măi, ca să vezi, rosti unchiul Virge cu un aer meditativ. Am, cum să nu. Hamker-Rovski 550 e un aparat de răcire la temperaturi foarte mici.

– Vrei să zici un frigider? se încruntă Jack.

– Mai rece de-atâta, băiete. Mult mai rece.

Jack se încruntă şi mai tare. Dintr-odată chipul i se lumină a înţelegere.

– Măi, măi, ca să vezi, zâmbi el uşor. Ca să citez pe cineva.

– Îți dau tot dreptul, spuse unchiul Virge.

– Împărtășește-mi și mie gândurile tale, interveni Draycos.

– Ce, nobilul războinic K'da nu le știe pe toate? îl tachină unchiul Virge. Ce surpriză!

– N-am susținut că le știu pe toate, rosti el cu un glas adânc din care răzbătea iritarea.

– Liniștește-te, îi spuse Jack. Închise containerul și o luă îndărăt, prin labirintul de lăzi din mijlocul depozitului. Văzuseră mai mult decât era suficient, iar acum trebuiau să spele putina. Așa face mereu unchiul Virge. Nu-l băga în seamă.

– Atunci explică-mi.

– Păi, e destul de simplu. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Nu știu atâta chimie ca tine, dar există substanțe care trec din stare solidă în stare gazoasă, fără să treacă prin starea lichidă. Prin urmare se evaporă fără să facă baltă.

– Îmi e cunoscut acest lucru.

– Ei, bine, dioxidul de carbon e una dintre ele. Și, printre altele, e unul dintre gazele pe care le dăm afară atunci când respirăm.

Draycos ridică brusc capul.

– Vine cineva, șopti el. Trei ființe. Poate paznicii.

– Minunat, mormăi Jack, oprindu-se la marginea unei grămezi şi trăgând cu ochiul după colţ. Nu vedea pe nimeni, dar dacă se concentra, putea să audă paşii.

– Din ce direcţie vin?

– Dintr-acolo. Indică direcţia cu vârful botului. Veneau din zona cilindrului.

– Ha! spuse Jack şi o luă înapoi în labirintul de lăzi. Se pare că şi-au tras preşul de sub picioare. Îşi închipuie că nava mea e pe o rampă din apropiere şi că o să le cad direct în braţe.

– Crezi că te aşteptau? Pe tine în mod special, nu doar pe un oarecare venit să cerceteze dispariţia lăzii.

– Cui să-i pese de Jack şi problemele lui? zise unchiul Virge în bajocură. Fii cu ochii-n patru, băiete. Amicii tăi de la intrare au reacţionat mult prea rapid ca să fie nişte poliţişti de rând.

– Braxton Security atunci? întrebă Jack, cotind prin labirint şi verificând împrejurimile înainte să-şi vadă de drum.

– Cine altcineva? Anunţă-mă când eşti la două minute de navă, să pornesc motoarele.

– Lasă-le oprite. Nu vor trece cu vederea o navă gata de decolare.

– Doar nu vrei să te ascunzi într-o navă de la sol?

– Nici nu mă gândesc, spuse Jack mărind ritmul. Ne îndreptăm spre oraș.

– Unde? Jack, băiete...

– Întrerup legătura. Își desprinse transmițătorul de la guler. Vorbim mai târziu.

– Jack...

Unchiul Virge nu reuși să-și ducă la capăt propoziția.

– Ne paște pericolul în oraș? întrebă Draycos.

– Probabil, spuse Jack îndesându-și transmițătorul în buzunar. Dar față de ce ne așteaptă în spate... Se apropie?

După cinci pași sosi și răspunsul.

– Nu sunt pe urmele noastre. Cred că dau târcoale pe la marginea grămezilor.

– Ca să ne taie calea, mormăi Jack grăbind pasul. Hai să le-o luăm înainte.

O luă la goană, nădăjduind că urmăritorii săi făceau destul zgomot ca să nu-l audă. La un moment dat, în timp ce fugea, îi trecu prin minte că făcuse și lucruri mai înțelepte decât să fugă printr-un labirint infestat de haiene. Nu putea decât să spere că știau de frica băiețandrului în jachetă de piele.

Zona periferică a depozitului era pustie.

– Draycos? şopti el, scrutând porţile uriaşe de la capătul zonei, prin care îşi făceau loc principalele şine de transport în depozit. Îndărătul uşilor se întrezăreau luminile oraşului din imediata apropiere. Din câte-şi putea da seama, nu era nimeni acolo.

– Nicio mişcare pe-aici, rosti Draycos, săgetând cu limba. Nici nasul nu îmi spune altceva. Avem o şansă reală.

Jack strâmbă din nas. Dacă nimeni nu făcea vreo mişcare sau scotea vreun sunet în apropiere, poate îl aşteptau cu toţii afară, să-l înhaţe.

În cazul ăsta nu prea avea soluţii. Aşa cum făcuse şi pe *Havenseeker*, trebuia să meargă înainte şi să spere la o minune.

– Bine. Acum ori niciodată.

Fusese puţin surprins că şleahta mercenarului brummga de pe Iota Klestis nu se grăbise să pună mâna pe el când fugea spre *Essenay*. Era şi mai surprins să nu vadă ţipenie de om în bezna nopţii. Traversă zona pustie şi trecu de porţile depozitului.

În timp ce străbătea în goană întinderea luminată de afară, i se păru că aude un strigăt în spatele său. Alt strigăt nu auzi însă, nici vreo împuşcătură, iar în mai puţin de un minut se afla în bezna ocrotitoare a nopţii.

De parcă întunericul i-ar fi oferit cine ştie ce siguranţă. Întuneric şi distanţă, asta era combinaţia pe care şi-o dorea. Trecu de gardul ce mărginea spaţioportul şi o luă pe una dintre străzile ce duceau în oraş.

Tocmai traversa a şasea stradă când Draycos vorbi din nou.

– Cutia nu conţinea decât dioxid de carbon solidificat?

– Exact, spuse Jack, oprindu-se puţin ca să arunce câteva priviri în jur. Se afla pe o stradă îngustă şi întortocheată, străjuită de-o parte şi de alta de clădiri cu două sau trei etaje. Unele aveau balcoane ce ofereau adăpost plantelor din ghiveci. Strada era slab luminată şi n-ar fi putut să spună cărei rase aparţin trecătorii ce se preumblau în depărtare.

– Nu înţeleg scopul.

– Chiar tu ai spus-o pe navă, îi reaminti Jack, fără a se opri din mers. Un miros parfumat adia prin aer. Îi aducea aminte de pâine de scorţişoară proaspăt scoasă din cuptor.

– Cineva mi-a pus la cale o înscenare. Gheaţa carbonică...

– Poftim?

– Gheaţă carbonică. Aşa-i spunem noi dioxidului de carbon solidificat. Timp de patru zile,

cât a durat călătoria spre Cordolane, s-a evaporat destul de încet ca sistemul de ventilare de pe *Essenay* să elimine surplusul de gaz fără să declanşeze alarma.

Izul de scorţişoară se intensifică. Să fi fost vreo brutărie prin preajmă? Îşi dorea din toată inima. I se făcuse foame şi tare-ar mai fi gustat un cornuleţ cu scorţişoară.

– Unde ne aflăm? întrebă Draycos. Mirosurile nu aparţin oamenilor.

– Nu ştiu exact. Am fost doar de câteva ori pe-aici, şi niciodată în partea asta. Dacă-mi aduc bine aminte, e zona Wistawki.

– Sunt prietenoşi cu oamenii?

Jack ridică din umeri.

– Nici neprietenoşi nu sunt. Ţin minte că unchiul Virgil i-a tras pe sfoară pe câţiva. Păreau destul de binevoitori. Şi naivi pe de-asupra.

Draycos nu zise nimic. Băiatul se cutremură, gândind că îl jignise pe dragon cu ultima sa remarcă. Se pregăti să-şi ceară scuze...

– În spatele nostru, murmură Draycos.

– Ce? întrebă Jack, punându-şi pofta şi scuzele-n cui.

– Paşi. Aceiaşi care ne-au urmărit şi în depozit.

Capitolul 12

Nu se mai osteni să-l întrebe de unde Dumnezeu știa că erau aceiași pași.

– Să ne-ascundem. Se grăbi, căutând un loc potrivit. Nici tu străduțe lăturalnice, nici tu uși deschise, nici măcar vreo tufă sau un boschet după care să se pituleze. Căută o intersecție, dar cea mai apropiată era la zeci de metri în fața lor.

– Platformele alea, sugeră Draycos. Crezi că ne-ar ajuta?

– Plat... ce? A, balcoanele! Îl zări pe cel mai apropiat. Traversa tot etajul al doilea, la mai bine de trei metri deasupra solului.

– Ar fi minunate. Dar te-ai gândit că sunt puțin cam înalte și n-avem cum să ne cățărăm până acolo?

Spatele gulerului se mișcă și Draycos țâșni afară din ceafa sa.

– Se rezolvă.

– Ți-ai pierdut mințile, șuieră Jack, întorcându-se iute. Vrei să fii văzut?

– Pe-acolo, ordonă Draycos, plecând ca din pușcă. Aleargă spre clădirea aia. Când îți zic să sari, sari!

Jack se întoarse, deloc convins. Clădirea avea balcon, nu-i vorbă, destul de aerisit cât să-și găsească un ascunziș, dar era la aceeași înălțime cu celelalte.

– Nu pot să sar atât de sus, protestă el. Dacă-ți închipui...

Tăcu. Draycos veni lângă el și se ghemui în mijlocul străzii, aidoma unui alergător înaintea startului.

În lumina difuză, solzii aurii ai dragonului se preschimbau în negru.

– Du-te! Fugi!

Etică de războinic. Sintagma unchiului Virge îi zbură prin gând. Ce-ar face un războinic K'da, se întrebă dintr-odată, dacă un subaltern ar încălca un ordin direct? O întrebare la care să rumege mai târziu.

– Da, reuși să zică.

Se îndreptă în fugă spre clădirea cu pricina. Nu era singur. Draycos alerga în tăcere, dar îi

auzea respirația agitată în spatele său, pe măsură ce dragonul se apropia.

Dindărătul lor se auzeau acum pașii urmăritorilor, ce păreau că aleargă și ei.

Jack strânse din dinți. Drept în față se înălța poarta principală a clădirii, pe jumătate ascunsă de umbra balconului. Ce-avea de gând dragonul ăla zălud? Voia ca Jack să se izbească de poartă și s-o dărâme? Deschise gura să zică ceva...

– Sari! Glasul dragonului se auzi de parcă venea de pe umărul său. Fără să mai gândească, Jack îndoi genunchii și sări cât de tare putu. Ceva îl lovi în spate, alte două gheare îl înhățară zdravăn de sub braț...

Și spre surprinderea lui, se văzu zburând spre balcon.

Până să strige, se trezi proiectat peste balustradă, cu capul înainte. Draycos i-o luă înainte, fără însă a slăbi strânsoarea. Se rostogoli sub Jack, preluând toată greutatea băiatului, și împreună se prăvăliră pe podeaua balconului.

– Liniște, se apropie, șopti Draycos. La pământ, treci înapoia mea!

Jack se supuse, prea năucit de aterizarea lor forțată ca să mai zică ceva. Pașii se auzeau mult mai bine acum și, într-adevăr, alergau. Își duse

genunchii la piept, se frecă vârtos la fluierul piciorului, acolo unde îl lovise balustrada, strânse puternic din dinți și rămase stană de piatră. Îl simți pe Draycos încolăcindu-se pe spatele său, pentru a-l feri vederii celor din stradă.

Pașii se opriră taman sub balcon.

– Ce dracu'? rosti încet un glas de om. Unde-a dispărut pușlamaua aia mică?

– Nu-i a bună, mârâi o altă voce umană. Era la câțiva pași de noi.

– Poate a spart un lacăt și a intrat, sugeră prima voce. Cică se pricepe la d-astea.

Urmă un sforăit grav.

– Ce? Într-o casă wistawki? întrebă o voce la fel de gravă. Jack hotărî că era prea groasă ca să aparțină unui om. În cartierul ăsta? Azi? Nu-i chiar așa de prost.

– Hei, puștiu' abia ce-a sosit. De un' să știe? spuse glasul unu.

Un huruit străpunse văzduhul. Jack întoarse capul cu grijă, cât să vadă cerul în spatele său. Zări în depărtare silueta bine cunoscută a navei ce străpungea norii.

O siluetă bine cunoscută și torsul atât de familiar al motoarelor.

– Mii de draci, se auzi glasul unu scârbit. S-a dus uncheșu'. Se pare că amicii tăi au dat-o în bară.

Urmă un zgomot gutural. Jack tresări. Nu era prima oară când auzea acel sunet.

Brusc îi pică fisa. *O tobă mare asaltată de veveriţe.* Era un brummga.

– N-au dat-o în bară, Drabs, mugi brummga. Unchiul a scăpat pentru că ai tăi nu şi-au făcut treaba.

– Da? ripostă glasul unu – Drabs. Ei, bine, dacă ai tăi...

– Gura, amândoi, le-o reteză glasul doi. Dă-l încolo pe unchi. Dacă-l avem pe puşti, va veni el de unul singur.

– Doar că nu-l avem pe puşti, spuse Drabs.

– Punem noi mâna pe el, îl asigură glasul doi. Ceva din vocea aceea îl făcu pe Jack să tremure.

– Poate că măritul locotenent Raven ştie ceva ce noi nu ştim, grohăi sarcastic brummga. Spune-ne ce ştii, locotenente Raven.

– Măsoară-ţi vorbele, brummy, îl avertiză Drabs. Voi lucraţi pentru noi şi nu invers.

– În primul rând ştiu că nu şi-a desfăcut aripile şi nici nu şi-a luat zborul, spuse glasul doi – Raven. Dar balcoanele, Drabs?

– Le-am verificat deja. Niciun picior de om n-a călcat acolo. Şi oricum, doar cu jet-packul ar fi putut să ajungă acolo.

– Înseamnă că ne-a luat-o înainte, concluzionă Raven. După el, și aveți grijă să nu se ascundă.

Pașii se depărtară. Jack se întoarse cu grijă și se ridică suficient cât să tragă cu ochiul pe după umărul dragonului. Cei doi oameni și neisprăvitul de brummga alergau de-a lungul străzii, uitându-se ba în stânga, ba în dreapta, încercând să descopere un posibil ascunziș.

Văzu că unul dintre oameni avea legat la ochi un scaner cu infraroșu. Cu toții purtau arme.

Jack se lăsă din nou pe spate, așteptând până ce pașii se contopiră cu zgomotul de fond al orașului.

– Ce bine că n-au mai văzut un K'da până acuma, șopti el. Mă întreb cum arăți pe un scaner infraroșu.

– N-am idee, șopti dragonul. Te-ai lovit?

– Eh, nu-i cine știe ce.

În realitate, îi venea să se urce pe pereți, și probabil că durerea n-avea să-i dea pace în următoarele două, trei zile. Dar, decât să-l facă șvaițer, mai bine așa.

– Nu a fost în intenția mea să ratez saltul. Îmi cer scuze.

– E-n regulă. Ghetele aproape că au absorbit șocul impactului. Mă mir că ai reușit să sari atât

de sus cu un sac de cincizeci de kile inscripționat Jack Morgan.

– Sunt bucuros că am reușit până la urmă. Cu toate acestea, îmi cer scuze pentru greșeală.

– Nu-ți mai bate capul, spuse Jack nerăbdător. Oamenii pe care-i știa el de la unchiul Virgil nu-și cereau niciodată scuze, darmite de două ori. Politețea dragonului îl stânjenea.

– Fără spital nu-i fault.

– Poftim?

– Nu contează. Respiră adânc. Deci pe mine mă așteptau. Și pe unchiul Virgil.

– Așa se pare. Cum de nu cunosc faptul că a murit?

– Păi, n-am dat nici noi sfară-n țară. De fapt, am păzit secretul cât de bine am putut. Ți-am mai spus de ce.

– Da, dreptul de proprietate asupra navei tale. Putem să ne luăm gândul de la ea acum.

– Aici s-ar putea să avem o problemă, fu de-acord Jack, cu privirea pierdută în norii ce pluteau pe cerul înstelat. Se uita în gol. Unchiul Virge și *Essenay* erau duși de mult.

– Cred că au încercat să intre pe navă. Altfel nu văd de ce-ar fi tulit-o unchiul Virge.

– Te va lăsa aici?

Jack dădu din umeri.

– Există o procedură pentru situații de genul ăsta. Întâi va încerca să se furișeze pe unul dintre porturile mai mici și să mă aștepte. Dacă eu nu apar sau dacă el nu poate să aterizeze fără să atragă atenția, se va-ndrepta spre punctul de întâlnire, pe o altă planetă.

– Asta dacă putem să ne luăm zborul de pe planeta asta.

– În mod normal n-ar fi o problemă. Există transporturi de pasageri și o mie de căi să strângi banii de bilet. Îndoiala îi umbri chipul. Bineînțeles, cu locotenentul Raven pe urmele noastre, s-ar putea să fie mai complicat. Mă întreb în solda cui se află locotenentul ăsta.

Pentru un minut se așternu liniștea.

– Se așteptau să te întorci, spuse Draycos în cele din urmă. Înseamnă că au participat la înscenarea furtului. Poate ar trebui să aflăm mai multe despre ei.

– Ce, să mergem în căutarea lor? pufni Jack. Trei la unu? Cred că glumești.

– Raportul corect e de trei la doi. Ai uitat de mine.

– Aiurea, spuse Jack, ridicându-se cu atenție. Nici urmă de Raven sau de amicii lui. Pe *tine* te-am numărat de la bun început.

– Ah, făcu Draycos, descolăcindu-se. Înțeleg.

– Bine. Hai s-o tulim de-aici.

– Așaa de repedeee? scrâșni o voce neclară din colțul balconului.

Jack înlemni. Rezemat de balustradă, la umbra celor două plante uriașe care îl străjuiau, stătea un wistawk subțirel.

– Scuze de deranj.

– Nu face nimic, spuse wistawkul, despleticindu-se ca un liniar pliabil. Se clătină câteva clipe, încercând parcă să-și recapete echilibrul, apoi brusc luă poziția de drepți. Poftiți, spuse el repezindu-se deodată la marginea balconului. Acum stătea între Jack și balustradă. Poftiți înăuntru, la petrecere.

– Ăăă... mulțumesc, spuse Jack, încercând să-și facă loc pe lângă pretinsa gazdă. Wistawkul era mai mult ca sigur cherchelit și probabil credea că Jack era unul de-al lor.

Confuzia nu avea să se repete și înăuntru, gândi el. Brummgaul zicea mai devreme că numai un nebun ar încerca să intre în vreo casă din cartierul ăsta. Cuvintele lui îi răsunau puternic în minte. Să fi avut loc ceva răfuieli între oameni și wistawki mai devreme?

Wistawkul fu mai rapid decât ei. Ca o insectă uriașă pe patru picioare se interpuse între Jack și orice speranță de scăpare. Jack era curios să afle cât de repede se putea mișca extraterestrul când nu era beat.

– Poftiți înăuntru, repetă el. Preenoffneoff!

Jack tresări. Ușile balconului se deschiseră larg în spatele său.

– Ah, Preenoffneoff! îl întâmpină wistawkul beat pe nou-venit. Încă un invitat. Să-l primim cum se cuvine.

– Încă un invitat? întrebă nou-venitul. Din câte-și putea da seama din vocea lui, extraterestrul era treaz. Ce vrea să-nsemne asta?

Jack se întoarse încet. Un alt wistawk, chiar și mai înalt și mai subțire decât turmentatul, stătea în ușă. Aștepta cu brațele încrucișate și îl privea cu o expresie pe care Jack nu putea s-o descifreze. În cameră mai erau alți douăzeci de extratereștri, dacă nu mai mult, așezați în cercuri concentrice în jurul unei perechi din mijloc, lângă șemineu. Cu toții purtau veșminte strălucitoare și coifuri ornate ce răspândeau lumina lumânărilor în toată camera. Mulțimea își încetase orice activitate și se uita acum înspre balcon.

Cu o senzație neplăcută în stomac, Jack realiză ce făceau.

Cei doi aventurieri tocmai dăduseră peste un ritual de uniune.

Capitolul 13

– Plecăm? şopti Draycos de lângă el.

– Nu.

Jack văzuse ce repede se mişca wistawkul beat. Cei dinăuntru erau cu siguranţă mai treji, deci fuga nu era o soluţie. Prea târziu îşi aminti că acei wistawki pe care el şi unchiul Virge îi înşelaseră în trecut erau cu toţii bătrâni. Poate doar aşa scăpaseră cu zile.

Preenoffneoff se ivi cu paşi lungi pe balcon.

– Cine eşti? îl iscodi el.

Era furios? Ar fi fost bine să ştie.

– Cine sunt? repetă el, încercând să câştige timp şi totodată să-şi amintească ceva despre ritualurile de uniune. Unchiul Virgil îl silise să se documenteze despre cultura wistawki pentru escrocheria respectivă, dar acest subiect nu-i ieşise în cale.

Semănau într-o oarecare măsură nunților umane, dar erau mult mai zgomotoase. Autorul unui articol le asemuise cu amestecul dintre o nuntă, un concurs de plăcinte și un carnaval. Se întindeau îndeobște și pe la străzile din jur, iar vecinii fericitului cuplu erau implicați într-un fel sau altul în ritual.

Nu-i de mirare că brummga luase în derâdere ideea că Jack ar fi putut să se ascundă în cartierul ăsta. Dacă îi deranjase, avea să-și pună mulți wistawki în spinare înainte să găsească refugiu.

Dar taman când tristețea se strecura în sufletul său, îi veni o idee.

Carnaval!

– Cine sunt? repetă Jack, ridicându-se în capul oaselor. Sunt unul dintre animatori, bineînțeles. Marele Jack O'Lantern[1] gata să vă încânte, să vă lase cu gurile căscate și să-i vrăjească pe cei mici. Sper că n-am întârziat.

Preenoffneoff se pregătea să mai facă un pas înspre ei, dar rămase locului.

– N-am angajat oameni.

– Așa e. M-a trimis agenția.

---

[1] O denumire pentru bostanul cioplit cu ocazia sărbătorii de Haloween (n. tr.).

Îl bătu uşor pe Draycos pe cap.

– Jack O'Lantern şi formidabilul său asistent electromecanic Draycos. Se încruntă. Trebuie să fi auzit de noi. Pavilionul Skyway de pe Scintrell? Unul dintre artiştii de renume care au dat reprezentaţii acolo, în urmă cu trei ani.

– La câţi artişti de renume sunteţi..., spuse Preenoffneoff, făcându-le uşor semn cu mâna în timp ce se dădea la o parte. Prea bine. Poftiţi înăuntru.

– Mulţumesc, spuse Jack, făcând o plecăciune. Un moment, să-l repornesc pe Draycos.

Se aplecă la gâtul prietenului său.

– Sper că ştii ce faci, şopti dragonul.

– Şi eu. Fă cum îţi zic şi ţine minte că eşti un robot mecanic. Ştii să dansezi, să cânţi sau ceva de genul ăsta?

Draycos întoarse uşor capul şi-l străfulgeră cu privirea. Băiatul înghiţi în sec. Privirea aceea îi îngheţă sângele-n vene.

– Să dansez? întrebă el ameninţător.

– Nu, nu, Doamne fereşte, se grăbi Jack să-l liniştească. Recepţionat, fără dans.

– Eşti gata? dori să ştie Preenoffneoff.

– Sunt gata, pregătit şi în formă, spuse Jack ridicându-se. După dumneavoastră.

Wistawkul se întoarse în cameră, urmat de băiat, care arboră un zâmbet încrezător.

– Copiii sunt acolo, îi îndrumă Preenoffneoff spre un cerc de wistawki mai mici pe care băiatul nu-l văzuse de pe balcon. Poţi să-i dai drumul.

– Desigur, spuse Jack, forţând un zâmbet în timp ce transpiraţia îi scălda fruntea. Îşi închipuise că micuţii vor fi în altă cameră, departe de petrecerea adulţilor. Dar din câte vedea, spiritul carnavalului nu ţinea cont de vârstă.

Cu alte cuvinte, un public mai mare. Un public mai rafinat, de asemenea. Un public care ar fi putut să-l linşeze dacă nu găsea reprezentaţia pe placul său.

Minunat.

– Bună seara, domniile voastre, spuse el vesel. Făcu o plecăciune. Jack O'Lantern mă numesc, iar acesta este senzaţionalul meu asistent electromecanic, Draycos. Dă-le ziua bună, Draycos.

Dragonul păru că refuză să ia parte la comedia asta. Jack îşi ţinu răsuflarea...

Draycos făcu o plecăciune în manieră personală, lăsându-şi capul şi gâtul la podea, iar coada arcuită deasupra.

– Bună seara, domniile voastre.

Rămase nemișcat, fluturându-și doar vârful cozii, de parcă făcea cu mâna.

– Și mai ales, bună seara, copii.

Din cercul exterior se auziră chicoteli aproape umane, iar Jack răsuflă ușurat.

– El e Draycos, spuse, în timp ce prietenul său se ridica. Am pomenit cumva că e magnificul meu asistent electromecanic?

– Da, strigă unul dintre copii.

– Zici că-i adevărat, adăugă altul.

– Păi, cum să nu fie adevărat? spuse Jack. E un robot adevărat. Mai târziu, dacă sunteți cuminți, poate vă las să apăsați pe butoanele lui.

– Eu! strigă primul.

– Nu, eu! se băgă altul.

– Mai târziu, le reaminti Jack. Nu vă faceți griji, e destul pentru toată lumea.

Dragonul mârâi încet, dar nu zise nimic.

– Aș avea întâi nevoie de câteva lucruri, cine mă ajută? continuă Jack, îndreptându-se spre masa cu aperitive ce mărginea peretele de lângă balcon. Puse ochii pe-o tavă ticsită cu fructe și legume. Am nevoie de un set de cărți de joc obișnuite, trei pahare nestrăvezii, adică prin care nu poți să vezi, și o coardă sau o sfoară subțire. Ah, și trei monede, indiferent de mărime.

– Aduc eu cărţile, zise un copil, sărind în picioare, urmat imediat de alţi doi. Se repeziră care încotro.

– Nu ai materialele tale? întrebă Preenoffneoff.

– Îl am pe bunul meu asistent Draycos. Se apropie de platoul cu fructe şi luă un măr, un fel de pară albă şi un fruct cu picăţele, de forma şi mărimea unui castravete mai mic. Cu restul materialelor mă ajută publicul.

Le zâmbi larg.

– Şi la urma urmei, oricine ştie să facă trucuri cu cărţi măsluite.

– Arată-ne trucuri! strigă unul dintre copii nerăbdător.

– Hmm, nu ştiu dacă voi putea, mimă Jack nesiguranţa.

Se îndepărtă de masă şi aruncă mărul în sus. Apoi urmă castravetele, para şi din nou mărul. Nu mai jonglase de mult, dar spre norocul său nu-şi ieşise din mână.

– Haide-ţi să ne gândim la câteva împreună.

Cineva chicoti. Jack încercă să mai schimbe puţin mişcarea. Încă un chicotit. Îşi luă pentru o clipă ochii de la fructe, neştiind ce îi amuza atâta.

Publicul nu se uita la el, ci în spatele său.

Toţi copiii chicoteau acum.

Atent să nu scape fructele, privi pe furiș în dreapta și în stânga. Cât despre Preenoffneoff, ia-l de unde nu-i. Voia să-l surprindă pe la spate cumva? Cu un cuțit?

O picătură de transpirație i se rostogoli pe ceafă în jos. La urma urmei, nu fusese invitat aici. Intrase pe nepusă masă. Multe specii de pe Brațul Orion l-ar fi făcut bucățele pentru așa o ispravă. Unele ar fi râs, aplaudat și chicotit în timp ce era sfâșiat.

Să fie și wistawki la fel? N-avea nici cea mai mică idee. Mai precis, era Preenoffneoff din-tr-aceia care...? Nici asta nu știa.

Știa doar că izbucnirile de râs se întețiseră, iar acum, până și adulții zâmbeau. Gândindu-se cât de repede ar putea să scoată pistolul și în același timp atent să nu scape fructele, aruncă o scurtă privire în dreapta.

Nu fusese de-ajuns să vadă îndărăt, dar suficient cât să-l zărească pe Preenoffneoff lângă ușa balconului. Stătea pe loc și nu avea nicio armă în mână. Mai mult, zâmbea și el ca restul adulților. Jack se concentră din nou la fructe. Nu mai înțelegea nimic. Să fi fost un alt wistawk în spatele său? Trotilatul din balcon? Slabe șanse.

Mai degrabă unul care se furișa din stânga. Jack aruncă o scurtă privire într-acolo. Nimic. În spate încă nu putea vedea.

Și-atunci de ce chicoteau cu toții?

Încercase să fie discret. Acum nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Se întoarse încet, atent să nu scape fructele.

Draycos stătea întins pe spate, cu gâtul și coada arcuite în sus, ca niște paranteze ciudate, jonglând de zor cu cinci mere pe care le trimitea de la o labă la alta.

Jack răsuflă ușurat. Nimeni nu încerca să-i facă de petrecanie.

O clipă mai târziu, ușurarea făcu loc unui val de iritare. Ce-și închipuia că face? Cum își permitea să-i facă una ca asta?

Se opri din jonglat, lăsând fructele să-i cadă în mâini și rămase cu ochii ațintiți la dragon. Ce avea să facă acum că Draycos îi stricase momentul?

Draycos continuă să învârtă fructele câteva clipe, până deveni conștient că Jack îl fulgera cu privirea. Se opri de-ndată, lăsând să-i scape un chițăit plin de vină și prinse câte un măr în fiecare labă.

Al cincelea măr se afla încă în aer. Își lungi gâtul și-l înhăță artistic între dinți.

În spatele lui Jack, gazdele începură să aplaude în felul lor, adică pocnind zgomotos din degete. Draycos rămase în poză, clipind înspre Jack asemenea unui copil prins în timp ce dădea iama la borcanul cu dulceață.

În acel moment Jack realiză, fără tragere de inimă, că dragonul nu îi stricase momentul. Dimpotrivă, îl dusese la un nivel pe care Jack n-ar fi putut să-l atingă niciodată.

Cu o mișcare somptuoasă, se întoarse spre public.

– Magnificul meu asistent electromecanic Draycos, rosti el, arătând cu mâna spre dragon.

Așeză fructele la loc pe tavă, apoi înclină ușor capul înspre asistentul său.

Draycos înțelese. Unul câte unul, merele zburară din ghearele lui în mâna stângă a băiatului, de-acolo în mâna dreaptă și în cele din urmă alături de celelalte fructe pe platou.

Draycos scuipă și cel de-al cincelea măr. Jack îl prinse și se opri dezgustat, ca și cum ar fi fost acoperit cu salivă. Îl studie puțin și se prefăcu nespus de scârbit, fapt ce stârni și mai multe chicoteli din partea copiilor, și i-l aruncă înapoi lui Draycos. Dragonul prinse mărul în gură, îl săltă de la o labă la alta și-l prinse din nou în

gură. Colţii ascuţiţi sclipiră pentru o clipă şi mărul dispăru.

– După cum vedeţi, incredibilul meu asistent electromecanic Draycos a ratat prânzul, spuse Jack sec printre aplauzele generale. A adus cineva cărţi de joc?

Capitolul 14

Reprezentația se dovedi a fi, în umila lui părere, un succes imens.

Nu mai făcuse un spectacol de magie până acum, dar avea impresia că toată viața lui se pregătise pentru momentul ăsta. Majoritatea trucurilor le învățase de la unchiul Virgil, fie pentru a șterpeli bani de pe stradă când era mai mic, fie pentru a distrage atenția în diversele înșelătorii pe care le puneau împreună la cale. Îndemânarea o căpătase tot de la el și-l ajutase în nenumărate rânduri fie că escrocau pe câte unul, fie că spărgeau vreun seif.

Și bineînțeles, șarmul cu care se adresa publicului era în totalitate artă de șarlatan. Simțea că o luase de la capăt cu vechile metehne. Mai mult, parcă nu le-ar fi abandonat niciodată.

Doar că acum publicul urma să-i dea bani de bunăvoie, nu să-i fure el. Nu credea că la asta se referea unchiul Virge atunci când îl îndemnase să-şi amintească ce învăţase.

Cu toate astea, Draycos era de departe cea mai mare surpriză a serii, pentru el cel puţin. De la început şi până la sfârşit dragonul intrase de minune în pielea asistentului şugubăţ. Îşi jucase rolul fără greş. Chiar şi când trucurile lui Jack nu erau dintre cele mai reuşite, maimuţăreala lui din fundal compensase cu vârf şi îndesat.

Nu s-ar fi aşteptat în ruptul capului la aşa ceva din partea unui nobil războinic K'da. Unchiul Virge n-o să-l creadă niciodată.

După o oră de spectacol, Jack hotărî că venise momentul încheierii triumfale. Spera că Raven îl căuta în altă parte a oraşului. Dacă primea destui bani de la wistawki, putea să găsească o navă care să-l ducă în portul de pe Aldershot, unde – trăgea el nădejde – îl aştepta *Essenay*.

– Şi acum, prieteni, un ultim moment de magie pentru dumneavoastră, rosti Jack, dezbrăcând jacheta şi ţinând-o în faţa sa. După cum vedeţi, o jachetă obişnuită.

O întoarse demonstrativ pe ambele părţi.

– Îl voi ruga acum pe fenomenalul meu asistent electromecanic Draycos să stea în faţa mea. Deschise larg jacheta.

Draycos se aşează ascultător între băiat şi jachetă. Îşi întinse trupul între braţele lui Jack, sprijinit cu labele din faţă de jachetă. Băiatul nu putea să vadă ce mutre făcea Draycos de cealaltă parte a hainei, dar copiii începură să chicotească.

– Vă mulţumesc pentru timpul, atenţia şi bunăvoinţa dumneavoastră, spuse el şi făcu o plecăciune. Jacheta se clătină puţin, la fel şi Draycos.

– Din nefericire, continuă el pe un ton răspicat, nu pot să aduc aceleaşi mulţumiri şi formidabilului meu asistent electromecanic. Draycos, nu mi-ai arătat respectul cuvenit în seara asta.

Dragonul îşi înclină capul îndărăt, astfel încât se uita invers la Jack.

– Eu?

– Da, tu, rosti Jack cu hotărâre. Şi ultima ta şmecherie a umplut paharul. Mă văd silit să te concediez.

Scâncete de protest se auziră din cercul copiilor.

– Nu, asta e decizia mea finală. Şi când un magician îşi concediază asistentul, unde credeţi că merge acesta?

Îi lăsă pe copii să-şi dea cu părerea. În acest timp, Draycos strecură o labă de-a lungul jachetei, pe mâna lui Jack. Îi deslușise intenţiile.

– Nu, spuse Jack, clătinând din cap. De fapt, când un magician își concediază asistentul, acesta se evaporă.[1]

Cu o mișcare din încheietură acoperi capul dragonului cu jacheta. Simţi o greutate pe antebraţul drept şi...

Jacheta căzu la podea.

Micuţii icniră de spaimă. Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea. Şi apoi, spre uşurarea lui Jack, se dezlănţui un ropot de aplauze.

– Vă mulţumesc încă o dată, prieteni, rosti Jack printre pocnete, făcând trei plecăciuni joase. A treia oară ridică şi jacheta de la podea.

Preenoffneoff îl aştepta la ieşirea din încăpere.

– Un spectacol admirabil, spuse el încet. Admirabil cum i-ai păcălit pe toţi.

– Ce vrei să zici? întrebă Jack, încercând să pară surprins.

Inima îi bătea cu putere. Doar n-avea de gând să-i pună beţe-n roate acum, după ce-şi dăduse timp de-o oră sufletul pe scenă. Sau avea?

---

[1] Joc de cuvinte, în engleză *to fire*, „a da foc“, dar şi „a concedia“ (n. tr.).

– Ai folosit balconul nostru ca ascunziș. Nu nega. Mi-a spus Randorneoff.

Lui Jack i se-nmuiară picioarele. Îl observase pe wistawkul beat întorcându-se de pe balcon în urmă cu jumătate de oră, dar nu băgase de seamă că acesta discutase cu cineva. Lucrurile nu stăteau deloc bine.

– Păi... începu el, neștiind ce să zică.

– Bănuiesc că ești în siguranță acum.

Îi fură necesare câteva secunde să schimbe macazul.

– Așa sper. Scuzele mele că am intrat nepoftit la dumneavoastră în casă.

Wistawkul făcu semn că totul e în ordine.

– Un spectacol admirabil, repetă el, punând un săculeț mic de catifea în mâna băiatului. Linișea și bucuria să-ți însoțească pașii.

– Mulțumesc, spuse Jack, făcând încă o plecăciune în timp ce pipăia săculețul. Era greu și zăngănea plăcut la atingere. Spera să și valoreze pe măsură. Fericirea și mulțumirea să vegheze asupra familiei dumneavoastră.

Ora cinei trecuse, cât ei se dăduseră în spectacol, iar acum era mai multă lume pe străzi. Firește, majoritatea erau wistawki. Sporovăiau în aerul răcoros al nopții. Jack o luă la pas,

încercând să lase spaţioportul cât mai mult în urmă. Se ţinea la adăpostul umbrei, fără însă a atrage atenţia asupra sa.

– Unde mergem? întrebă încet Draycos de pe umărul său.

– Ştiu un aeroport micuţ în afara oraşului. Sper că avem destui bani să închiriem un avion.

– Unde ne aşteaptă *Essenay?*

– La un spaţioport regional de pe cealaltă parte a continentului. Dacă unchiul Virge n-a reuşit să se furişeze cu o identitate falsă, acum e pe planeta Aldershot. În cazul ăsta va trebui să-mi găsesc o slujbă ca să strâng suficienţi bani pentru transport.

– Poate ar trebui să continui ca scamator. Am fost impresionat de iscusinţa ta.

– Mersi, dar mă gândeam la ceva mai uşor. Manipulant de mărfuri grele, spre exemplu. Să ţin publicul pe ace seamănă foarte mult cu ce făceam odată.

Îşi mută privirea la umăr.

– Că veni vorba, nici tu nu te-ai descurcat rău. În special cu merele. Când ai învăţat să jonglezi?

– Când eram mai mic. Fratele meu se pricepea de minune la asta, şi doream la rândul meu să stăpânesc meseria.

– Nu zău. Întotdeauna simţea un fior de singurătate când cineva aducea vorba de fraţi şi surori.

– Câţi fraţi ai?

– Unul singur. Mai am în schimb trei surori.

– Familie numeroasă. Eu sunt singur la părinţi. Şi zici că te-a învăţat să jonglezi?

– Mă supraveghea, dar de învăţat am făcut-o de unul singur. Voiam să-l impresionez.

– Pun pariu că a fost surprins. Te pricepi de minune.

– Mulţumesc. Curios, am privit-o mereu ca pe o distracţie personală. Niciodată nu mi-am închipuit că o să-mi folosească la ceva.

– La mine e tocmai invers. Am învăţat doar lucruri care să mă ajute la furat sau înşelat. Nu mi-a trecut prin minte că poate fi doar o modalitate de a binedispune lumea.

Merseră o bucată de vreme în tăcere.

– Înţeleg că oamenii n-au parte de cine ştie ce copilărie, spuse Draycos în cele din urmă.

– Oamenii se bucură de copilărie, nu-i vorbă, oftă el. Eu unul însă n-am prea avut parte de una. Părinţii mei au murit când aveam trei ani. Un accident în mină, din câte-am înţeles.

– Nu ştii sigur?

– Aveam doar trei ani, spuse Jack răbdător. Îmi amintesc că purtau nişte pălării hazlii, apoi

o explozie puternică. Dar cam atât. N-aș fi știut că erau mineri dacă nu mi-ar fi zis unchiul Virgil.

– Ți-a spus asta după ce te-a adoptat?

– Adoptat e mult spus. Din câte știu, nu există acte. După accident m-a luat cu el pe navă.

– Ca ajutor de răufăcător.

– În mare parte, da. Să nu mă-nțelegi greșit. N-aveam altă familie și m-a crescut bine. Într-un fel mi-e dor de el. Dar... așa e, în cea mai mare parte eram doar ajutorul lui.

– Îmi pare rău pentru situația ta.

– Nu-ți mai bate capul, îl repezi Jack. Nu era obișnuit cu scuzele și cu-atât mai puțin cu persoane care-i arătau milă. N-am nevoie de compasiunea ta.

– N-ai nevoie de compasiunea nimănui?

– Mă descurcam și înainte să vii tu, se încăpățână Jack. O să mă descurc la fel de bine și după ce-o să pleci.

– Când voi pleca?

– Las-o baltă, mormăi Jack. Acum că dezlegaseră misterul lăzii de marfă, unchiul Virge îl va bate la cap să-l arunce pe Draycos în cârca altcuiva, de unde să-și poată duce la capăt războiul împotriva Valahgua. Dar nu dorea ca dragonul să afle acest lucru.

– Și unde e frate-tu? Vine cu flota mare?

– Surorile mele vin cu flota. Fratele meu nu mai e. A murit luptând cu Valahgua.

Chipul lui Jack se întunecă.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie. S-a întâmplat demult și a fost jelit cum se cuvine.

– Mm, făcu Jack, neștiind ce să zică. Să înțeleg că dorința ta de a salva convoiul nu e numai o datorie de războinic, ci și o chestiune personală.

Dragonul își schimbă puțin poziția.

– Mi-aș da cu drag viața să-mi apăr poporul. Dar ai dreptate, e și personal.

Jack se strâmbă. Ar sacrifica și viața tovarășului său pentru a-i salva pe numeroșii lui prieteni? Trebuia să afle acest lucru înainte ca totul să scape de sub control.

Tocmai căuta o formulă politicoasă pentru întrebarea lui, când o umbră ieși din perete și îi propti un pistol în gât.

– Ușurel, Morgan, îi șopti o voce cunoscută în ureche.

Jack simți un nod în gât. Nu asta!

– Locotenente Raven, mă bucur să te văd din nou, spuse el pe un ton cât se putea de obișnuit.

– Sentimentul e reciproc, îl asigură Raven. Preferi calea simplă sau cea complicată?

Îl simți sub cămașă pe Draycos, pregătindu-se de salt.

– Nț, îl avertiză încet.

– Nț ce? dori să știe Raven. Nț la varianta simplă?

– Nu, doar nț.

Draycos se potoli. Primise mesajul. Dar, se gândi el mai bine, de ce să nu-l lase pe dragon să rezolve situația în felul lui?

O clipă mai târziu era bucuros că-l oprise pe Draycos. Pe la jumătatea drumului alte două umbre ieșiră la iveală. Îl recunoscu pe animăluțul lui Raven, soldatul brummga. Nici măcar Draycos n-ar fi putut să-i dea gata pe toți trei, mai ales așa cum erau poziționați.

– Deci pușlamaua a găsit până la urmă o văgăună în care să se-ascundă, rânji Drabs batjocoritor când ajunse în apropierea celor doi. Bravo, pușlama.

– Ești vârât până la gât în rahat, Morgan, spuse Raven, înșfăcând pistolul din toc. Știi asta?

– Furt calificat, spuse Drabs, cu același rânjet. Instrumentul acela de măsurare a presiunii moleculare pe care l-ai șparlit face trei milioane de dolari.

– Uau, căscă Jack gura, prefăcându-se uluit. Chestia aia albă e scumpă, nu glumă.

– Ce chestie albă? se încruntă Drabs.

– Gheața carbonică, spuse Jack cu blândețe. Patruzeci de kilograme fac nu mai puțin de trei milioane.

Mutra lui Drabs era în schimb neprețuită.

– Ăăă, locotenente?

– Și-a dat seama, mârâi brummga disprețuitor.

– Da, n-am ce zice, ești sclipitor, spuse Raven pe un ton la fel de dezgustat. Înfipse pistolul în gâtul lui Jack. Te crezi deștept, puștiule, ai?

– Mă străduiesc, spuse Jack cu modestie.

– Și unchiul a zbughit-o, zise Drabs deodată îngrijorat. Ce ne facem?

– Ce ne facem? murmură Raven. Îi căutăm nod în papură, asta facem.

– La ce te-ai gândit?

Raven păși în spatele lui Jack, îl prinse cu o mână de gât și se întoarse, forțându-l pe băiat să facă același lucru.

Doi wistawki se apropiau de ei, sporovăind, fără să-i bage de seamă pe străinii din fața lor. Întețind strânsoarea, Raven luă pistolul de la gâtul lui Jack.

Cu mâna sprijinită de umărul băiatului, îndreptă arma spre extratereștri.

Jack icni brusc, bănuind intenţiile lui Raven. Fără să mai ia în seamă că era strâns de gât, se aruncă după pistol cu ambele mâini.

Dar era prea târziu. Arma lui Raven descărcă un fulger de lumină, schimbă puţin direcţia şi-l slobozi pe cel de-al doilea.

Fără niciun sunet, nici măcar un ultim strigăt, cei doi wistawki se prăbuşiră la pământ.

– La o crimă, spuse Raven liniştit.

– Eşti nebun? îngăimă Jack, holbându-se cu groază la cele două trupuri. Ce... de ce ai...?

– Care-i problema? spuse Raven, fluturând pistolul de parcă trăgea după farfurii. Butoiaşul era încă fierbinte, iar mirosul de ozon îi străpunse nările. Doi extratereştri. Mare brânză.

– Ţi-ai ieşit din minţi? repetă Jack. Tremura din toate încheieturile, îl podidiră lacrimile şi simţea cum îl apucă greaţa. Niciodată în toţi acei ani de furat şi înşelat oameni nu văzuse pe cineva ucis cu atâta sânge rece.

– Te înşeli, prietene. Tu i-ai împuşcat. Aşa-i, Drabs?

– Aşa-i, îl susţinu Drabs. Se puse în faţa lui Jack. Rânjea din nou. Un caz tipic de om care urăşte extratereştrii.

Jack încercă să-şi ascundă lacrimile. Nu voia ca nenorociţii ăştia să-l vadă plângând. Nu le va da o asemenea satisfacţie.

– Vorbim noi mai târziu, spuse Raven. Până atunci, vise plăcute.

Ceva rece îl atinse pe gât, chiar deasupra mâinii lui Raven. Simţi un iz neplăcut...

Ultimul lucru pe care îl văzu fu chipul lui Drabs. Încă rânjea.

Capitolul 15

Brummga îl luă în stăpânire pe băiat, încolăcindu-şi o mână butucănoasă în jurul brâului. Raven îi scotoci buzunarele, scoţând transmiţătorul, poliunealta şi scanerul EvGa. Apoi o luă înainte, lăsându-l pe Drabs în spate. Se îndreptau cu toţii spre spaţioport.

Pe Draycos nu-l băgă nimeni de seamă. Dragonul era lipit de pielea lui Jack, arzând de ciudă.

Trebuia să fi acţionat mai rapid. Trebuia să fi acţionat, punct. Trebuia să ignore sfatul lui Jack de a rămâne nevăzut atunci când apăruse Raven. Un salt din umăr ar fi azvârlit pistolul proptit în gâtul băiatului cât colo, iar în următoarea clipă l-ar fi dat gata şi pe om.

Dar tovarăşii lui Raven vor fi deschis focul din ascunzătorile lor. Ar fi reuşit oare să-i biruie şi pe ei?

De nervi își lăsă ghearele să iasă pe pieptul lui Jack. Știa că ar fi putut să-i înfrângă, cu toate că erau mai mulți și aveau poziții mai bune. Cu condiția să fi fost singur. Dar nu era. Jack nu fusese antrenat nici pentru luptă, nici pentru eschivă. Dacă Draycos făcea o mișcare, l-ar fi ucis imediat pe băiat.

Trebuia să fi acționat oare înainte ca Raven să-i omoare pe cei doi wistawki? Să sară și să prevină moartea lor? Sau poate trebuia să fi făcut ceva înainte să-l adoarmă pe Jack?

Nu. Brațul lui Raven încolăcit de gâtul băiatului nu-l lăsase să vadă prea bine, dar auzul îi fusese la fel de ascuțit. În niciun moment nu s-au aflat toți trei destul de aproape ca să-i atace unu la unu, iar orice altă manevră i-ar fi pus în pericol viața lui Jack.

Și totul degeaba, pentru că era evident că n-aveau de gând să-l omoare. Ce-i drept, nu imediat.

Hotărât lucru. Era prea târziu să mai facă ceva. Jack dormea buștean, după ce drogul injectat de Raven își făcuse efectul. Una era să-l prinzi pe băiat din săritură și să-l ridici pe un balcon și cu totul alta să-l iei în cârcă și să fugi cât vezi cu ochii.

Nu. Inamicul era deocamdată mai tare. Draycos era obligat să privească, să aştepte şi să aibă răbdare. Dacă aveau nevoie de Jack în viaţă înseamnă că doreau ceva de la el. În cele din urmă trebuiau să-l trezească. Odată ce băiatul era din nou pe picioarele lui, se putea gândi şi la evadare.

Ajunseră la spaţioport şi intrară, ocolind pe la intersecţia cilindrilor. Draycos scoase un ochi prin pieptul băiatului, cât să vadă deasupra despicăturii de la cămaşă. Ştia că în cele din urmă vor ajunge la o navă.

Aşa se şi întâmplă.

O navă impresionantă, dacă lua ca punct de referinţă aparatul lui Jack. Era de două ori mai mare ca *Essenay*, iar contururile fine dădeau seama de banii şi poziţia socială a proprietarului. Cel puţin la shontini era valabilă asocierea. Cercetă nava în timp ce se apropiau de ea, încercând să reţină forma şi trăsăturile ei cât mai bine cu putinţă. Cine ştie când va trebui s-o identifice?

Raven, aflat încă în frunte, se opri la baza rampei, aşteptându-i pe ceilalţi să-l ajungă din urmă.

– Bine, spuse el când se strânseră laolaltă. Cunoaşteţi locul de întâlnire. Am pierdut deja două săptămâni cu puştiul ăsta. Dacă nu-l predăm repede, şefu' o să ne jupoaie de vii.

– După toată vânzoleala asta, ar face bine să coopereze, grohăi Drabs.

– Să-şi bată şefu' capul cu el, spuse Raven. Tu ai grijă să ajungă acolo într-o singură bucată, ai înţeles?

– Să nu-l verificăm din cap până-n picioare întâi? întrebă brummga.

– La ce bun? îl zeflemisi Raven. Arme? Instrumente de evadare? Cam greu de folosit atunci când dormi.

– În meseria mea nu ne asumăm niciodată riscuri inutile, ripostă brummga pe un ton aspru.

– În a mea facem ceea ce ni se spune, îi zise Raven la fel de aspru. Îl legaţi de pat, îi faceţi o injecţie cu întăritoare tot la doisprezece ore şi *atât!* Nu-i daţi de mâncare, nu-i faceţi baie şi nu-i citiţi poveşti de adormit copiii. Ne-am înţeles?

– Desigur, mârâi brummga.

– Pleci? întrebă Drabs.

Raven dădu aprobator din cap.

– O să ajung mai târziu. Voi doar să-l duceţi pe puşti la şefu' cât de iute puteţi. Ne vedem mai încolo.

– Bine, spuse Drabs. Succes.

Raven înclină din cap şi porni de-a lungul cilindrului. Ceilalţi urcară pe navă împreună cu Jack.

Călătoria se dovedi mult mai liniştită decât se aşteptase. După discuţiile la care asistase, era sigur că brummga avea să încalce ordinul şi să-l percheziţioneze pe Jack. Dacă ar fi făcut asta şi l-ar fi descoperit, Draycos ar fi fost nevoit să ia o hotărâre dificilă.

Dar nimeni nu-l controlă pe Jack. De fapt, în afară de injecţiile pe care Drabs i le făcea de două ori pe zi, nu-l băga nimeni în seamă. Aidoma unor curieri ce livrau un pachet.

Pe lângă asta, călătoria era şi plictisitoare. Nu o dată îl bătu pe Draycos gândul să exploreze nava, în special atunci când toată lumea dormea. Dar nu avea de unde să ştie ce sisteme de monitorizare vegheau încăperile şi coridoarele. *Essenay* era dotată cu un astfel de sistem – unchiul Virge subliniase acest aspect – şi era foarte improbabil ca nişte criminali cu sânge rece să nu-şi ia precauţiile necesare.

Îi trecu prin minte să ia cu asalt echipajul şi să pună stăpânire pe navă. Fără injecţiile lui Drabs, Jack şi-ar fi venit în simţiri. Împreună puteau să zboare spre ape mai liniştite.

Însă nu ştia la ce să se-aştepte, iar riscul era prea mare. Dacă trebuia să dea piept doar cu brummga şi Drabs, sorţii erau de partea sa. Dar,

trăgând cu urechea când uşa de la cabină era deschisă, află că există şi un echipaj de zbor. Nu ştia câţi sunt, unde sunt sau ce program au.

Instructorii săi militari îi repetaseră de nenumărate ori că un războinic nu-şi asuma riscuri necugetate decât dacă n-are încotro. Acum era silit să aştepte.

Aşa că se puse pe aşteptat, deşi nu-i plăcea câtuşi de puţin.

După trei zile ce durară parcă o veşnicie, ajunseră la destinaţie.

Pe străzile din Vagran, Drabs şi brummga îl căraseră pe Jack aşa cum doi prieteni îşi conduc amicul beţiv la navă. Acum, lângă ieşire îi aştepta o targă pliantă. Brummga îl ridică pe Jack şi-l aşeză pe targă. Apoi cei doi îl împinseră pe rampă, spre maşina care îi aştepta jos.

Maşina nu avea geamuri în spate, dar Draycos reuşi să arunce câteva priviri înainte ca uşile să se-nchidă. Spaţioportul acesta era mai mare decât cel de pe Vagran. În hurducăiala întunecată a maşinii se întrebă dacă vor ajunge la destinaţia finală sau dacă urmau să urce pe altă navă.

Drumul nu dură mai mult de câteva minute.

De-afară se auzi mişcare. Uşile din spate se deschiseră şi cei doi scoaseră targa. Stăteau lângă

cea mai impresionantă navă pe care Draycos o văzuse vreodată. O navă shontină de aşa mărime şi atât de luxoasă nu putea să fie decât un iaht personal extrem de scump sau nava de afaceri a vreunei megacorporaţii. Ştia că nu putea să aplice aceleaşi judecăţi aici, dar cu toate astea, era evident că cineva putred de bogat sau foarte puternic – sau ambele – era interesat de Jack. Extrem de interesat.

Dar de ce? Ce şi-ar putea dori cineva de la un pui de om rătăcit prin univers? Să-i fi tăinuit Jack ceva?

Tot chibzuind aşa, îi căzură deodată ochii pe simboluri de cuvinte întipărite pe navă lângă intrare.

Simţi un val de emoţie. Cuvinte! O posibilitate de identificare. Poate chiar denumirea navei. Singura problemă era că Jack dormea şi n-avea cum să le vadă, iar el nu înţelegea o iotă.

Draycos începu să-şi roadă ghearele de ciudă. Era o informaţie-cheie, poate exact acea informaţie de care Jack avea nevoie pentru a-i demasca pe răpitorii săi. Nu trebuia să-i scape din mâini.

Nu-i rămânea decât să memoreze simbolurile. Să ţină minte formele şi alinierea lor, pentru a le reda mai târziu.

Deodată înțelese că era peste puterile lui să rețină cuvintele. Erau prea multe litere, iar memoria vizuală nu l-ar fi ajutat să păstreze amintirea lor pe parcursul orelor sau zilelor până ce Jack urma să se trezească.

De încercat avea să încerce, dar de izbutit... asta era cu totul altceva.

Doar dacă...

Zâmbi în sinea lui. Nu putea să memoreze literele. Dar mai era o cale. O cale pe care doar un bard-războinic K'da se putea avânta.

Cu ochii pe simboluri, se apucă de treabă, în timp ce targa își continua drumul spre navă.

Capitolul 16

Încet dar sigur, Jack își venea în simțiri. Deveni conștient de o senzație bizară la gât.

Nu era vorba de durere. Nici pe departe. Dar era ciudat. Dintr-odată realiză de ce. Ședea într-un scaun, cu capul căzut în piept. Senzația ciudată venea din ceafă, tensionată din cauza poziției.

Acum era treaz de-a binelea. Însă nu era nevoie s-o știe și ceilalți. Simți adierea unei discuții în apropiere, apoi o lumină blândă îi mângâie pleoapele. Poate, dacă se prefăcea că doarme, avea să afle lucruri care-l vor ajuta să scape.

Sau măcar să-și dea seama unde se afla.

Ar fi fost o idee bună să vadă în ce formă era. În afară de gâtul înțepenit era ca nou. Până și rănile dobândite în urma ciocnirii cu balustrada

se vindecaseră. Ceea ce însemna că trecuseră câteva zile bune. Câteva zile de călătorie? Tot ce se poate.

Colonia Vagran era probabil departe acum. Putea să dea uitării spațioportul unde-l aștepta *Essenay*. Trăgea nădejde că unchiul Virge mirosise pericolul și-și luase tălpășița de pe planetă.

Nu fusese vătămat și asta era bine. În schimb simțea un gol imens în stomac. După câteva zile de somn în care nu îmbucase nici măcar o coajă de pâine, era firesc. Un iz vag de oțet îi străpunse nările aflate la doar o palmă de piept.

Fusese drogat, azvârlit pe-o navă și purtat te miri câți kilometri de-a lungul Brațului Orion. Întrebarea era: unde? Și de ce?

– Bună, Jack, rosti un glas.

Cu greu se stăpâni să sară ca ars. Să fi trăit milenii de-a rândul și tot n-ar fi uitat acel glas de șarpe, rece și împietrit. Îl auzise pe Iota Klestis. Aparținea celui care comandase șleahta care cotrobăise prin *Havenseeker*.

Poate tot el hotărâse și soarta navelor K'da-shontine.

– Lasă prefăcătoria deoparte, rosti nerăbdătoare vocea, dintr-odată și mai rece. Aparatele mele îmi spun că ești treaz de juma' de minut. Nu-mi irosi timpul.

Jack ridică încet capul, clipind de câteva ori.

Se afla într-o cameră mică, dar elegant mobilată, în fața unui birou de lemn cu ornamente. Felul în care era prinsă mobila de podea îi spunea că se aflau la bordul unei nave. Mai multe lumini îl săgetau de pe birou. Nu erau foarte supărătoare, odată ce ochii se obișnuiau cu ele, dar suficient de puternice cât să-l mascheze pe cel din spatele biroului.

De-abia acum observă că avea mâinile încătușate.

– Bine, spuse, mijind ochii în bătaia luminii. Pentru o clipă își aminti de dragon, dar alungă iute gândul din minte. Avea destule pe cap acum.

– Sunt treaz. Ce dorești?

– Îl vreau pe unchiul tău, rosti Glas de Șarpe, dindărătul luminilor. Unde e?

Jack strâmbă din nas. Desigur. Doreau să șteargă toate urmele, iar unchiul Virge și *Essenay* erau niște urme mai măricele.

– Nu știu.

– Te sfătuiesc să spui adevărul, rosti Glas de Șarpe, pe un ton și mai înghețat. Știm că nu te-a abandonat pur și simplu pe Vagran. Cu siguranță aveți un loc de întâlnire. Dacă nu unul, atunci mai multe. Vreau o listă cu ele.

Jack clătină din cap.

– Uite ce-i, chiar nu știu unde e, stărui el.

Pentru o clipă, Glas de Șarpe nu zise nimic. Jack încercă să-și păstreze cumpătul, cu gândul la ce avea să urmeze. Vor încerca să afle cu tot dinadinsul cu cine mai vorbise despre K'da și shontini.

Și pe urmă se vor descotorosi de el. Va fi unchiul Virge suficient de luminat la cap să facă o declarație la Internos Police atunci când va constata că nu mai vine?

Vor pune preț pe cuvintele lui? Un computer de bord nu era tocmai un martor credibil.

– În cazul ăsta putem să ne luăm adio, rosti în cele din urmă Glas de Șarpe. Dacă nu mărturisești unde se află unchiul tău, nu ne mai ești de niciun folos. Va trebui să te ucidem și să găsim pe altcineva să ne-ajute.

Jack clipi din nou, nebăgând de seamă amenințarea, căci mintea lui era acum fixată pe ultima parte a propoziției. Cum adică să-i ajute altcineva? Voiau cumva să-l tragă pe sfoară? Dintr-odată, cu o fărâmă de speranță, realiză că încurcase borcanele. Glas de Șarpe nu era preocupat să șteargă urmele luptei în care pieriseră shontinii și K'daii, căci habar n-avea că Jack fusese acolo. Aici era vorba despre cu totul altceva. Nu pe unchiul Virge îl căutau, computerul navei, ci pe unchiul Virgil, renumitul șarlatan și pungaș.

– O secundă. Te referi la o slujbă?

– Nu te interesează. Eu cu Virgil Morgan am treabă, nu cu piticania lui de nepot.

– A, spuse Jack, înclinând puţin capul. Hmm, ce păcat! Pentru că trebuie să vorbeşti cu mine întâi, dacă vrei să dai de unchiul Virgil.

– Măsoară-ţi cuvintele, puştiule, se răsti la el o voce cunoscută.

Se uită peste umăr în direcţia vocii şi îl zări pe Drabs, făcând de pază la uşă.

– Ah, bună Drabs, spuse băiatul, fluturându-şi voios mâinile încătuşate. Locotenentul Raven a luat o scurtă pauză?

Drabs bâigui ceva, dar Glas de Şarpe i-o reteză de-ndată.

– Deci băiatul îţi ştie numele. Ştie cum vă cheamă pe amândoi. Foarte abil, Drabs, foarte abil.

Drabs se posomorî numaidecât.

– Domnule, spuse el rugător, nu... vreau să zic că noi n-am... brummga, el...

– Destul, i-o tăie din nou Glas de Şarpe. Mă ocup eu de tine mai târziu. Unde eram? Jack...

– Da?

– Nu cred că-ţi dai seama de gravitatea situaţiei. Nu numai că ai împuşcat doi cetăţeni nevinovaţi pe Vagran, dar ai şi fugit de răspundere.

Amintirea îi produse un junghi în stomac.

– Am fost răpit, vrei să zici. Şi nu eu, ci Raven i-a împuşcat.

– Trei martori sunt gata să jure în faţa instanţei că tu ai apăsat pe trăgaci, rosti Glas de Şarpe liniştit. Asta dacă se ajunge până acolo. Mai există şi posibilitatea ca regretabilul accident să ajungă în arhiva de cazuri nerezolvate a poliţiei de pe Vagran.

Jack încercă să străpungă lumina cu ochii.

– N-a fost de-ajuns să înscenezi furtul? rosti pe un ton amar. Trebuia să ucizi şi doi wistawki nevinovaţi ca să mă ai la mână?

– Nu există nevinovaţi în meseria mea, spuse cu nonşalanţă. Cât despre furt, tu ai zădărnicit înscenarea.

– Da, ce să zic, mormăi Jack. Prost mai sunt şi eu. Cum de mi-am permis să mă dezvinovăţesc?

– Toate astea erau de prisos dacă unchiul tău nu se dădea la fund. Dacă nu-ţi place situaţia în care te afli, spune-mi unde e.

– Ce, nu mai sunt destui şarlatani pe lume? încercă Jack să-l tragă de limbă.

Urmă o tăcere scurtă, iar băiatul avu impresia deloc plăcută că Glas de Şarpe îi zâmbea.

– Aşa unchi, aşa nepot. Şi Virgil Morgan încerca mereu să tragă pietrele de limbă, să obţină informaţii.

– Nu poţi să mă acuzi că-i semăn leit.

– Aş putea, dar n-am s-o fac. Şi n-am nevoie de talentul lui de a înşela oamenii, ci de priceperea lui în a deschide seifuri mari şi bine ferecate. E cel mai bun în domeniu, iar eu obişnuiesc să-i angajez doar pe cei mai buni.

– Bine, rosti Jack. Cântărise îndeajuns situaţia şi era limpede că avea o singură portiţă de ieşire.

– Ce slujbă şi cât se plăteşte?

– Ţi-am mai spus că nu te interesează.

– Iar eu ţi-am mai spus că dacă-l vrei pe unchiul Virgil, trebuie să vorbeşti cu mine. Ce rost mai are să te retragi din activitate dacă oricine poate să dea de tine cât ai zice peşte?

Urmă un moment prelungit de tăcere. Jack încercă să-şi fixeze privirile între luminile de pe birou, pentru a-l zări pe interlocutorul său. Dar nu reuşi decât să-i distingă silueta umanoidă. Putea la fel de bine să fie şi un bonsai[1] în formă de om.

– Se pare că am ratat petrecerea de retragere, spuse Glas de Şarpe în cele din urmă. Prea bine. Drabs?

---

[1] Arta şi ştiinţa de a creşte plante şi arbori miniaturali, în mod forţat, în spaţii mult mai restrânse decât sunt necesare în mod natural dezvoltării lor, prin conducerea şi tăierea adecvată a ramurilor şi prin hrănire minimală cu apă şi îngrăşăminte (n. tr.).

Se auziră câțiva pași greoi și Drabs apăru lângă el, aruncându-i priviri fioroase. Ținea în mână o servietă mică de metal.

– Sunteți sigur că vreți să faceți asta, domnule? Eu unul n-am încredere-n el nici cât negru sub unghie.

– Dacă ne trage pe sfoară, îți dau voie să asiști la execuția lui pe Vagran. Deschide-o.

În servietă nu se găsea decât un singur obiect, frumos așezat în căptușeala special croită pe conturul său. Un cilindru subțire de metal, măsurând opt țoli în lungime și trei în diametru. Pe unul dintre capete era ștanțat numărul 407662. Suprafața cilindrului era presărată cu conectoare și supape.

– Un astfel de cilindru se găsește în seiful taxatorului de pe pachebotul spațial *Star of Wonder*.[1] Misiunea constă în înlocuirea acelui cilindru cu ăsta.

– Ah, făcu Jack pe un ton obișnuit. Doar atât?

– Doar atât. O nimica toată pentru un om cu talentul lui Virgil Morgan.

– Firește, spuse Jack, simțind cum i se năruie pământul de sub picioare. Să spargă un seif solid

[1] În engleză, „steaua minune“ (n. tr.).

construit şi bine păzit pe un pachebot spaţial de lux era floare la ureche. Pentru unchiul Virgil în orice caz. Doar că unchiul Virgil era pe ailaltă lume.

– Şi cât se plăteşte?

– Îşi primeşte nepotul înapoi. Teafăr şi fără mandat de arestare pe Vagran.

Jack înghiţi în sec.

– În condiţiile astea cred că acceptă slujba.

– Nemaipomenit, spuse Glas de Şarpe, de parcă tocmai ar fi încheiat o afacere oarecare. Transmite-le celor de pe punte să stabilească o legătură InterWorld în biroul meu. Domnul Morgan doreşte să ia legătura cu unchiul său.

– Da, să trăiţi, spuse Drabs. Apoi închise şi sigilă servieta. O ridică din poala băiatului şi se îndreptă spre uşă.

Jack ridică un deget tremurător.

– Îmi pare rău, dar nu e chiar aşa simplu.

– Nu? întrebă ameninţător Glas de Şarpe.

– Nu. N-o să-l sun pe unchiul Virgil de-aici. Mă duceţi pe *Star of Wonder* şi văd eu de-acolo.

– Nici nu mă gândesc. Te ţin aici drept garanţie că unchiul tău va duce la îndeplinire slujba.

Jack ridică din sprâncene.

– Atunci găseşte pe altcineva să se ocupe de treaba asta.

– Vreţi să-l fac să se răzgândească, domnule? se grăbi Drabs să întrebe.

– Mi-ar plăcea nespus. Din nefericire, Morgan va dori garanţii că nepotul lui e teafăr.

– Dacă-l lăsaţi la bordul pachebotului, o să-şi ia tălpăşiţa, avertiză Drabs. Mai mult ca sigur.

– Nu cred, spuse Glas de Şarpe gânditor. Are destulă minte-n cap să-şi dea seama că odată ce va avea un mandat de arestare pe numele său nu va mai fi niciodată în siguranţă, în nicio văgăună de pe Braţul Orion.

Jack oftă.

– Da, merci, am priceput mesajul. E departe pachebotul?

– Nu. Dimpotrivă, e chiar deasupra spaţioportului. Drabs va merge cu tine şi-ţi va cumpăra un bilet.

– De acord. Cum rămâne cu hainele şi uneltele?

– Poţi să-ţi schimbi garderoba la bordul navei. Cât despre unelte, bănuiesc că Morgan va aduce destule. Dacă îl contactezi.

Avu impresia că omul de la birou se apleacă în faţă.

– Te ţii de promisiune şi-l contactezi, nu?

– Nu-ţi face griji, spuse Jack, dorindu-şi mai mult ca orice să îl poată suna pe unchiul Virgil. Sau măcar pe unchiul Virge.

– Mă descurc eu, adăugă el, încercând să pară convingător. Dar vreau întâi să-mi dai sculele înapoi.

– Sculele?

– Poliunealta, scanerul EvGa şi pistolul.

– Desigur. Drabs îţi va returna poliunealta înainte să te urci pe navă. De celelalte nu vei avea nevoie.

– Dar...

– Ne-am înţeles atunci. Încă ceva. Pachebotul pleacă în după-amiaza asta şi va face trei opriri până la destinaţie, peste douăsprezece zile. Atât va avea unchiul tău la dispoziţie să-şi ducă la bun sfârşit însărcinarea. Te sfătuiesc să nu aştepţi prea mult şi să-l contactezi.

Douăsprezece zile? Minunat.

– Desigur.

– Bine. Alte întrebări?

– Ar fi două. Ce se află în cilindrul adevărat şi cine e păgubitul?

– Foarte bine, dacă nu mai ai întrebări, atunci vei fi contactat după douăsprezece zile. Nădăjduiesc că unchiul tău va fi acolo să-mi dea vestea cea bună.

La un semn nevăzut, Drabs îl înhăță de-o mână.

– Ridică-te, puștiule.

Jack se supuse. Nici bine nu se ridică în picioare că Drabs îi trase un sac peste cap.

– Hei!

– O măsură de prudență, atâta tot. Drum bun.

Odată ieșiți din navă, intrară într-o mașină. De-abia acolo îi dădu Drabs săculețul jos, dar nu renunțară la prudență: se aflau în remorca unui camion.

– Dar văd că mă tratați regește, comentă Jack. Unde-o să dorm pe pachebot, în sala motoarelor?

– Ce amuzant, mârâi Drabs. Stai liniștit, o să primești o cabină de două persoane. Așa cum a zis și șefu', dorim să te simți bine.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Încă nu avusese ocazia să verifice starea lui Draycos, dar simțea ceva mișcare pe piele. Spera că dragonul e teafăr.

Se opriră într-un sfârșit.

– Capăt de linie? întrebă Jack.

– Pentru mine da. Pentru tine e doar începutul.

– De-abia aștept, mormăi Jack, ridicându-se și pornind în direcția ușilor din spate.

Drabs îi tăie calea.

– Vreau să-ți zic un singur lucru, rosti el, sfredelindu-l cu privirea pe băiat. Șefu' ți-a spus că o să ai probleme cu poliția dacă o dai în bară. Eu în schimb te previn că dacă ne faci figura, poți să uiți de poliție. O să fii mort înainte să ajungă primul sticlete la tine. Ai înțeles?

– Da, spuse Jack plictisit. Și-așa m-am cam săturat de tine. Putem să mergem?

Preț de un minut privirile celor doi rămaseră încleștate. Apoi zâmbi. Un zâmbet deloc plăcut.

– Desigur, hai să mergem.

Capitolul 17

Drabs se ținuse de cuvânt. Cabina lui Jack era de departe cea mai agreabilă cameră pe care-o văzuse vreodată, cu excepția camerei de hotel unde poposise mai demult cu unchiul Virgil, după o escrocherie.

Dacă își respectase promisiunea asta, probabil avea să le respecte și pe celelalte. De pildă, să-l prindă și să-l omoare dacă încerca să fugă.

Abia aștepta să recupereze cele trei zile în care nu mâncase nimic. Își povestiră fiecare peripețiile și pe urmă consultară ghidul navei. *Star of Wonder* avea zece restaurante și bufete, dintre care patru erau deschise zi și noapte. Drabs îi lăsase o sumă frumușică de bani pe credit, așa că își permitea să mănânce în plus.

De trei zile purta aceleași veșminte și nu credea că stilații călători de pe pachebot vor dori să cineze în preajma lui.

Din fericire avea un sintetizator de hrană în cabină. Nu găseai altceva decât gustări de bază, destul totuși cât să-și mai aline foamea.

Așa cum era de așteptat, sintetizatorul nu reuși să prepare sendvișul preferat al dragonului, cu hamburger, sos de ton și de ciocolată. Comandă în schimb un hamburger, un sendviș cu ton, înghețată de ciocolată și le amestecă. Problema era rezolvată, cu toate că dragonul fu nevoit să se mulțumească fără ulei de motor.

La insistențele lui Draycos, își cumpără un set de haine noi și, tot împins de la spate, făcu un duș. Acum că terminase cu treburile casnice – așa cum le spunea unchiul Virge –, Jack putea să se concentreze pe ce avea de făcut. Se întinse cât era de lung pe pat, îmbrăcat în cămașa și pantalonii de costum proaspăt cumpărate, și începu să frunzărească pliante, citind despre serviciile oferite și structura punților. Cât despre Draycos, acesta se ghemui pe scaunul de la birou, cântând încet și mâzgălind ceva într-un caiet.

– Nu știu, Draycos, oftă Jack. Lăsă harta din mână și se rezemă de perete. Greu de crezut

că după trei zile de somn mai putea fi obosit, dar era.

– Mă simt de parcă aș fi fost aruncat într-o groapă uriașă, iar restul universului stă deasupra și mi-ar turna noroi în cap. Ce ne facem?

Dragonul se opri din cântat și privi în sus.

– Cu ce? întrebă el, potrivindu-și mai bine stiloul în labă.

– Cum adică? rosti Jack cu un amestec de frică și iritare. Cu situația asta tâmpită. Ai idee ce bine păzit e seiful taxatorului?

– Nu prea. Ce e un seif al taxatorului?

– Taxatorul e cel responsabil cu banii pe un pachebot. Seiful e locul în care pasagerii își lasă obiectele prețioase pe durata călătoriei.

Descrise un cerc cu mâna în jur.

– Și pe o navă ca asta poți să fii convins că vor fi obiecte prețioase. Bijuterii, info-tuburi, chiar opere de artă neasemuite. E ca și cum am sparge o bancă. De fapt mai rău, că n-ai unde să fugi pe urmă.

– Ți-e teamă că n-ai să reușești?

Jack clătină din cap.

– Unchiul Virgil poate c-ar fi reușit, cu instrumente potrivite și vreo două săptămâni de pregătire. El se pricepea la asta, nu ca mine. Nu singur.

Ochii de smarald ai dragonului scânteiară.

– Dar nu eşti singur, Jack. Sunt şi eu cu tine.

Băiatul se uită lung la dragon, cuprins dintr-odată de un sentiment straniu. Extraterestrul ăsta dorea să-l scoată din bucluc. Nu numai că-l ajuta, dar îşi punea şi coada la bătaie pentru el.

Era de parcă tocmai scăpase de gerul de-afară şi acum îşi dezamorţea oasele la căldura şemineului. Avea probleme cu carul, dar pentru o clipă, Jack întrezări o urmă de speranţă.

Brusc se trezi la realitate. Draycos nu făcea asta din mărinimia inimii sau ce avea acolo în piept de pompa sângele ăla negru. Trebuia să-i salveze pe-ai lui, iar în acel moment Jack era singura unealtă de care dispunea. Dacă o dădea în bară, aceeaşi soartă ar fi împărtăşit-o şi Draycos.

Ar fi rămas cu el până găsea o altă gazdă să-l ajute. Şi atunci, drum bun şi la revedere.

Căldura se risipi şi răceala îl cuprinse din nou.

– Apreciez oferta. Dar dacă nu cunoşti vreun spărgător de seifuri mâna-ntâi prin apropiere, nu prea văd cum ai putea să m-ajuţi.

– Nu dispera. Sunt un bard-războinic K'da. Am eu mijloacele mele.

– Da, parcă şi văd cursul pregătitor, pufni Jack. Tâlhărie-pentru-războinici 102. Trebuie întâi să fi absolvit Tâlhărie-pentru-războinici 101.

Draycos îi arătă colţii, dar nu zise nimic, ci-şi reluă cântatul şi mâzgălitul.

Asta îl enervă pe Jack. Viaţa lui atârna de un fir de aţă, iar dragonul se juca pe un caiet?

– Ce faci?

– Încerc să-l dau în vileag pe duşmanul nostru. Hai să vezi.

Cu tensiunea în creştere, Jack se ridică şi se apropie de birou.

Draycos nu mâzgălea, ci scria.

Scria?

– Lângă intrarea navei în care ai fost dus erau scrise nişte cuvinte, îi explică Draycos, atingând caietul cu vârful limbii. Având în vedere că omul Drabs ţi-a acoperit ochii când ai plecat, suntem îndreptăţiţi să credem că acele cuvinte erau importante.

– S-ar putea să fi fost numele navei. Inima îi bătea cu repeziciune. Dar ziceai că nu ştii să citeşti sau să scrii în limba noastră.

– Aşa e.

– Atunci ai ţinut minte formele?

– Nu întru totul. E dificil să memorezi simboluri extraterestre dacă nu le cunoşti. Dar sunt un bard-războinic al poporului K'da. Aşa că în timp ce te urcau pe navă, am compus un cântec.

Jack clipi.

– Un cântec?

– Da. Uite.

Draycos lăsă vârful stiloului pe hârtie.

– Continuă şirul un soldat, o fi el 'nalt, da-i răposat, cântă el.

Trase o linie unduitoare ce părea a fi un K'da văzut de deasupra. Un „I" mare stilizat, hotărî Jack.

– Aplecaţi, dar în picioare, depărtaţi, dar în strânsoare, continuă el.

Trasă încă două linii unduitoare: un V întors. Le uni apoi cu o liniuţă la mijloc. Un „A" cumva?

– Un shontin zgomot aşteaptă, ochii spre pământ şi-ndreaptă?

Trase o linie verticală şi doi ochi bulbucaţi alături. Din unghiul acela chiar arăta ca un om cu urechea lipită de pământ.

Din unghiul potrivit însă era, evident, litera „B".

– Inel de flăcări mai turtit, văpaie-n miez a ocolit, cântă el.

Litera „O" cu ceva la mijloc. Jack nu ştia ce reprezenta însemnul acela, dar nu avea importanţă. Fără îndoială, era un „O".

– Un pumnal înfipt luceşte, cu tăişul te orbeşte.

Jack surâse. Era un „L“, unduitor întocmai ca celelalte litere. Dacă se gândea mai bine, chiar arăta ca luciul muchiei unui pumnal, restul pumnalului ascuns în umbră.

– Mai e un soldat, şi el sculat. Povestea noastră s-ancheiat. Draycos mai desenă un „I“. Puse stiloul deoparte.

– Gata.

– Măi, să fiu al naibii, rosti Jack plin de admiraţie. Pur şi simplu sclipitor.

– N-am făcut decât să îmi pun în valoare aptitudinile şi învăţăturile, spuse Draycos pe un ton modest. Jack observă însă că lauda îi gâdilase orgoliul. Aşa cum faci şi tu de altfel. Ce zic cuvintele?

Jack întoarse hârtia să vadă mai bine.

– *Advocatus Diaboli*. Hm.

– Recunoşti numele?

Jack se scărpină în cap.

– Nici măcar nu recunosc cuvintele. Luă calculatorul în primire şi căută un dicţionar. Cu toată silinţa lui Draycos şi laudele ulterioare, spera ca dragonul să nu fi comis cumva o greşeală.

– Nici măcar nu sună englezeşte.

Introduse cuvintele.

– Aha! Nici n-avea cum să sune, pentru că e-n latina veche: „Avocatul diavolului". Adică unul care ţine morţiş la punctul său de vedere, de dragul discuţiei în contradictoriu. Curios nume pentru o navă. Mai era ceva scris acolo?

– Alte cuvinte n-am mai văzut. Sub ele era un desen mic. Semăna cu cel de pe uşa sigilată din depozit.

Jack simţi un nod în gât.

– Te referi la logoul Braxton Universis?

– Se prea poate. Ţi-am mai spus, e greu să ţii minte simboluri străine.

– Nu, i-ai dat de capăt, spuse Jack cu un aer posomorât. Marfă Braxton, navă Braxton. Totul era legat de Braxton de la bun început.

– Dar cu ce scop?

– De unde vrei să ştiu? îl repezi Jack, împingând calculatorul deoparte. Un complot menit să-l reducă la tăcere pe eu ştiu ce rival. O fuziune intercorporaţionistă în care cineva şi-a băgat nasul. De unde dracu' vrei să ştiu?

Traversă furios camera şi se aruncă pe pat. Rămase acolo cu privirea pierdută. Sperase din tot sufletul ca partea cu marfa Braxton să fie doar o coincidenţă. Că un vechi duşman de-al unchiului său căuta să se răzbune, nicidecum că totul e manevrat de însăşi Braxton Universis.

Dar grație minții sclipitoare a dragonului, ultima fărâmă de speranță se risipise. Nu încăpea discuție că era un joc la nivel înalt. Puterea nemărginită a gigantului Braxton pe de-o parte, un actor nebănuit de cealaltă parte și Jack Morgan taman la mijloc.

– Pari îngrijorat.

– Firește că sunt. Și dacă-ai avea minte-n capul ăla, ai fi și tu. Ne-am încurcat cu Cornelius Braxton.

Draycos îl privi din nou și își mușcă limba.

– Îmi pare rău. Acum, pe lângă toate celelalte se simțea și vinovat. N-ai de unde să știi.

– Nu mă simt jignit. Spune-mi câte ceva despre el.

– Ce-ar fi de zis? ridică Jack din umeri. Dintre toți mahării de pe Brațul Orion, Braxton e cel mai mare. A moștenit afacerea de la taică-su și a construit un imperiu financiar. E inteligent, nemilos și pune mâna pe tot ce-i poftește inima.

Scoase servieta metalică de sub pat și o deschise.

– Habar n-am ce urmărește acum, dar știu că șmecheria asta e cheia. Scoase cilindrul afară. Ce n-aș da să știu ce are înăuntru.

– Sau cel pe care trebuie să-l înlocuiești.

– Da, și aia, spuse Jack, chiorându-se la cilindru. Nu știu dacă vrea să i-o vâre cuiva pe gât

sau s-o ia pe cealaltă din mâinile lui, dar știu că la căderea cortinei va exista un singur țap ispășitor.

– Poftim?

– Țap ispășitor. Cel care trage ponoasele pentru ce-au făcut alții.

Draycos se așeză lângă el.

– Ce propui să facem?

Pentru o clipă, Jack dori să-l mângâie pe creștetul capului, ca pe un câine. Dar își înăbuși pornirea.

– Nu știu. Îi înmânã cilindrul lui Draycos. Adu-ți aminte, garantez pentru buna purtare a unchiului Virgil. Au zis ei că mă lasă nesupravegheat, dar știu eu mai bine.

Vârful cozii se arcui.

– Unul de-al lor va sta cu ochii pe tine.

– Pe mine și pe unchiul Virgil. Asta înseamnă că nu pot să fug și nu pot să sun la poliție. Dar nici să stau cu mâinile-n sân nu pot. Ce-mi mai rămâne de făcut?

Dragonul tăcu. Apoi zise:

– Noi, K'da, avem o tehnică de luptă numită *koi shike*. Se referă la piatra aruncată în apa liniștită pentru a scoate peștii la iveală.

– Da, și noi avem așa ceva, îi zice „să legeni barca". Și ce-i cu asta?

Draycos își trecu îngândurat laba peste cilindru.

– Să facem ce ne cer. Să furăm obiectul și să-l înlocuim cu dublura asta. Vom merge apoi pe urma vălurelelor lăsate de piatră.

– Vorbești de parcă-ar fi floare la ureche.

– Sunt un războinic K'da. Tu ești bine pregătit în arta furtului și a înșelătoriei. Împreună sigur vom găsi o cale.

Jack clătină din cap.

– Nu-s atât de convins. Dar altă idee n-am.

Puse cilindrul la loc sub pat și se ridică în capul oaselor.

– N-ar strica să tragem măcar o privire la seiful ăla.

Deschise dulapul și scoase sacoul de la costum.

– Vii?

În loc de răspuns, Draycos sări prin deschizătura de la cămașa băiatului.

– Și pe urmă? întrebă el de pe umăr.

Jack trase aer adânc în piept.

– Găsim noi o soluție. Sper.

Capitolul 18

Biroul taxatorului era mai mare decât se aşteptase Jack, probabil de patru ori cât camera lui. O tejghea înaltă traversa încăperea de-a curmezişul, până aproape de uşă, unde taxatorul îi lua în primire pe pasagerii ce doreau să-şi depoziteze obiectele preţioase. După tejghea, alţi doi oameni – un bărbat şi o femeie înveşmântaţi în uniforme albe – lucrau de zor la computere, ţinând probabil evidenţa obiectelor din seif.

Şi seiful era mai mare decât se aşteptase Jack. Semăna mai degrabă cu un mic tezaur bancar, în care încăpeau lejer trei sau patru oameni. Destul de mare să aibă şi loc să danseze. Acolo unde în mod normal s-ar fi aflat cifrul electronic sau rotiţa era un disc metalic plat. De asemenea, două lumini de urgenţă străjuiau din tavan seiful, una orientată spre el, cealaltă spre ieşire.

Toate astea le văzu dintr-o singură privire. Ușa biroului avea un sistem de închidere obișnuit.

– Nu intrăm? întrebă Draycos văzând că Jack își continuă plimbarea pe coridor.

– Imediat.

La câțiva zeci de pași mai încolo era un bar, urmat de un mic separeu la capătul căruia se înălța un perete de sticlă ce oferea panorama cazinoului situat pe puntea inferioară.

– Mă gândeam să încropim și un plan înainte.

– N-ar fi mai sigur în camera noastră? șopti Draycos. Jack se așeză la o masă lângă peretele de sticlă, departe de cei câțiva mușterii care vorbeau sau dădeau pahare pe gât.

– Suntem în siguranță aici. Se întoarse cu fața spre cazinou. Astfel poziționat, cu spatele spre oamenii din local, nimeni nu-i vedea buzele și putea vorbi în voie cu Draycos.

În același timp, palidele reflecții din sticlă îi permiteau să observe un eventual nepoftit. Dacă omul lui Glas de Șarpe infiltrat pe *Star of Wonder* era neatent, ar fi putut să-l zărească.

Îi luă mai mult timp decât anticipase, mai precis o oră și trei pahare de suc, să născocească un plan ca lumea.

Cel puțin așa spera Jack.

Când băiatul se-ntoarse la birou, taxatorul tocmai vorbea cu o femeie în vârstă. Își aștepta rândul cu răbdare, trăgând din când în când cu ochiul la detalii care ar fi putut să-i scape anterior. În afară de cele două lumini de urgență amplasate deasupra ușii, nimic nou. Încercă să-și păstreze cumpătul, inspirând adânc, așa cum îl povățuise unchiul Virgil.

Într-un sfârșit, femeia plecă.

– Pot să vă fiu de folos, domnișorule? întrebă taxatorul.

– Da, domnule, sper că puteți, spuse Jack, prefăcându-și glasul și expresia feței, să pară cu câțiva ani mai tânăr. Cu cât ești mai tânăr, spunea mereu unchiul Virgil, cu atât mai puțin vor bănui oamenii că te ții de rele.

– Jack Morgan mă numesc, cabina 332. Unchiul meu m-a rugat să-i pun un info-tub în seif.

– Desigur. Aveți cutie de valori la noi?

– Nu, nu încă. În cât timp pot să fac rost de una?

– Chiar acum, îl asigură taxatorul.

Se dădu puțin într-o parte și ridică o porțiune din tejghea. Cealaltă mână, observă Jack, rămase ferită vederii, în spatele tejghelei. Fie trebuia să

tragă o piedică, fie trebuia să dezactiveze alarma. Taxatorul ridică tejgheaua și deschise ușa din spatele ei.

– Pe-aici, vă rog.

Îl conduse până la seif și dădu la o parte discul de metal, scoțând la iveală cifrul electronic.

– Rămâneți acolo, domnule. Din acea poziție, discul de metal bloca vederea la cifru.

Jack făcu întocmai, iar taxatorul tastă codul. Discul de metal părea ușor de îndepărtat, fără butoane secrete sau alte asemenea șmecherii. Observase în schimb inelul de pe degetul taxatorului. Probabil un emițător radio de mică distanță cu care se identifica și dezactiva alarma de pe disc.

O bancă în toată regula, ce mai, dotată cu toate chițibușurile de siguranță existente pe lumea asta. Un loc în care nu-ți prea dă mâna să intri nepoftit.

Slavă Domnului, nici nu trebuie, gândi Jack.

– Așa, spuse taxatorul, acoperind din nou cifrul cu discul metalic. Trase de manetă și ușa greoaie se dădu în lături.

Jack se înșelase în privința unui singur lucru. N-ar fi avut nimeni loc să danseze înăuntru. Ambii pereți erau ticsiți cu felurite cutii de valori, lăsând loc unui pasaj strâmt la mijloc.

– Să vedem, spuse taxatorul consultând un computer mic scos din săculeţul de la curea. Cutia de valori 48 e liberă. Suficient de spaţioasă pentru un info-tub. În caz că unchiul dumneavoastră nu va dori să depoziteze şi alte obiecte în timpul călătoriei.

– Oh, la asta nu m-am gândit.

Intră în seif, de parcă ar fi vrut să vadă cutiile mai bine. Răsuflă uşurat când observă că lacătele cu cifru erau obişnuite. O nimica toată pentru poliunealta lui. Cel puţin partea asta avea să fie uşoară.

– Dar ştiu că mai are lucruri de preţ, continuă el, rezemându-se de un perete al seifului, privind – chipurile – cu luare-aminte la cutiile de valori de pe cealaltă parte. Simţi cum Draycos îşi schimbă poziţia, pe măsură ce dragonul se încolăcea peste uşile cutiilor şi arunca o privire înăuntru.

– Cât de mari sunt celelalte?

– Mărimea diferă de la unul la altul. Cele pe modelul 48 sunt de trei pe trei pe douăzeci.

Începu să turuie lista cu diferitele mărimi. Jack se prefăcu interesat, timp în care se plimbă încet de-a lungul rândului de cutii. Draycos se mişca în continuare, dar nu-i dădu semnalul.

Când Jack ajunse la capătul rândului, termină și taxatorul de citit lista.

– Și cum diferă prețurile? întrebă, așteptând ca dragonul să se descolăcească și să se lipească de spatele lui.

Se rezemă apoi pe celălalt rând.

– Nu se percepe nicio taxă. O undă de suspiciune i se strecură în glas. Că unii voiau să intre în seiful lui, asta era de la sine înțeles. Dar nu mai pomenise vreun călător care să se simtă înăuntru ca la el acasă.

Trebuia să termine repede treaba, înainte ca omul să devină și mai bănuitor.

– Mai e colierul primit de la mătușa Louise, spuse Jack ca pentru sine însuși. Ah, și tabachera veche, aia-i destul de mare. Nu știu dacă rămâne în cabină sau nu.

Draycos se mai undui o dată, apoi îl atinse fin cu gheara pe coaste.

Descoperise cilindrul.

– Nu, făcu Jack de parcă s-ar fi decis brusc, rămâne 48.

Făcu stânga-mprejur și se depărtă puțin, trecând într-o doară degetul peste cutii.

– Bănuiesc că poate oricând să vină și să schimbe cutia de valori dacă dorește, nu?

– Bineînţeles. Dacă poftiţi aici, vă rog, am să vă fac un cod.

Jack atinse cu degetul cutia de valori 125 şi după o secundă, Draycos îl atinse din nou cu gheara pe coaste.

Bingo.

– Da, cum să nu.

Jack ieşi din seif, iar taxatorul introduse o cheie în lacătul cutiei 48. Cu un cablu subţire conectă cheia la computerul său de buzunar şi se puse pe butonat. Îl lăsă în treaba lui şi aruncă o scurtă privire interiorului uşii. Era acolo. O văzuse pe mai toate seifurile mari în care intrase cu unchiul Virgil. Majoritatea reglementărilor de securitate din Braţul Orion o considerau utilă, majoritatea spărgătorilor de seifuri o vedeau ca o tâmpenie, iar majoritatea proprietarilor nici n-o băgau în seamă.

O mică manetă roşie inscripţionată *Ieşire de urgenţă* sub care erau trecute instrucţiunile în litere fosforescente.

Taxatorul introduse codul şi ieşi din seif.

– Poftim. Scoase cablul din cheie şi i-o înmână lui Jack. Puteţi acum să depozitaţi cilindrul.

– Mulţumesc. Jack intră în seif. Cheia zumzăi uşor şi cutia 48 se deschise. Jack depuse

info-tubul, închise ușița – același zumzăit – și ieși.

– Cât țineți deschis în seara asta?

– Până la miezul nopții, răspunse taxatorul în timp ce închidea ușa seifului.

– O să-i spun unchiului meu. Merse la tejghea și așteptă ca taxatorul să-i deschidă acea porțiune. Observă că într-adevăr exista un buton de acces.

– Mulțumesc.

– O seară bună, domnișorule.

Jack se îndreptă spre separeu.

– Ai găsit cilindrul? întrebă el, mai mult ca să fie sigur.

– Da, erau și câteva info-tuburi înăuntru. Și o cutie cu bijuterii.

– Bijuterii zici?

Ajunseră în dreptul unei uși inscripționate „Doar persoanele autorizate".

– Oare cilindrul aparține unei femei?

– Ar putea fi o femeie ținta Braxton Universis?

– Cum să nu, răspunse Jack, uitându-se rapid în stânga și-n dreapta, înainte să intre. Nicio privire ațintită asupra lui. Bătu ușor, apoi se furișă înăuntru. Dădu într-un culoar îngust, mărginit de patru sau cinci uși în dreapta. În capăt se zărea o ușă masivă, cu cifru.

Spre deosebire de restul, aceea era cu siguranță închisă. Din fericire, nu trebuia să meargă așa departe. Tot ce avea nevoie se găsea aici.

– Multe corporații sunt controlate de femei, continuă el, păşind uşor pe coridor.

Îşi trecu degetul de-a lungul peretelui de plastic. De partea cealaltă se afla biroul taxatorului.

– Sau poate bijuteriile sunt doar un cadou.

– Ce cauți? îl întrebă Draycos, ridicând puțin capul deasupra umărului.

– Stai jos, mârâi Jack. N-ai văzut luminile de urgență din biroul taxatorului? Fixate pe cutiile care ieşeau din perete, lângă tavan?

– Ba da.

– În cutii se află bateriile. Cu siguranță au şi camere de supraveghere acolo. Trebuie să le dezactivăm mai întâi.

Se opri, dibuind cu degetele suprafața neregulată a peretelui, unde de partea cealaltă se afla un suport vertical.

– Am găsit. Se întoarse şi se lipi de perete. E o cutie de legătură pe undeva pe-aici – o chestie pătrată din care ies cinci fire pe-o parte şi două pe cealaltă.

Draycos se execută fără să crâcnească.

– Ei?

Răspunsul întârzie. Jack se mișcă încet de-a lungul peretelui. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Nu era prea încântat să dea explicații despre ce căuta lipit de perete într-un loc restricționat vizitatorilor.

– Cred că am găsit-o, se auzi glasul lui Draycos, depărtat și în același timp apropiat, tipic acestei manevre K'da. Fire negre cu izolație argintie?

– Alea sunt. În regulă, treci înăuntru ca să mă-ntorc.

Dragonul se lipi de pielea băiatului. Jack întinse o mână spre perete.

– Arată-mi unde era.

Își simți brațul greu. Mâneca jachetei se umflă puțin, făcând loc unui picior auriu. Draycos întinse o gheară și scrijeli un semn mic pe perete.

– Minunat, spuse Jack, în timp ce piciorul dragonului se topea la loc în pielea sa. Din fericire, materialul din care era făcută haina asta era mai flexibil decât pielea jachetei sale obișnuite.

– Următoarea oprire: sala de monitorizare.

– Ce vrea să fie și aia?

– Un loc în care oamenii văd ce înregistrează camerele de supraveghere. Se-ntoarse pe furiș în zona pasagerilor. Cu atenția îndreptată spre biroul taxatorului.

– Nu mi-ai vorbit înainte de partea asta, spuse Draycos pe un ton bănuitor.

– Stai liniştit, nu mi s-a urât cu binele. Sunt doar un hoţ, nu o armată întreagă.

– Ai fost hoţ, îl corectă Draycos. Şi suntem doi.

– Da, cum spui tu.

Nu era de mirare că sala de monitorizare lipsea din ghidul consultat în cabină. Cu toate astea, biroul central de pază apărea acolo, şi era oarecum firesc ca indivizii ce se zgâiesc la ecrane să fie pe undeva prin preajmă.

Aşa şi era. Bine ascunşi în spatele unei uşi închise la capătul unui coridor restricţionat.

– Bine, mormăi Jack. Înaintă pe coridor, încercând să nu facă niciun zgomot. Prea târziu se gândi că şi pe culoarul acesta puteau să fie camere de supraveghere. În cazul ăsta, ar fi venit cineva să-i ţină de urât cât de curând.

Dar nu se ivi nimeni. Nicio voce care să-l ia la rost. Îşi muşcă buza, dar nu se opri.

În afară de uşa încuiată, pe coridor se mai aflau două uşi laterale. Erau faţă în faţă, aproape de capăt. Se apropie de ele. Pe una scria *Electricitate* şi un număr alături, pe cealaltă *Magazie*.

– Bun, murmură el. „Magazie“. Mai mult ca sigur e supravegheată şi o să intrăm în bucluc dacă ne băgăm nasul pe-acolo.

Se întoarse la cealaltă ușă.

– Hai să încercăm aici.

Și ușa asta era încuiată, dar nu prea sănătos. Într-un minut, poliunealta rezolvă problema. Se asigură că nu-l vede nimeni, intră și închise ușa.

Era o încăpere obișnuită, cum mai văzuse cu zecile într-o viață petrecută la adăpostul umbrei. Un pupitru de comandă ce ocupa mai tot spațiul și sute de fire legate la tot atâtea prize. Mai multe fire străbăteau peretele, spre alte încăperi din sectorul în care se afla.

Dar pe Jack nu-l interesau firele, ci conductele de aerisire, una lângă tavan, cealaltă aproape de podea.

Un minut cu poliunealta și grilajul celei de jos dispăru. Își suci gâtul ca un contorsionist și băgă capul înăuntru. O adiere de aer rece îl păli pe ceafă. La numai câțiva metri în fața lui văzu un grilaj similar, cu ieșire în camera de monitorizare. Într-acolo bătea și briza de aer rece.

Ideal.

– Bine. Își trase capul și puse grilajul la loc. Asta e.

Deschise ușa și aruncă o privire furișă pe coridor. Nu era nimeni acolo. Cu pași nesiguri se îndreptă spre zona pasagerilor.

– Vom lua cilindrul acum? întrebă Draycos.

Jack clătină din cap.

– Mergem întâi în cabină. Trebuie să mă ocup de câteva lucruri.

– Și apoi?

Băiatul trase adânc aer în piept.

– Și-apoi îi dăm bătaie.

Capitolul 19

Jack poposi întâi la restaurant, urmând regula unchiului Virgil: să nu te apuci niciodată de treabă pe stomacul gol. Comandă mai mult decât avea nevoie şi se întoarse cu resturile în cabină, unde Draycos era liber să mănânce în voie. Dragonul îşi înfipse colţii în friptura de vită gătită la foc mic, timp în care Jack construia o bombă fumigenă, mică, dar puturoasă.

În scurt timp era gata. Una dintre îndatoririle sale când lucra cu unchiul Virgil era să creeze diversiuni, atât în timpul spargerilor, cât şi atunci când totul lua o întorsătură neplăcută şi trebuia să-şi salveze pielea. Unchiul Virgil îl învăţase multe, la fel şi prietenii săi. Chiar şi pe un pachebot de lux era o nimica toată să cumpere sau să şterpelească lucrurile de care avea nevoie.

Nici pregătirile nu durară mult. Destul de repede – prea repede chiar – totul era gata.

Acum trebuiau să aştepte.

– Eşti îngrijorat, spuse Draycos.

Jack juca solitaire pe masa de scris, dar se opri. Draycos terminase de mâncat şi acum şedea tolănit pe burtă lângă pat, cu capul între labe, în poziţia aceea de câine somnoros. Un şemineu aprins în spatele său îi mai trebuia, şi era bun de pus în ramă, gândi Jack.

– Poftim?

– Ziceam că eşti îngrijorat, repetă Draycos. Înălţă capul să-l vadă mai îndeaproape pe băiat. Misiunea te îngrijorează?

– Puţin, da, spuse Jack, întorcându-şi privirile la jocul de cărţi. Nu-şi amintea să le fi lăsat aşa. Se părea că jucase cu capul în nori.

– Dar cred că va merge bine. Proiectanţii sistemului nu şi-ar fi putut închipui o asemenea metodă de spargere. Nu, o să meargă strună.

– Atunci ce te îngrijorează?

Fără grabă, Jack adună cărţile.

– M-am tot gândit. N-ar fi mai bine să renunţăm la piatra-n-râu-peşti-la-iveală aia a ta?

– La *koi shike?*

– Da, exact. Schimbăm cilindrii așa cum ne-au spus și ne spălăm pe mâini.

Ochii de smarald ai dragonului scânteiară.

– Propui să-i lăsăm să reușească?

– Draycos, înțelege, indiferent ce facem noi, tot o să reușească. Nu uita, vorbim de *Cornelius Braxton*. Dacă poftește la cilindrul acela sau dorește să-l înlăture pe posesorul lui, mai devreme sau mai târziu tot va reuși. Și va strivi pe oricine îi stă în cale.

Jack își feri privirea.

– De ce să fim noi cei striviți?

Dragonul rămase tăcut. Jack amestecă pachetul de cărți, fără a îndrăzni să-l privească în ochi. Mai devreme se întrebase ce făceau războinicii K'da cu cei care nu respectau ordinele. Acum ar fi vrut să știe ce soartă îi aștepta pe dezertori.

– Unchiul Virge consideră că nu ar trebui să urmezi conduita războinicilor K'da, spuse Draycos în cele din urmă.

Jack îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce te face să crezi asta?

– Am auzit discuția. Pe spațioportul din Vagran.

Jack era uluit. Uitase cât de ascuțit era auzul dragonului.

– Era o discuție particulară.

– Îmi cer scuze, spuse Draycos, dar pe un ton deloc convingător. Dar unchiul Virge judecă toate acţiunile şi planurile în funcţie de cât de mult îţi vor ajuta sau dăuna.

– Şi ce-i rău în asta? Cine altcineva se mai gândeşte la nevoile mele?

– Sunt de acord că trebuie să ai grijă de tine. Însă la baza deciziilor pe care le iei nu poate sta doar confortul sau siguranţa ta.

– Lasă-mă să ghicesc, mormăi Jack. Să-i ajuţi pe alţii. Lupta binelui împotriva răului. Să-ţi dai viaţa pentru un ţel nobil. Mă apropii?

– Deşi vorbeşti în batjocură, rosti Draycos calm, ai dreptate. Există momente când fiecare dintre noi trebuie să-şi aleagă calea aşa cum îi dictează simţul binelui.

– Conduita războinicilor K'da, făcu Jack.

– N-are de-a face cu războinicii. N-are importanţă dacă eşti înconjurat de prieteni sau aliaţi. E o decizie a voinţei, dată de cunoaşterea interioară a binelui şi a răului.

Îşi alungi gâtul.

– Mai poţi să faci diferenţa între bine şi rău, Jack Morgan?

– Dacă-l înfruntăm pe Cornelius Braxton, cu siguranţă voi muri, spuse Jack răspicat. Şi chiar

dacă voi scăpa cu viață, mă paște închisoarea pe Vagran pentru două crime de care nu mă fac vinovat. Asta vrei?

– Dacă nu i te împotrivești, cei doi wistawki tot morți vor rămâne. Vei fi nevoit să trăiești știind că ucigașul lor nu a fost niciodată dat în vileag. *Asta* vrei?

– Pot să trăiesc cu gândul ăsta, rosti Jack cu încăpățânare.

Ochii de smarald îl sfredeleau în continuare. Încercă să-i susțină privirea, dar cedă după câteva clipe.

– Nu, nu cred că pot.

– Și că prin moartea lor, o altă persoană a avut de suferit. Proprietarul cilindrului pe care urmează să-l furi.

– Ce vrei să fac? Să mă sacrific și *eu?* Să mai adaug un nume pe lista asta blestemată?

– Nu vreau să te sacrifici voit și fără cap. Nu așa face un războinic. Vom fi tăcuți ca umbrele, și ne vom folosi de toată îndemânarea și viclenia de care suntem în stare. Dar cilindrul trebuie înapoiat proprietarului său de drept, iar proprietarul prevenit de pericolul în care se află.

Jack clătină din cap.

– Ți-am mai spus, Draycos, nu putem să ne luptăm cu Braxton și să câștigăm.

– Atunci nu lupta cu el așteptându-te să câștigi, ci pentru că așa e bine să faci.

– Ca și atunci când l-ai scos pe Dumbarton din noroiul încins, pe Iota Klestis? îi aruncă Jack.

– Exact. Nu mă așteptam să câștig nimic din gestul meu. Nici la Dumbarton nu mă aștept să-mi fie recunoscător dacă drumurile noastre se vor întâlni vreodată. Am făcut-o pentru că așa era bine.

Jack se uită la cărțile din mână. Unchiul Virge ar fi fost total împotrivă. I-ar fi reamintit că Jack Morgan trebuie să-și poarte singur de grijă. I-ar fi explicat că disputele dintre două corporații, la cel mai înalt nivel, nu-l priveau pe el și l-ar fi îndemnat să-și ia tălpășița cât mai repede.

Dar unchiul Virge nu era aici.

– Ușor de zis pentru tine. Eu stau pe cuie. Tu n-ai nimic de pierdut.

– Dimpotrivă. În joc e existența poporului meu.

Jack tresări.

– Ce?

– Bărbatul din spatele biroului de pe *Advocatus Diaboli*. Cred că nu i-ai recunoscut vocea.

Același om a condus și operațiunea de cercetare pe *Havenseeker*.

Jack simți că i se-ntoarce stomacul pe dos.

– Da, mi-era familiară. Cred... speram că m-am înșelat.

– Era același om, rosti Draycos cu convingere. Deci mă confrunt cu o problemă similară. Îi duc ordinele la îndeplinire, în dauna proprietarului cilindrului, ca apoi să fiu liber să-l caut? Sau mă opun aici, riscând astfel viețile tuturor shontinilor și K'dailor?

Jack oftă.

– Nu cred că înțelegi. Valahgua ăia ai tăi și piratii sau mercenarii pescuiți pe drum ne-au făcut viața destul de grea. Acum că a intrat și Braxton Universis în joc...

Clătină din cap.

– Nu putem să ținem piept întregului Braț Orion, Draycos, rosti el încet. Habar n-am ce-are de împărțit Braxton cu poporul tău sau cum s-a băgat în oala asta, dar nu ne putem lupta cu el și cu acoliții săi și cu Urgia aia în același timp.

Dragonul nu zise nimic pentru câteva clipe.

– Dacă grăiești adevărul, atunci într-adevăr avem șanse foarte mici, spuse în cele din urmă. Însă șansele nu schimbă cu nimic natura unei

fapte. Şi cred că am hotărât deja cum e bine să procedăm.

Jack surâse amar.

– Cu alte cuvinte, vrei să ne batem cu Braxton Universis. Noi doi şi-atât.

– Noi doi pentru început, firește. Dar în calea noastră se vor ivi şi aliaţi, nu doar duşmani. Proprietarul cilindrului ne-ar putea fi recunoscător pentru ajutorul dat.

Jack mai clătină o dată din cap.

– Parcă-l şi aud pe unchiul Virge acum.

– Şi eu pot să-mi închipui ce-ar spune. Important e ce ai tu de zis.

– Braţul Orion e foarte mare. Cred că domnul Braxton are lucruri mai importante de făcut decât să-şi bată capul cu o puşlama afurisită care şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala. Sigur, hai să-ncercăm.

Draycos lăsă capul jos.

– Sunt mândru de tine, Jack. Eşti doar un băieţel, dar în tine zace spiritul unui războinic K'da.

– Păi, să sperăm că în seara asta spiritul nu se va despărţi cu totul de trupul meu, rosti Jack cu amărăciune. Îşi consultă ceasul. E trecut de unşpe. Cred că ar trebui să ne pregătim.

Din câte știa, *Essenay* îl aștepta la locul de întâlnire pe Aldershot. Oare ce-ar face unchiul Virge dacă urma să dispară pur și simplu? se întrebă el în trecere.

Capitolul 20

Biroul taxatorului se închidea la miezul nopţii. Jack ajunse cu cinci minute înainte.

Taxatorul şi cei doi asistenţi ai săi erau pe punctul de a închide, când băiatul intră.

– Vai, aşteptaţi puţin, se tângui el. Vă rog. E prea târziu să mai pun ceva în seif?

– Nicidecum, domnişorule, îl linişti taxatorul, venind la tejghea. Şi-a amintit unchiul dumneavoastră de ceva?

– Da, scutură Jack din cap. Uneori e aşa uituc!

– Nu face nimic. Veniţi cu mine.

Ridică porţiunea de tejghea şi îl conduse pe Jack în spate. Deschise seiful cu grijă, pentru ca băiatul să nu poată vedea combinaţia.

– Aveţi cheia?

– Uitaţi aici.

Scoase cheia și o casetă de bijuterii cu aspect luxos pe care o cumpărase, asemenea info-tubului depozitat mai devreme, de la un magazin de cadouri. Desigur, taxatorul n-avea de unde să știe.

– Vă sunt foarte recunoscător.

– Pentru puțin. Taxatorul formă combinația și ușa seifului se dădu în lături.

Jack intră și deschise cutia 48. Introduse grijuliu caseta înăuntru și închise apoi ușița.

– Asta a fost tot? întrebă taxatorul când Jack ieși din seif.

– Da, mulțumesc, spuse el, oprindu-se chiar la marginea ușii.

Acum venea partea mai delicată. Își făcu mâna căuș în jurul nasturelui de la manșetă și aruncă o privire scurtă la asistenții taxatorului. Erau amândoi ocupați cu computerele.

– Aveți grijă, spuse taxatorul. Se propti în ușă și începu s-o închidă.

– E-n regulă, îl asigură Jack, strecurând acum priviri furișe către camerele de supraveghere deasupra intrării în birou. În privința lor își făcea mai multe griji, dar niciuna nu avea un unghi bun.

Ușa era aproape închisă când dintr-odată, cu o smucitură scurtă a mâinii, Jack aruncă nasturele pe podea, în direcția tejghelei.

– La dracu'!

Era probabil cel mai vechi șiretlic din univers. Dar unchiului Virgil îi plăcea să spună că trucurile vechi ajungeau vechi fiindcă mergeau. Taxatorul continuă să împingă ușa, dar ochii îi săriră involuntar la nasturele aflat pe podea.

Într-un gest de furie, Jack își strecură pentru o clipă mâna în spatele ușii aproape închise.

Draycos atâta aștepta. Țâșni prin deschizătura mânecii și intră în seif.

Mâinile băiatului se rotiră în sus, cea stângă evitând în ultimul moment contactul cu ușa ce se închise cu un zgomot înăbușit.

– La naiba cu toate, bombăni Jack. În veci nu-l mai pun la loc.

– Stați să văd, se oferi taxatorul, în timp ce băiatul se grăbi să-și ridice nasturele de pe jos. Poate fi reparat.

– Nu știu cine ar fi în stare. Îi înmână nasturele. Nu știa dacă tipul bănuia ceva sau pur și simplu încerca să fie de ajutor, dar nu mai conta. Unchiul Virgil îl povățuise mai demult să fie atent la detalii, așa că rupsese nasturele cu grijă.

– Nu mai poate fi legat, vedeți?

– Văd, spuse taxatorul, întorcând nasturele pe toate părțile. Avem un bijutier pe vas, la

Gantor Gems[1], pe puntea 17. Aţi putea să încercaţi acolo.

– Nu-i o idee rea, spuse Jack primind nasturele înapoi. Poate mă duc mâine. Mulţumesc.

– Cu plăcere. Îl conduse prin deschizătura tejghelei, până la uşă. Noapte bună.

O noapte încărcată mai degrabă, îşi spuse Jack. Ieşi din birou şi porni de-a lungul coridorului. Prima oprire avea să fie la cabina lor, unde urma să-şi ia alte haine, inclusiv o pereche de mănuşi plasticate pe care le purta întotdeauna într-un buzunar ascuns din jachetă. Apoi trebuia să ia şi restul ustensilelor pentru reprezentaţia din această noapte. Trăgea nădejde că Draycos va folosi maneta de la ieşirea de urgenţă aşa cum îl povăţuise.

Mai trăgea nădejde că dragonul nu era claustrofob.

Aşteptă o vreme până oamenii plecară care încotro şi se furişă pe coridorul ce ducea spre sala de monitorizare. Se strecură în camera panourilor electrice şi se apucă să lucreze la grilajul conductei de aerisire.

Reuşise să-l deschidă pe jumătate când auzi mişcare pe coridor. Înlemni, ghemuit lângă conductă, convins că fusese văzut şi totul se-ncheiase.

---

[1] *Gem* – „nestemată" (n. tr.).

Dar vocile și pașii trecură mai departe. Nimeni nu deschise sau bătu la ușă. Zgomotul se pierdu în depărtare. Răsuflă ușurat când realiză că fusese vorba de schimbul orei unu. Își șterse sudoarea de pe frunte și se apucă de treabă.

În mai puțin de-un minut, grilajul zăcea pe podea, scos din țâțâni. Scoase bomba fumigenă dintr-un buzunar lateral, o așeză cu grijă în conductă și aprinse fitilul. În exact douăzeci de minute, dacă-și făcuse bine treaba, bomba urma să explodeze, iar curentul de aer avea să poarte fumul în sala de monitorizare. I-ar fi luat șaptesprezece minute să se întoarcă pe coridorul din spatele biroului taxatorului. Așteptă până când nicio privire nu mai era ațintită asupra sa și ieși.

După fix nouăsprezece minute de la aprinderea fitilului se afla pe poziții. Ultimul minut și-l petrecu numărând în gând secundele rămase, cu ochii la semnul lăsat de Draycos în perete. Așteptarea era întotdeauna cea mai dificilă parte. Atunci era prins în vârtejul de îndoieli. Fusese oare atent la toate detaliile? Își schimbase cineva orarul obișnuit? Lăsase deoparte o informație de maximă importanță?

Uneori îndoielile deveneau mai serioase și ajungea să se-ntrebe dacă era bine ce făcea.

Unchiul Virgil avusese grijă ca astfel de îndoieli să nu-i treacă prea des prin minte. Iar atunci când îi treceau, avea grijă să le îndepărteze cât mai repede. Asta explica de ce de-abia după moartea unchiului său încolțise în el gândul de a renunța la hoțomănii.

Și iată-l, în plină activitate. Doar că acum, un războinic K'da se chinuia să-l convingă că face un lucru bun.

Mai devreme sau mai târziu, își promise Jack, va trebui să-și ia destinul în propriile mâini.

Douăzeci de minute. Jack ciuli urechile, dar până și zgomotul unei alarme de foc era imposibil de deslușit la așa distanță. Dacă procedura în caz de incendiu nu se schimbase în ultimii ani, oamenii din sala de monitorizare se buluceau deja la ușă, grăbiți să iasă. Urmau să apară pompierii cu extinctoarele pregătite, căutând sursa incendiului.

În scurt timp vor găsi bomba fumigenă. Și chiar dacă n-o descopereau, s-ar fi stins de la sine după o bucată de vreme.

Dar pentru acele câteva minute cruciale, monitoarele rămâneau nepăzite, deci nimeni n-ar fi observat că, dintr-odată, camerele nu mai funcționează.

Firește, procedura de incendiu putea să se fi schimbat în ultimii ani. Avea să afle în curând.

Așteptă încă un minut ca sala să se golească. Scoase apoi un cuțit de bucătărie împrumutat din sala de mese și fixă vârful în zgârietura de pe perete. Sperând din tot sufletul că Draycos însemnase locul exact deasupra cutiei de legătură, înfipse cuțitul în perete cu toată forța.

Nici tu flamă, nici tu scântei electrice. Nimic să-l înștiințeze măcar că sistemul de supraveghere fusese dezactivat. Dacă mai funcționa încă, avea să afle foarte curând.

Douăzeci de secunde îi fură necesare poliuneltei să deschidă ușa de la biroul taxatorului. Se strecură înăuntru și aprinse lumina.

Pustiu. Sări peste tejghea și se duse țintă spre seif. Bătu cu vârful poliuneltei în ușă, așa cum se înțeleseseră: cioc-cioc și din nou cioc-cioc.

Nu se întâmplă nimic. Gânduri negre-i încolțiră în minte. Nu-l auzise Draycos? Își pierduse capul în spațiul acela închis? Zăcea într-un colț scheunând, complet paralizat? Maneta nu funcționase și rămăsese blocat înăuntru? Se sufocase?

Se auzi un păcănit scurt și, spre ușurarea sa, ușa se dădu încet la o parte. Prinse mânerul și trase. Era mai grea decât crezuse, dar o deschiseră împreună și Draycos sări afară.

– Mecanismul de urgență e așa cum mi l-ai descris. Avea alura unuia care tocmai fusese la o plimbare, nicidecum a unui dragon închis într-un sicriu de metal mai bine de-o oră.

– Un mecanism util și curios deopotrivă.

– E o măsură de siguranță, în caz că cineva rămâne blocat înăuntru, spuse Jack, intrând în seif. Ajunse la cutia de valori 125 și se puse grăbit pe treabă.

– După cum spunea unchiul Virgil, toate scamatoriile se înfăptuiesc înainte ca magicianul să bată din palme.

– Pari grăbit. Avem probleme?

– Întotdeauna există probleme. Chiar dacă am dezactivat camerele de supraveghere, un semnal se declanșează probabil când ușa seifului e deschisă.

– De ce nu l-ai dezactivat?

– N-aveam cum. E un sistem de sine stătător. Dar dacă mă mișc repede... ah.

Ușa cutiei țâșni în lături.

– Pregătește-te să închidem ușa seifului. Înlocui cilindrul cu cel din buzunarul său interior. Pe cel adevărat îl băgă în jachetă, închise cutia și o încuie.

– Gata, hai să mergem, spuse el ieșind din seif.

Împinseră amândoi ușa. Treizeci de secunde mai târziu părăseau biroul, cu Draycos pe spatele băiatului, și se îndreptau spre separeul unde-și făcuseră planurile mai devreme.

– N-ar fi trebuit să închizi și ușa biroului? întrebă Draycos de pe umărul său.

– La ce bun? Își scoase mănușile de plastic și le dosi într-un buzunar lateral. Auzea cumva pași alergând pe coridor în spatele său? Nu, erau doar în închipuirea sa.

– Au aflat că cineva a dat o spargere. Haide, întotdeauna mi se face sete după așa ceva.

Era deja la restaurant, comandând un pahar de suc, când primul grup de agenți de pază trecură valvârtej pe lângă el.

Capitolul 21

Aşteptă patruzeci de minute ca apele să se mai liniştească puţin şi cele două pahare de suc să-i priască. Părăsi apoi restaurantul şi se îndreptă spre biroul taxatorului.

Unchiul Virgil avea o zicală: doar veştile rele călătoresc mai iute ca viteza luminii. Jack nu se încrezuse în vorbele lui, dar, de cum ajunse în apropierea biroului, fu nevoit să-i dea dreptate unchiului său.

Vreo douăzeci de oameni erau strânşi pe coridor, în faţa uşii. Cei mai mulţi purtau veşminte scumpe şi fistichii. Răpiţi probabil de la activităţile lor nocturne la bordul pachebotului. Alţii erau îmbrăcaţi alandala, de parcă fuseseră treziţi din somn şi aruncaseră pe ei ce aveau la

îndemână. Alții purtau uniforma simplă, dar îngrijită a bodyguarzilor sau servitorilor.

Neliniștea domnea peste mulțime. Majoritatea păreau furioși.

Un om de pază stătea cu spatele la ușă. Purta epoleți de sergent.

– Vă înțeleg îngrijorarea, doamnelor și domnilor, le spunea sergentul când Jack se alătură mulțimii. Cercetările noastre sunt în curs de desfășurare. Odată încheiate, fiecare va avea posibilitatea să-și verifice cutia de valori.

Ridică mâna pentru a potoli corul de voci ce izbucni la unison.

– Pot să vă asigur că nu aveți motiv de îngrijorare. Din câte ne dăm seama, nimeni nu a intrat în seif.

– Atunci de ce s-a declanșat alarma? dori cineva să știe. Am auzit-o din sala de dans.

– Mie personal mi-a spus căpitanul că seiful a fost spart, adăugă altul.

– Asta am crezut și noi la început, recunoscu sergentul. Se pare totuși că a fost vorba de o alarmă falsă. Aparent, nu s-a umblat la încuietoare și nu s-a introdus niciun cod. Vom primi în curând și o confirmare electronică.

– Da, dar...

Uşa se deschise şi un al doilea paznic îşi făcu apariţia. Preţ de un minut cei doi şuşotiră, timp în care murmurul din mulţime se înteţi.

Sergentul se întoarse spre oameni.

– Ştim acum cu certitudine că cifrul electronic n-a fost atins. Putem presupune deci că a fost vorba de o alarmă falsă.

Jack zâmbi pe sub mustaţă. Agenţii de pază ştiau cu siguranţă că lucrurile nu erau aşa de simple. Bomba fumigenă din sala de monitorizare şi cuţitul înfipt în cutia de legătură erau dovezi clare, ca să nu mai vorbim de uşa biroului, lăsată deschisă. Cineva de sus hotărâse probabil să muşamalizeze toată afacerea pentru a nu stârni griji în rândul pasagerilor, mai mult decât era cazul.

Ce-i corect e corect. Sergentul avea dreptate în privinţa unui lucru. Cifrul electronic era într-adevăr neatins.

– Locotenentul Snyder mi-a adus la cunoştinţă faptul că vă este permis să verificaţi cutiile de valori. Unul câte unul, vă rog.

– Ce-ar fi să aşteptăm înăuntru? propuse cineva.

– Exact, zise altcineva. Vreau să ştiu dacă s-a pierdut ceva.

Mulțimea încuviință în cor.

– Prea bine, cedă sergentul. Urmați-mă, vă rog, și pregătiți-vă cheile.

Unul câte unul fură conduși în spatele tejghelei. Fiecare rostea pe rând numărul cutiei, prezenta un act de identitate și intra în seif să verifice dacă totul era în ordine. Apoi, mai degrabă mulțumiți decât bucuroși, se întorceau la cabinele lor sau la petrecerile nocturne.

Cei mai mulți făcură așa.

Tipul care cercetă cutia de valori 125 avea haine de bodyguard sau de servitor. După mărime și felul de a păși, Jack tăie de pe listă servitorul.

Îl urmări la o distanță decentă, până în ceea ce unchiul Virgil ar fi numit „spuma spumelor", cea mai luxoasă dintre punțile pachebotului. Ușa pe care intră se afla la capătul unuia dintre cele mai somptuoase coridoare de pe vas.

– *La crème de la crème*, comentă Jack în timp ce se îndreptau spre secțiunea mai modestă unde se afla cabina sa.

– Poftim? întrebă Draycos.

– Camera de la capătul acelui coridor e cât un apartament. Cât nava mea probabil. Costă mai mult pe săptămână decât face căpitanul

pachebotului într-un an. Teritoriul granzilor corporatiști, nu glumă.

– O țintă verosimilă pentru unul ca Braxton, nu?

– Cam așa-i. Oameni ca Braxton preferă să pună mâna pe ciolan, nu să roadă oscioare. Făcu semn cu degetul spre apartamentul din spate. Cei de-acolo sunt fără îndoială în categoria ciolan.

Draycos tăcu pentru un moment.

– Să sperăm că Braxton a mușcat mai mult decât poate-nghiți.

Jack îl privi surprins pe dragon.

– Hei, asta-i o zicală de-a noastră. De unde-ai învățat-o?

– E și un aforism K'da. Poate că e universal.

– Tot ce-i posibil. Să sperăm c-o să-i stea ciolanul în gât.

– Când îl vom aborda?

– N-are rost să-l luăm acum, pe nepusă masă. Îl lăsăm să doarmă și vom încerca să obținem o întrevedere mâine-dimineață.

– Ce plănuiești să faci cu cilindrul?

– Parcă voiai să-l dăm înapoi, îi reaminti Jack.

– N-ar fi bine să-l avem la noi în timpul vizitei. N-ar mai lăsa loc de discuție.

– Ai dreptate, spuse Jack, muşcându-şi buza. Nici loc de tocmeală. O mişcare din vârful degetului şi căpitanul m-ar azvârli după gratii.

– Nici oamenii de pe *Advocatus Diaboli* n-ar fi bine să pună mâna pe el.

– Exact. Şi ştim că-s prin preajmă.

– Trebuie deci să găsim un ascunziş, conchise Draycos.

Ajunseră în holul lifturilor.

– O nimica toată. Priveşte maestrul şi învaţă.

Apăsă butonul şi uşa liftului din dreapta glisă. Intră şi comandă puntea de jos.

– Pe ultima punte se află garajul. Locuri câte vrei în care să ascunzi un obiect de mărimea cilindrului. Mai ales dacă cineva mă urmăreşte acolo.

– Te vei ascunde într-un vehicul?

– Ţi-am zis, priveşte şi învaţă, spuse Jack, scoţând cilindrul din buzunarul interior. Cred că ar fi bine să-i facem un semn, să nu-l încurcăm vreodată cu falsul. Hmm...

Draycos sări de la guler şi ateriză lângă el.

– Dă-mi voie, spuse ridicând o labă. Ţine-l strâns cu un capăt înspre mine, te rog.

Jack se încruntă, dar făcu întocmai. Dragonul zgârie uşor cu gheara fundul cilindrului.

– Iată.

Jack îl întoarse și văzu un simbol desenat fin pe suprafața metalului.

– *Kesh*, spuse Draycos. În graiul K'da e prima literă pentru cuvântul *original*.

Jack fluieră încet.

– Să-nțeleg că ghearele tale străpung metalul?

– Doar anumite metale. Cele dure necesită mai mult efort decât cele slabe, precum acesta. Își lăsă capul mai jos. De ce? Te văd tulburat.

Jack ridică din umeri stânjenit.

– Nu-mi dă fiori de plăcere, dacă la asta te referi. Deschise panoul de avarie al liftului. Înăuntru se găsea o cutie adâncită cu un telefon de urgență.

– Ține-te de el puțin, îi spuse dragonului. Îi înmână cilindrul și luă poliunealta pentru a scoate panoul din țâțâni.

– Te tulbură deci? insistă Draycos, prinzând cilindrul între gheare.

– Cred că da, puțin. Panoul culisă înăuntru, dând la iveală fire și spuma fixată ca izolant fonic între cutie și peretele liftului.

– Hai să fim serioși, voi, K'da, sunteți superiori oamenilor în toate aspectele la care mă pot gândi.

Luă cilindrul și-l înfipse în izolație. Cu greu, dar încăpu.

– Mai rapizi, mai puternici și, din câte-mi dau seama, mai inteligenți. Vârî panoul la loc și strânse șuruburile. Puteți să vă faceți bidimensionali și să vedeți prin pereți. Și acum bag seama că aveți puterea de a străpunge metalul. Ce *nu* puteți face?

– Nu putem să trăim singuri, spuse Draycos blând, mai mult de șase ore.

Jack privi încruntat peste umăr. Dragonul stătea nemișcat, cu chipul lipsit de orice expresie. Cu toate astea, simți tristețea din spatele vorbelor.

– Da, la asta nu m-am gândit.

Clinchetul liftului trecând de următorul etaj îi reaminti că nu avea mult timp la dispoziție. Termină de fixat ce avea de fixat și închise panoul de avarie. Când liftul se opri, stătea în picioare, iar poliunealta era bine dosită.

Simți greutatea pe grumaz și Draycos era din nou bine ascuns. Ușile se deschiseră. Jack luă alura băiatului cuminte care-i ieșise de minune în biroul taxatorului. Pe undeva prin apropiere era un paznic...

Ieși din lift și făcu privirea roată.

– Uau. În fața lui, cât vedeai cu ochii se întindeau rânduri peste rânduri de mașini și avioane mici.

Iată și paznicul. Un bărbat cu veșminte albe într-o cabină din apropierea liftului.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– A, nu, am venit să văd mașinile, spuse Jack, încercând să pară prietenos, surprins și inofensiv în același timp. Tati mi-a spus că e un Rolls Royce-Dymeis pe-aici și alte mașini faine.

– Sunt, nu-i vorbă. Dar mi-e teamă că nu te pot lăsa să umbli haihui. Ai și tu o mașină aici?

– Nu, răspunse Jack, mimând dezamăgirea.

Paznicul zâmbi înțelegător.

– Îmi pare rău.

– Mda, spuse Jack. Merci oricum.

Intră înapoi în lift și apăsă pentru etajul său.

– Și cu asta basta. Urmăritorii mei vor crede că am ascuns cilindrul pe undeva prin garaj.

– N-ai stat acolo suficient de mult, îi atrase Draycos atenția.

– Firește că nu, zâmbi Jack. Nu uita, ei cred că unchiul Virgil e pe vas. Se vor gândi că i l-am dat lui.

– Înțeleg. Dragonul scoase un sunet ciudat, asemenea stropilor grei de ploaie lovind suprafața apei. Un chicot? Cel puțin într-o privință bateți pe oricine. Sunteți de departe mai isteți ca noi.

Jack se strâmbă.

– Mare lucru.

Rămaseră tăcuți până ieșiră din lift.

– Nu trebuie să te temi de noi, Jack. Prin firea noastră limitată nu putem fi decât prieteni, însoțitori sau servitori. Niciodată stăpâni.

– Nu zic nu. Dar de multe ori de-a lungul istoriei se trezea câte un servitor să se înstăpânească. De regulă, lucrurile luau o întorsătură neplăcută.

Clătină din cap.

– N-am venit aici să discutăm istorie. Hai să tragem un pui de somn, ce zici? Mâine vom avea multe de făcut.

Capitolul 22

A doua zi dimineaţă, Jack străbătea coridorul luxos, acum pustiu, târându-şi picioarele prin covorul gros. În secţiunea lui, oamenii-şi începuseră deja ziua. Se părea că bogătanii preţuiau somnul mai mult.

– Ce-ai de gând? murmură Draycos.

Jack ridică din umeri, cu ochii la decorurile lucrate manual ce împănau pereţii. Renunţase la hainele mai elegante purtate cu o zi în urmă în favoarea blugilor şi jachetei lui obişnuite. Acum regreta amarnic această decizie. Se simţea deja din alt peisaj, şi nici nu intrase măcar în apartament. Se gândea cu groază la momentul când va fi acolo.

Asta, bineînţeles, dacă reuşea să intre.

– Fără ocolişuri, mergem şi folosim soneria.

Se proţăpi în faţa uşii şi dădu să apese pe buton. Auzi o uşă glisând în spatele său.

Făcu stânga-mprejur. Doi găligani îşi făcuseră apariţia pe coridor. Erau îmbrăcaţi la fel ca bodyguardul din seara precedentă şi-l pironeau amândoi cu privirile.

– Sau poate că nu, spuse el, lăsând mâna să-i alunece pe lângă trup.

– Te putem ajuta cu ceva? întrebă unul, în timp ce se apropiau de el.

– Mă numesc Jack Morgan, rosti el, stăpânindu-şi impulsul să ţâşnească printre ei şi s-o ia la sănătoasa. Aerul poliţienesc pe care-l degajau cei doi îi puse în alertă simţurile.

– Aş dori să vorbesc cu şeful vostru.

– Cu ce scop, dacă-mi permiţi? spuse primul când ajunse lângă el. De-aproape păreau şi mai mari.

– Am ceva ce-i aparţine. Aş vrea să văd că ajunge în mâinile lui.

Celălalt scoase un scaner şi îl plimbă de-a lungul pieptului său.

– Nu zău, spuse primul, încruntându-se uşor. Despre ce-i vorba.

– Îmi pare rău, dar e confidenţial.

– Nu-ţi face griji, îl asigură găliganul, forţând un zâmbet. N-avem secrete cu şefu'.

Jack ridică din sprâncene.

– Chiar așa. Un om de talia lui nu tăinuiește nimic bodyguarzilor? Uluitor.

Zâmbetul se șterse de pe chipul malacului.

– Uite, puștiule...

– E curat, interveni al doilea tip, lăsând scanerul deoparte și apăsând transmițătorul de la guler. Boyle?

– Aici, se auzi o voce slabă în difuzor. Care-i problema, Harper?

– Avem un puști aici, Jack Morgan zice că-l cheamă, vrea să-l vadă pe șefu'. Cică are ceva ce-i aparține.

– Și are?

– Nu-i la el. Vrei să-l verifici?

– Un escroc de doi bani care încearcă să ne tragă pe sfoară? mormăi Boyle.

– Ți-am zis, e doar un copil. Doișpe, maximum treișpe ani.

– Și mai bine, un copil escroc. N-o să-l deranjez pe șefu' pentru atâta lucru.

– M-ai deranjat deja, Boyle, se auzi o nouă voce, mai slabă, în stație. Să-l poftească înăuntru.

– Da, să trăiți, rosti Harper pe un ton mult mai respectuos. Atinse transmițătorul și îi făcu semn lui Jack către ușă.

– Ai auzit şi tu, poftește înăuntru.

– Mulţumesc. Se întoarse încruntat spre uşă. Vocea îi părea teribil de cunoscută.

Uşa se deschise. Trase adânc aer în piept, conştient că Harper şi amicul său blocau orice ieşire, şi păşi înăuntru.

Camera era cât jumătate din *Essenay* şi foarte luxoasă, întocmai cum şi-o închipuise. Pereţii de lemn sculptat erau ornaţi cu picturi şi basoreliefuri, mobila era grea şi somptuoasă, iar covorul atât de gros încât s-ar fi putut ascunde şobolanii în el. Două arcade, una în spate şi alta în dreapta, conduceau spre alte încăperi ale apartamentului.

La biroul din stânga lui şedea un tinerel, privindu-l încruntat de după un computer. Pe birou se mai aflau o ceaşcă aburindă şi un mănunchi ordonat de info-tuburi. Veşmintele sale erau ceva mai stilate decât cele ale bodyguarzilor, deci probabil era secretar sau asistent.

De partea cealaltă a uşii stătea un alt tip de bodyguard. Spre deosebire de ceilalţi, acesta nu purta jachetă, lăsând descoperit vederii tocul de la umăr. Citea un ziar, dar Jack ştia că se preface. La cea mai mică mişcare necurată din partea lui, pistolul ar fi ţâşnit din toc într-o clipită.

– Tu eşti Morgan? întrebă secretarul. Era vocea care-i răspunsese întâia oară bodyguardului.

– Da, spuse Jack, întorcându-se spre el. Iar tu trebuie să fii domnul Boyle.

– Sper că e important, puştiule, mârâi Boyle. Dacă ai de gând să-mi tragi clapa, o să-ţi pară rău. Ce-i aşa de amuzant?

– Îmi cer scuze, spuse Jack, ştergându-şi surâsul de pe faţă. Mă amuză când voi, corporatiştii, folosiţi limbajul străzii.

– Despre ce-i vorba? îl întrebă Boyle cu mânie în ochi.

Jack clătină din cap.

– Le-am spus şi amicilor tăi afară, vorbesc doar cu şeful vostru în persoană.

– Imposibil. Spune-mi mie. Dacă e important, o să-l informez eu.

Jack încrucişă mâinile.

– Marfa lui, rosti sec. Dacă nu doreşte să vorbim, poate să-şi ia adio de la ea.

Boyle se ridică în capul oaselor, îşi lăsă greutatea-n palme şi-l fixă pe băiat cu privirea.

– Ultima şansă.

Jack şovăi. Era mai dificil decât crezuse. Ş-aşa, nu-l ştia nimeni.

– Atât pot să-ți spun. Are legătură cu numărul patru-zero-șapte-șase-șase-doi. Transmite-i asta și vezi dacă vrea să mă primească.

Buzele lui Boyle se făcură o linie subțire.

– Ce vrea să-nsemne asta?

– Știe el. E suficient.

Ochii lui Boyle se mutară de la Jack la bodyguardul din spatele său.

– Vance, dă-l afară!

– O clipă, rosti un glas venit dinspre arcadă. Era cel de-al doilea glas pe care Jack îl auzise în stația bodyguardului.

Se întoarse. Bărbatul din gura arcadei era înveșmântat într-un costum obișnuit, dar scump. Nu era dintre cei care dormeau până-n amiaza mare. Avea chipul umbrit, dar lumina ce venea din cealaltă încăpere îi scotea în evidență părul castaniu ornat cu fire albe. Un om bătrân care-a avut timp o viață-ntreagă să-și construiască imperiul financiar. Genul de om pe care Cornelius Braxton ar dori să-l sape.

– Sunt aici, domnule Morgan, glăsui bătrânul. Ai exact un minut să spui ce ai de zis.

Jack trase aer adânc în piept. Acum e acum.

– O să fiu concis. Cornelius Braxton de la Braxton Universis încearcă să vă păgubească. Are

legătură cu cilindrul pe care credeți că l-ați zăvorât în cutia de valori 125, în biroul taxatorului.

Bărbatul înclină ușor capul într-o parte.

– Pe care „cred" că l-am zăvorât?

– Da, domnule. Cel de-acolo e o copie. Originalul e la mine.

– Prostii, se băgă Boyle. Carpenter l-a verificat aseară...

– Îți mulțumesc, Boyle, îl întrerupse bătrânul. Vocea liniștită, dar rece, nu trăda nicio emoție. Jack ar fi dat orice să-i vadă chipul.

– Vrei să spui că l-ai luat, domnule Morgan? Că ai reușit să scapi din seif fără a fi prins?

– Am avut și ceva ajutor. Și n-a fost ideea mea. Braxton m-a șantajat să dau spargerea.

– Cum?

– Oamenii lui au încercat să-mi însceneze un furt. Când nu le-a ieșit, au mers mai departe și mi-au înscenat o crimă. Important e că am cilindrul și vreau să vi-l dau înapoi.

– După ce te-ai chinuit să-l furi? De ce?

Îi veni în minte toată discuția cu Draycos despre etica războinicului, grija de sine, să faci bine doar de dragul binelui. Vorbe-n vânt pentru apartamentul acesta luxos. La urma urmei, nici Jack nu știa prea bine de ce făcea asta.

– Nu știu exact ce se-ntâmplă, dar știu că Braxton v-a pus gând rău. Alesese cel mai simplu răspuns posibil. N-ar trebui să fie lăsat să scape, atâta tot.

– Ce poveste curioasă, spuse bărbatul. Ieși din penumbra arcadei, iar Jack putu să-l vadă mai bine.

Era bătrân, nu glumă, pe la cincizeci. Câteva riduri îi brăzdau chipul, cu precădere în jurul ochilor de-un albastru sclipitor. Părul castaniu grizonant se prelungea cu o barbă frumos aranjată, de asemenea castanie cu fire sure.

Aidoma vocii, și chipul părea cunoscut. Jack se încruntă, încercând să-și amintească unde-l mai văzuse. În ziare? La televizor? În VideoNets?

– Există totuși o mică problemă, continuă bătrânul, înaintând spre Jack.

Deodată revelația îl lovi ca un trăsnet în ceafă și toată teoria lui despre ce se întâmpla aici se duse de râpă.

– Pentru că, vezi tu, rosti bătrânul, eu *sunt* Cornelius Braxton.

Jack rămase cu gura deschisă, însă nu reuși să îndruge nimic.

– Domnule Braxton, bâigui el într-un sfârșit, dar...

– Văd că mă recunoşti. Bine, îţi continui povestea sau îl rog pe Vance să te dea afară?

Jack scutură din cap, încercând să domolească vârtejul din creierul său. Pentru numele Sfântului Vid, ce se petrecea aici?

– Îmi cer scuze, domnule Braxton, dar nu mai înţeleg nimic. Furtul acela pe care v-am spus că au încercat să mi-l însceneze? Era cu marfă Braxton Universis, pe Vagran.

– Mărfurile mele circulă pe întreg Braţul Orion. Nu-i o dovadă suficientă.

– M-au luat la bordul unei nave Braxton Universis. *Advocatus Diaboli* se numeşte. Pilotul ei...

Reacţia de pe chipul bătrânului îl făcu să tacă.

– *Advocatus Diaboli?* repetă Braxton. Eşti sigur?

– Mai mult ca sigur. Însoţitorul meu şi-a notat numele...

– La dracu'! exclamă Boyle. Vance, pe ei!

Jack văzu o mişcare cu coada ochiului şi se aruncă la pământ. Ziarul zăcea mototolit la picioarele bodyguardului care... aţintea un pistol înspre el.

– Stai puţin, protestă Jack. Avea gura uscată. Ce-i supărase în halul ăsta? Domnule Braxton, vă rog, înţelegeţi...

– Gura, lătră Boyle. Locotenente, veniți repede!

– Dobitocule, mârâi o altă voce cunoscută din cealaltă arcadă. Trebuie să mă ocup eu de toate?

Jack se întoarse... și simți că-l iau amețelile.

Era locotenentul Raven.

Capitolul 23

Jack se holba înmărmurit la Raven, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

– *Advocatus Diaboli* zici? rosti Braxton îngândurat.

Cu un efort uriaş, Jack îşi dezlipi ochii de pe Raven şi se uită la Braxton. Mai întâi Raven, acum şi Braxton. Parcă era cu unchiul Virgil şi prietenii lui, când cineva făcea o glumă şi toţi îi erau complici. Toţi, mai puţin el. Avea impresia că ceva important sau periculos sau înfricoşător s-a întâmplat.

Până când unul dintre ei izbucnea în râs, şi restul îi ţineau isonul, şi realiza că toţi râdeau de el.

Studie cu atenţie chipul lui Braxton. Dacă era vorba de o glumă, Braxton nu părea să aibă habar de ea.

Nimeni din încăpere nu râdea.

– Mâinile sus, domnule Braxton, ordonă Raven. Scoase pistolul şi se apropie de ei.

– La naiba, Boyle. Dintre toţi idioţii şi nătângii...

– Dar ştie, protestă Boyle, aţintind un deget acuzator spre Jack. Ştie tot. Nava, domnul Neverlin...

– Şi ce-i cu asta? i-o reteză Raven. Ar fi trebuit să-i demontezi povestea, să te prefaci că nu crezi o iotă.

– Dar...

– Ai făcut-o de oaie, Boyle. Te-ai panicat şi ai dat-o în bară. Acum trebuie să curăţăm mizeria pe care ai făcut-o.

Se opri în spatele lui Braxton şi-i înfipse pistolul în coaste. Cu cealaltă mână îl căută de arme. Jack privi toată scena şi simţi că-i vine să dea afară. Încercase să îndrepte lucrurile şi drept mulţumire căzuse din lac în puţ.

Fără îndoială, Jack Morgan era mizeria care trebuia curăţată. El şi poate Braxton. Ei doi împotriva lui Raven şi a lacheilor săi. Ca-n vremurile bune când el şi unchiul Virgil îşi puneau în cap poliţia, sistemul sau chiar alţi nelegiuiţi.

Doar că acum îl avea pe Cornelius Braxton alături. Măcar unchiul Virgil ştia cu ce se mănâncă

escrocheriile, schimburile de foc sau evadările. Puteai să fii sigur că are întotdeauna pregătit un as în mânecă.

Dar Braxton nu era unchiul Virgil. Era bătrân şi depăşit de situaţie. Alte confruntări în afară de cele din sediul corporaţiei probabil că nu avusese în ultimii treizeci de ani. Gândul îi făcu pielea de găină.

Nu, realiză el dintr-odată. Nu era piele de găină.

Era piele de dragon.

Într-o clipită toată teama şi amintirile se risipiră. Da, era ca-n vremurile bune. Doar că de data asta Jack avea asul în mânecă.

La orice s-ar fi gândit Raven, numai nu la un bard-războinic K'da intrând în horă.

Atinse umărul cu palma, nădăjduind că Draycos va pricepe semnalul şi va rămâne la cutie deocamdată. Motivul pentru care unchiul Virgil scăpa mereu de pârnaie era că poliţiştii nu aveau niciodată dovezi suficiente să-l înfunde.

Înainte să-l asmută pe animăluţul său dragon pe indivizii ăştia, poate-l făcea pe Raven să se laude puţin.

Se întoarse la Braxton.

– Cine-i domnul ăsta, Neverlin? întrebă pe un ton obişnuit.

Raven îi aruncă o privire furioasă peste umărul lui Braxton.

– Nu pari deloc speriat, spuse el neîncrezător. Nădăjduieşti că te va scoate unchi-tu din încurcătura asta.

– Am conştiinţa împăcată, îl asigură el. Şi, desigur, faptul că încă sunt în posesia cilindrului.

– Vise plăcute, puştiule, scrâşni Raven. Acum că planul s-a dus dracului, poţi să te ştergi cu el.

– Ah. Păi, în cazul ăsta, aş putea să ştiu şi eu care era planul?

– Staţi cu ochii pe ei, ordonă Raven. Se îndepărtă de Braxton şi trecu prin arcadă. Mă-ntorc într-un minut.

– Cred c-aş putea să te lămuresc eu, domnule Morgan, rosti Braxton calm. O fi fost el bătrân, dar nu era nici pe departe depăşit de situaţie, realiză Jack. Pe chip i se citea limpezimea şi îngândurarea, iar ochii îi erau luminaţi de înţelegere.

– *Advocatus Diaboli* e nava preşedintelui consiliului directoral, Arthur Neverlin. Cred că vrea să preia frâiele companiei.

– Văd că a pus deja căpăstrul pe unii dintre oamenii dumneavoastră, spuse Jack, făcând semn spre Boyle. Unde intră cilindrul în toată afacerea asta?

– Conține ADN-ul meu și al soției mele de când aveam douăzeci de ani. Odată la câțiva ani ne îmbarcăm pe o croazieră de-o lună spre Parsonia, unde urmăm un tratament de întinerire. ADN-ul este esențial în acest proces.

Surâse.

– Sunt mult mai în vârstă decât arăt.

– Ah, dădu Jack din cap. Înseamnă că era matusalemic. Copia conține mai mult ca sigur ceva otravă.

– Fără-ndoială, spuse Braxton. O otravă subtilă, desigur. Mereu perspicace, dragul nostru Neverlin.

Jack făcu privirea roată.

– Unde e soția dumneavoastră?

– Pe puntea de promenadă. Braxton se uită cu luare-aminte la Boyle. Mă întreb dacă și bodyguarzii ei sunt băgați în chestia asta.

Jack se uită la Boyle. Acesta rămase tăcut, dar înghițea în sec.

– Fie vorba între noi, aș zice că nu-s.

– Tacă-ți fleanca, se răsti Boyle, strângând din dinți. Nu trebuie să ne batem capul ca să scăpăm de tine.

– Gura, Boyle, îl apostrofă Raven din capătul opus al încăperii. Era însoțit de un alt paznic.

– Bine, am făcut un plan cu Myers.

– Să sperăm că ăsta va funcţiona mai bine, murmură Jack.

– Aş putea să te trimit la plimbare cu Boyle, îl ameninţă Raven. Îţi promit că n-ar fi cea mai plăcută plimbare pe care ai făcut-o.

– Dă-l încolo, spuse Boyle. Ce ne facem cu doamna Braxton? Ar putea să se-ntoarcă în orice clipă.

– Uit-o. Mai stă ea pe-acolo. Trebuie întâi să scăpăm de Braxton.

– Aici, pe navă? Nu eşti întreg la minte?

– Linişteşte-te, spuse Raven. În cinci ore vom andoca pe staţia Shotti, pentru alimentare. Dacă păstrăm aparenţele până atunci, vom face să pară că a coborât acolo.

– Şi ce anume aş putea să fac pe staţia Shotti? întrebă Braxton cu blândeţe.

Raven zâmbi pieziş.

– O întâlnire cu mesagerul domnului Neverlin, desigur.

– Ah, să-nţeleg că aţi vorbit cu el deja în privinţa asta?

– Nu. Vom avea suficient timp după să punem în ordine lucrurile.

– După ce? întrebă Jack.

– După ce o să faceţi o baie în spaţiu.

– Vrei să ne-arunci de pe navă? întrebă Braxton, ridicând politicos din sprâncene. Nu zău. Sună foarte interesant.

– Nu te bucura prea repede, îl avertiză Raven, întorcându-se spre însoţitorul său. Myers a găsit o ieşire de marfă, nepăzită. Hangarul AA-3. Frumos şi fără zgomot.

– Şi te aştepţi să mergem de bunăvoie acolo? întrebă Braxton. Pur şi simplu?

– Pur şi simplu, încuviinţă Raven. Dacă strigaţi după ajutor, vom omorî pe oricine ne stă în cale. Doar nu vreţi să muriţi cu conştiinţa încărcată.

Braxton nu răspunse. O fărâmă de tristeţe îi străbătu chipul.

– Aşa mă gândeam şi eu, spuse Raven. Îşi aţinti privirile asupra lui Jack. Şi tu?

– O, eu cooperez. Dar cred c-ai uitat pe cineva.

– Pe cine, pe unchi-tu? suspină teatral Raven. Speranţe deşarte. L-am întâlnit odată pe Virgil Morgan. Nu şi-ar pune viaţa-n joc pentru niciunul dintre voi.

Îndreptă un deget spre Jack.

– Nu mi-o lua în nume de rău. Îl găsim noi pe el, după ce terminăm cu voi.

Jack își țuguie buzele.

– Îți urez mult noroc. Nu-i prea ușor de găsit.

– Dăm noi de urma lui. Ascultă-mă pe mine.

Scoase pistolul din toc și-l băgă în buzunarul lateral.

– Boyle, tu stai aici și ocupă-te de doamna, când se-ntoarce. Fără teatralisme, spune-i că a ieșit să se plimbe. Vance, Myers, veniți cu noi.

Făcu semn înspre ușă.

– Domnule Braxton, după dumneavoastră.

Capitolul 24

Cu Vance în fruntea alaiului, urmat de Braxton, Jack, Raven și Myers la urmă, o luară din loc.

Găliganii cu care se întâlnise Jack mai devreme erau tot la posturi și ieșiră din cabine să-i întâmpine. Jack așteptă cu sufletul la gură, dar Braxton le făcu semn să-și vadă de treabă. Cei doi nu păreau să suspecteze ceva.

Poate mai încolo vor intra la bănuieli, dar va fi prea târziu. Cel puțin așa spera Raven.

Și ar fi putut să aibă dreptate. Nu-i vorbă, mai era și Draycos de luat în calcul. Dar chiar și în cel mai bun caz, rămâneau trei bărbați înarmați împotriva unui singur războinic K'da neînarmat.

Iar lucrurile nu arătau deloc bine. Raven mergea aproape lipit de Braxton, cu pistolul din

căptușeala hainei înfipt în spatele bătrânului. Draycos l-ar fi doborât una-două, înainte ca individul să știe ce i se-ntâmplă.

Dar Vance și Myers păstrau distanța. Indiferent cât de iute se mișca, n-ar fi reușit să-i atace pe amândoi înainte ca împușcăturile să înceapă.

Ceata părăsi în curând secțiunea luxoasă și intră în zona cu mâncare și distracție a pachebotului. Tot mai mulți oameni treceau pe lângă ei, iar Jack presupuse că Vance și Myers vor strânge rândul, pentru a zădărnici orice tentativă a prizonierilor de a țâșni și a se pierde în mulțime.

Cu toate astea, păstrară distanța. De parcă se așteptau la un atac... De-abia după ce grupul trecu de lifturile centrale realiză Jack la ce anume se așteptau. Nu la un războinic K'da, firește, ci la unchiul Virgil.

În apartamentul lui Braxton păruse un lucru inteligent să arunce cu aluzii și amenințări mascate, dar acum nu mai era așa convins.

– În curând vom trece pe lângă cazinou, murmură Braxton. Ar putea fi ultima ta scăpare.

Gândul îl ispiti pe Jack pentru câteva clipe. La urma urmei, nu el, ci Braxton avea un pistol înfipt în spate. Dacă reușea să intre în cazinou,

mesele şi maşinăriile acelea i-ar fi oferit protecţie suficientă. Unde mai pui şi oamenii de pază.

Însă nu putea să-şi ia gândul de la Vance şi Myers. Braxton nu părea genul de magnat care să angajeze paznici ce trag câş.

– Mulţam de ofertă, dar n-o voi lua deloc în considerare.

– Or să-mi facă de petrecanie, Jack. A spus-o şi Raven, nu doresc să te am pe conştiinţă.

Jack îl privi mirat pe bătrân. Chipul lui era neclintit. Cu toate astea, simţi că bărbatul spune adevărul.

Era o diferenţă ca de la cer la pământ între omul din faţa sa şi mamutul industrial, rece, dur şi nemilos, la care se gândea lumea când auzea de Cornelius Braxton. Poate acum, când moartea bătea la uşă, bătrânul vedea lucrurile într-o altă lumină.

Sau poate că imaginea lui publică nu avea nimic în comun cu adevăratul Braxton.

– E-n regulă, spuse Jack. Şi nu vă pierdeţi speranţele. Nu încă.

Braxton se uită în jur.

– Bine. Dacă zici tu.

– Pe-aici, spuse Raven, trăgându-l uşor pe Braxton de umăr când cotiră la dreapta. Intrară

pe o uşă inscripţionată cu deja bine cunoscutul – pentru Jack cel puţin – *Doar persoanele autorizate.* Mai merseră o bucată de drum şi se opriră în faţa unui lift mare.

– Luaţi-vă rămas-bun de la civilizaţie, îi sfătui Raven după ce uşile se deschiseră. Următoarea oprire: zona mărfurilor.

Jack sperase că în spaţiul restrâns al liftului, Draycos va putea în sfârşit să atace. Dar, probabil fără voia lui, Raven înlăturase această posibilitate. Liftul ales de el nu era unul obişnuit de pasageri, ci unul de mărfuri, mare cât cabina lui. Vance şi Myers se postară imediat în colţurile opuse ale liftului.

Raven se îndepărtă şi el puţin. Acum că aparenţele nu mai contau, toţi trei scoaseră pistoalele. Myers apăsă pe buton şi liftul îşi începu coborârea.

– Jack? şopti un glas în urechea lui dreaptă.

Băiatul măsură distanţele din priviri. Prea departe. Pe lângă asta, şi el şi Braxton erau în bătaia focului, fără posibilitatea de a se feri.

– Nu aici, murmură el fără să-şi mişte buzele.

– Nu mai avem mult timp.

– Crezi că nu-s conştient de asta? Nu aici.

– Hei, rosti Myers cu pistolul îndreptat spre Jack. S-a gândit cineva să-l verifice pe bufonul ăsta de transmiţătoare?

– L-a controlat Harper, spuse Raven. Era curat.

– Şi-atunci cu cine vorbeşte? Poate c-ar trebui să fac o examinare mai minuţioasă, dacă mă-nţelegi.

– Vorbea cu mine, interveni Braxton. E vreo problemă?

– Despre ce?

– Nu-i treaba ta, rosti Braxton calm. De obicei, condamnaţilor li se îngăduie o ultimă cină. Îndură-te de noi şi îngăduie-ne măcar o ultimă conversaţie.

– Mda? scrâşni Myers, apropiindu-se de ei. Poate că azi nu-s aşa milostiv, te-ai gândit la asta?

– Lasă-i să vorbească, îl potoli Raven.

Fără să-i scape din priviri, Myers se-ntoarse în colţ şi nu mai zise nimic.

– Mulţumesc, îi şopti Jack.

Braxton încuviinţă în tăcere.

– Domnule Raven, să ştii că nu e necesar să-i iei zilele tânărului nostru prieten, spuse el. Există câteva proceduri prin care poţi să-i ştergi amintirile de pe durata croazierei.

– Îmi pare rău, spuse Raven. Ştiu totul despre aceste proceduri şi n-am încredere în niciuna dintre ele.

– Aș putea să-ți cumpăr încrederea.

Raven rânji.

– Mulțam, dar în situația de față nu cred că poți bate oferta domnului Neverlin. Mai ales după ziua de azi.

– E vorba de un cont despre care domnul Neverlin n-are habar, insistă Braxton. Nu va reuși să-l găsească de unul singur. Un ban în plus nu strică.

– Dacă te lași descoperit strică, și încă mult. Acum gura.

Braxton se uită la ceilalți doi.

– Myers, Vance, cineva interesat?

– Am zis *gura!* se răsti Raven, amenințând cu pistolul. Sau îți fac vânt de-aici.

Braxton se lăsă păgubaș și tăcerea cuprinse liftul.

Se opriră pe un coridor ce făcea parte în mod evident din zona de lucru. Sculpturile și covoarele somptuoase, ba chiar și decorațiunile interioare lăsau aici locul pereților sintetici și podelei metalice. Cablurile și conductele erau expuse vederii, pe tavan.

Arăta mai bine decât multe locuri pe care le vizitase Jack. Cu toate astea, trecerea bruscă de la încăperile luxoase ale pachebotului conferea încăperii un aspect mohorât și părăginit.

Era gând la gând cu Raven.

– Îmi cer scuze pentru decor, le spuse el, în timp ce Vance îi conducea pe un coridor de legătură. Ți-aș fi pregătit niște flori dacă știam că te vei duce așa de repede.

– Nici cei doi wistawki n-au primit flori, murmură Jack. Dacă voia să obțină o mărturie de la Raven, acum era momentul. Cei pe care i-ai împușcat pe Vagran. Dacă stau bine să mă gândesc, nu ți-a păsat nici cât negru sub unghie de ei.

– Ce, ți se frânge inima după niște animale prostănace? Cui îi pasă dacă împuști câțiva?

– Știu eu câțiva, având în vedere că mi-ai înscenat crima.

– N-am de gând să mă răzgândesc, ridică Raven din umeri. Tu cazi țap ispășitor, iar eu mă scap de-o problemă. Mai ales că nu vei fi prin preajmă să depui vreo mărturie.

– Asta dacă Drabs nu întoarce armele.

– Nu-ți face griji, știe Drabs de unde vin banii.

– Se poate. Dar asemenea ție, și el dorea să-i tragă clapa domnului Braxton. Poate se va-ntoarce împotriva ta dacă are ocazia.

– Frumoasă încercare. Mă descurc eu cu Drabs, mârâi el.

– Atunci poate că brummga va ciripi. Și el a fost martor dacă-ți amintești.

– Un brummga? N-am angajat niciun agent de pază brummga, se încruntă Braxton.

– Vorbești cam mult, puștiule, știi asta? scrâșni Raven. Ce-ar fi să-ți ții gura-nchisă de-acum înainte?

– Cum să nu, oftă Jack.

Trei minute și două coridoare mai târziu se aflau în cala navei. În ton cu restul încăperilor de pe *Star of Wonder*, și aceasta era impunătoare. În primul rând că era mare, aducând mai degrabă a depozit decât a magazie. Tavanul era înalt, șapte metri pe puțin, traversat de o rețea de șine pentru macarale ușoare și două, trei șine pentru macarale grele. Câțiva metri mai jos se întindea o rețea de pasarele. Rânduri întregi de reflectoare suspendate pe tavan răspândeau o lumină puternică în încăpere.

Deasupra ușii pe care intraseră precum și în alte patru zone diferite ale tavanului erau grupate celebrele lumini de urgență, alimentate de baterii. Din nefericire, nu ascundeau camere de supraveghere, așa cum se întâmpla în biroul taxatorului.

Pe podeaua scăldată în lumină se înșiruiau grămezi ordonate de lăzi, învăluite în plase de protecție, cu pasaje între ele. Toate grămezile erau destul de înalte să blocheze vederea. Majoritatea atingeau pasarelele.

Jack își aminti de spațioportul de pe Vagran și pentru câteva clipe speră ca norocul să-l fi lovit și amplasamentul mărfurilor să alcătuiască un labirint similar. În cazul ăsta, dacă reușeau să pună câteva secunde între ei și răpitori, ar fi putut începe un adevărat joc de-a v-ați ascunselea.

Dar, la o privire mai atentă, toate speranțele se năruiră. Podeaua depozitului de pe Vagran era împărțită în dreptunghiuri de felurite mărimi, și prin urmare pasajele erau întortocheate. Aici, în schimb, dreptunghiurile aveau aceeași mărime, iar pasajele erau drepte ca străzile de pe Parprin. Dacă-ar fi încercat să o ia la goană pe unul dintre ele, ar fi fost împușcat după primii cinci metri.

Dacă însă se furișa cineva despre care ei nu știau nimic...

– Mișto, comentă el, sondând împrejurimile. Mult mai spațioasă decât cabina mea.

– Mă bucur că-ți place, spuse Raven. Myers, unde-i ecluza asta?

– În capătul celălalt, făcu semn Myers înainte. Și o idee la dreapta.

– Bine, treci tu în față, spuse Raven, înghiontindu-l pe Braxton. Mișcă. Și țineți fleanca dacă nu vrei să prăjim martori nevinovați.

Pasajele erau suficient de late cât să-ncapă doi oameni, dar nu mai mult. Cu Myers în frunte și Vance în spate, alaiul se strecură printre lăzi.

Jack își descheie cu grijă nasturele de la manșetă. Ultima oară când dragonul ieșise pe-acolo, aproape că-i scrântise încheietura. Trăgea nădejde că prietenul lui își va aduce aminte și va înțelege aluzia.

Da. Simți cum șerpuiește de-a lungul trupului său, lăsându-se cu toată greutatea pe brațul drept, gata să sară.

– Ușurel, șopti Jack. Vei ști când.

Urmau să traverseze o intersecție. Jack respiră adânc, cu ochii la Myers și numărându-și pașii. Era nevoie de o sincronizare perfectă, asta dacă nu dorea un glonț în scăfârlie.

Myers trecu de intersecție, aruncând priviri în dreapta și-n stânga. Jack se concentră asupra pasajului, încercând să aprecieze câți pași mai avea de făcut. Hotărî că trei era numărul magic. Cu trei pași înainte avea s-o tulească.

Cinci pași.

Patru.

Trei.

Un salt pe lângă Braxton și o luă la goană.

Gestul îi surprinse pe toţi. Făcu un pas înainte ca Raven să tragă o înjurătură uimită, doi înainte ca Myers să se-ntoarcă, trei înainte să audă cum Braxton e îmbrâncit pentru ca Raven să-l poată ochi. Şi se trezi la intersecţie. Se lăsă pe partea stângă şi se azvârli cât de tare putu.

Puţin prea tare. Vru să cotească, dar podeaua îi fugi de sub picioare. În cădere încercă să se prindă de lăzile din apropiere, dar rată şi se prăvăli pe o parte. Picioarele îi rămaseră pe celălalt pasaj. Din direcţia aceea se auzea tot mai puternic un amestec de înjurături şi ordine, pe măsură ce Raven şi lacheii săi încercau să-l ajungă din urmă. În două, poate trei secunde urmau să-l prindă.

Dar în acele câteva secunde preţioase, jumătatea de sus a trupului său era ferită vederii.

Draycos ţâşni din mâneca lui ca un uragan negru dezlănţuit asupra unui oraş de prerie. Se agăţă cu ghearele de plasa protectoare şi urcă iute. Când Raven şi Myers veniră ca o furtună de după colţ, dragonul se făcuse deja nevăzut.

– Mucos mic ce eşti, izbucni Raven turbat.

Îl apucă de jachetă şi-l ridică în picioare. Înainte ca Jack să-şi recapete echilibrul, Raven îl propti în grămada de lăzi.

– Ar trebui să te-omor pe loc, scrâșni el, stând aproape nas în nas cu băiatul, cu pistolul înfipt în burta lui. Ar trebui să-ți ard degetele și-apoi să te ucid.

– Dacă mă arzi, n-o să mă pot abține și-o să țip, rosti Jack cu voce tremurândă. S-ar putea să audă cineva. Câți oameni reușești să arunci din navă înainte ca alții să-ntrebe de sănătatea lor?

Pentru o clipă ce dură o eternitate crezu că lui Raven nu-i va păsa. Deși spumega de furie, vorbele băiatului își făcură loc în mintea sa. Încet, fără tragere de inimă, se dădu înapoi.

– Vance?

Malacul se ivi, ținând pistolul amenințător în ceafa lui Braxton.

– Da?

– Rămâi cu Braxton. Mă ocup personal de puști. Să mergem.

Porniră de-a lungul pasajului. Jack trase aer adânc în piept. Mai mult nu putea să facă. Totul depindea acum de Draycos.

Capitolul 25

Draycos sărise cu toată forţa din mâneca lui Jack. Se prinse cu ghearele de lăzi şi de plasa înconjurătoare. Plasa era numai bună de escaladat, aşa că urcă în grabă grămada, mişcându-se aproape la fel de iute ca pe sol.

Ajunse în vârf şi se întoarse numaidecât, privind în jos cu precauţie.

Îşi făcea griji degeaba. Cei trei oameni nu-l căutau pe el. Aveau ochi doar pentru Jack şi Braxton. Habar n-aveau ce se întâmplase.

Se trase înapoi, pentru a cerceta puţin încăperea. Câteva pasarele înguste atârnau de tavan deasupra sa. Sări pe una dintre ele, reuşind să evite balustrada şi să aterizeze fără zgomot. Îşi retrase ghearele ca să atingă metalul doar cu

pernițele și o luă în direcția ușii pe care tocmai intraseră.

De două ori îl oprise Jack chiar când se pregătea de atac. Prima oară, doi wistawki plătiseră cu viața. A doua oară, în apartamentul lui Braxton, probabil că ar fi avut sorți de izbândă.

Prețul ar fi fost însă mult prea mare. Erau mai multe în joc decât viața lui Braxton. Chiar decât viața lui Jack și asta spunea multe. Jack era gazda lui, iar un K'da era profund îndatorat gazdei sale.

Dar toată onoarea din lume nu valora cât viața poporului K'da. Omul care-i vorbise lui Jack pe *Advocatus Diaboli* făcea parte din complotul împotriva poporului său. Și chiar dacă Braxton însuși nu era amestecat în treaba asta, anumite persoane din anturajul său erau.

Braxton nu trebuia să afle de existența lui.

Chiar și cu prețul vieții lui Jack?

Simți vina strecurându-i-se printre solzi în timp ce străbătea în fugă pasarela. Oare ce aștepta Jack de la el? Se aștepta cumva să se arunce asupra celor trei când dădeau colțul?

Putea să facă asta fără probleme. În urma tentativei nesăbuite a băiatului de a scăpa, dușmanii deveniseră neglijenți și se regrupaseră. Ar fi putut să-i doboare pe toți trei cu ușurință.

Dar Braxton ar fi pus ochii pe el. Şi dacă se întâmpla asta, rasa lui era ameninţată cu dispariţia.

Aşa că alese să rămână ascuns deasupra lăzilor. Jack fusese prins şi avea să fie pedepsit în ce manieră credea Raven de cuviinţă.

În curând va muri.

Oare ce-şi închipuia Jack că face acum? Se gândea că pregăteşte o capcană? Se aştepta ca războinicul K'da să iasă din umbră, spintecând în stânga şi-n dreapta?

Sau îşi închipuia că fuge să-şi salveze pielea?

Gândurile lui Draycos se îndreptară spre unchiul Virgil. Unchiul Virgil şi ecoul său fantomatic din computerul de la bordul *Essenay*. Omul acela îl învăţase pe Jack să se gândească numai la el, să acţioneze doar în propriul său beneficiu. Era capabil băiatul ăla să cuprindă cu mintea şi lucruri mai înalte? Va înţelege oare că uneori trebuie să sacrifici ceva drag şi preţuit pentru ceva şi mai de preţ?

Probabil că nu. În timp ar fi putut să-l înveţe despre onoare, cinste şi dreptate. La talentul său, Jack se putea măsura cu cei mai buni dintre shontini sau K'da.

Mai avea ceva drum de bătut. Ar fi găsit în el puterea de a muri împăcat, cu speranţa că shontinii şi K'da vor putea să vadă şi alte răsărituri de soare?

Slabe şanse.

Dar dacă dragonul îşi juca bine cărţile, nu era nevoit să afle.

Ajunse la capătul pasarelei, deasupra uşii. Prinsă de perete, chiar sub tavan se afla ţinta lui: cutia pătrată – deja familiară – ce controla luminile de urgenţă. Câte un cablu gros ieşea din baterii spre fiecare pereche de lumini.

Tăie cablurile cu ghearele, apoi făcu cale-ntoarsă.

Pe lângă acela mai erau încă patru mănunchiuri de lumini de urgenţă, aranjate fiecare în cerc cu bătaie spre exterior.

Le luă la rând şi, cu ajutorul ghearelor, le dezactivă pe fiecare în parte.

Acum totul era pregătit. Se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, sperând că nu va fi prea târziu.

Sunetul paşilor încetă, dar încă nu-i putea zări. Merse iute de-a lungul pasarelei, cu sângele pulsându-i în vene şi-n solzi, temându-se de ce avea să vadă. Depăşi ultima grămadă de lăzi şi îşi aţinti privirile-n jos.

Grupul traversase încăperea şi poposise lângă o uşă masivă mărginită de un tablou de comandă şi un status board. Jack şi Braxton stăteau rezemaţi de perete, lângă uşă. Raven era cu faţa spre

ei și cu pistolul ațintit spre Braxton. Vance se afla puțin mai în spate, făcând de gardă cu arma la vedere, iar Myers își făcea de lucru la tabloul de comandă.

Draycos încetini și se îndreptă în tăcere spre grup, cu ochii pe reflectoarele din tavan. Firele de înaltă tensiune nu erau ascunse în pereți, ca în zonele destinate călătorilor, ci pur și simplu agățate de tavan.

Oare câți volți transportau firele-acelea? Nu mai conta. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putere.

Brusc, ușa ecluzei se dădu în lături.

– V-a sunat ceasul, rosti Raven. Înăuntru.

Braxton făcu un pas înspre ușă. Jack rămase neclintit.

– Gata? Deja? Niciun discurs de adio, o legătură la ochi, ceva, acolo?

Raven se opri la un pas de el. Draycos nu-i vedea chipul, dar auzi otrava din glasul lui după ce-i înfipse băiatului pistolul în grumaz.

– Se zice că moartea prin sufocare nu-i așa rea. Cu laserul e altă poveste. Mișcă!

Jack nu clinti un deget.

– Cred că uiți ceva, Raven. Cilindrul cu ADN al domnului Braxton, mă rog, cel fals, dar înțelegi

ce vreau să zic. Se află în continuare în seiful taxatorului. Dacă domnul Braxton dispare acum, n-or să se-ntrebe de ce nu l-a luat cu el?

Draycos zâmbi amar. Ăsta era Jack. Comenta, se plângea, obiecta, punea întrebări – ce mai, trăgea de timp. Se agăța de fiecare secundă, pentru a-i da răgaz lui să-și pregătească atacul.

În acel moment înțelese Draycos c-ar fi putut străbate întreg Brațul Orion și n-ar fi găsit o gazdă și-un aliat mai bun ca Jack Morgan.

Se opri la capătul pasarelei. Jack și Braxton erau chiar sub el.

– Poftim, a lăsat cilindrul soției sale, mârâi Raven. Urmau să se-ntâlnească pe Parsonia.

– La cilindrul adevărat te-ai gândit? N-or să intre la bănuieli când le vor găsi pe amândouă?

Deasupra lui Draycos trecea un cablu de tensiune. Se lăsă pe vine, rică o labă, scoase o gheară.

– Nu va ști nimeni, i-o-ntoarse Raven. După ce-l prindem pe unchi-tu, vom pune mâna și pe al doilea cilindru. Coborî o mână pe umărul băiatului și-l îmbrânci spre ecluză. Treci înăuntru!

Jack se lăsă păgubaș. Era învins. Trase aer adânc în piept, se întoarse spre ușă...

Cu un strigăt de război ce-ţi îngheţa sângele-n vene, Draycos tăie firul de înaltă tensiune. O străfulgerare, şocul îi săgetă laba şi bezna se lăsă peste încăpere.

Într-o clipită sări la podea. În lumina slabă răspândită de tabloul de control, îl văzu pe Raven întorcându-se în toate direcţiile. Jack îl prinse pe Braxton de mână şi-l trase la podea. Vance şi Myers făceau piruete cu pistoalele-n mână, căutând cu disperare o ţintă.

Probabil fără să-şi dea seama, cei trei formaseră un semicerc, întorşi cu spatele la perete. Draycos aterizase exact în spatele lor.

Primul fu Vance. Dragonul se înălţă pe picioarele din spate şi îl lovi cu putere în cap. Fără măcar să icnească, malacul se prăbuşi la podea. Arma zăngăni lângă el.

Myers trase instinctiv în direcţia zgomotului şi pentru o fracţiune de secundă, încăperea fu inundată de lumină.

– Vance! strigă el. Raven...

Nu apucă să-şi termine vorba. Draycos era deja în spatele său. Încă o lovitură năprasnică şi Myers se duse de-a berbeleacul.

Trei rafale de laser săgetară aerul, ultima aproape nimerindu-i urechea. Făcu un salt la

dreapta, atinse podeaua și imediat sări la stânga, zigzagând înspre Raven. Acesta încerca disperat să se retragă, bolborosind și slobozind salvă după salvă înspre umbra care se năpustise asupra lui.

Dar nu fu suficient de rapid. Cu un ultim salt, Draycos îi aruncă arma cât colo, apoi se ridică în capul oaselor pentru a-l privi drept în ochi.

În lumina difuză, văzu oroarea întipărită pe chipul locotenentului. Raven deschise gura să strige sau poate să ceară ajutor.

Draycos lovi.

Nu temperat, așa cum făcuse cu Myers și Vance, ci cu toată puterea, direct în grumazul lui Raven. Simți cum osul se frânge sub ghearele sale.

Și Raven, cel care omorâse doi wistawki cu sânge rece, se prăvăli la podea fără suflare.

Mai multe zgomote străbătură încăperea și câteva lumini de lanternă se întrezăriră printre lăzi. Îi lăsă pe cei trei în plata domnului și veni lângă Jack.

Băiatul zăcea cu pieptul deasupra lui Braxton, într-o manieră protectivă. Avea mâinile întinse, astfel încât bătrânul să nu vadă ce se petrece.

Draycos zâmbi, săgetând aerul cu limba în semn de admirație. Într-adevăr, avea un partener pe măsura lui.

Luminile se apropiau, însoțite de voci speriate. Draycos așează o labă pe ceafa băiatului și se topi ușor pe pielea lui.

– Jack? glăsui Braxton.

Jack răsuflă ușurat și întinse umerii în timp ce Draycos se strecura la locul lui.

– E-n regulă, îi spuse bătrânului, bătându-l încurajator pe spate, după care se ridică. S-a terminat.

Capitolul 26

– Mai vrei ceai, drăguță? întrebă doamna Braxton, cu ceainicul aplecat deasupra cești lui.

– Mm, îngăimă Jack, amintindu-și la timp că nu e politicos să vorbești cu gura plină și să împrăștii firimituri în jur. Clătină din cap și continuă să mestece. Ceai înalt îl numise doamna Braxton: o gustare cu ceai fierbinte și un soi de biscuiți pe care-i numea *scones*[1]. Aveau un nume curios, dar erau delicioși.

– Mai vrei o prăjiturică atunci?

Clătină din nou.

– Vă mulțumesc, dar ar fi timpul să plec, se scuză el după ce termină de mestecat. Mai am

[1] Un fel de biscuit din făină de grâu sau orz (n. tr.).

de împachetat și stația Shotti e la o aruncătură de băț.

De fapt n-avea nimic de împachetat, în afară de câteva haine cu care sosise la bord. Dar nu se simțea în lagul lui în apartamentul soților Braxton și abia aștepta să plece.

Nu că s-ar fi comportat urât cu el. Dimpotrivă, erau prea drăguți. Jack nu era obișnuit cu un asemenea tratament și după trei ore ajunsese la capătul răbdărilor.

– Dar n-aș vrea să te las aici singurel, spuse doamna Braxton, așezând ceainicul pe masă. Unchiul tău s-ar putea să întârzie.

– E-n regulă. Sincer. Dacă unchiul Virge a zis că vine, atunci vine.

– Se poate. Nu era prea convinsă. Cu toate astea, abia dacă ne-ai lăsat să-ți mulțumim cum se cuvine. Și iacă-te, o tulești pentru a doua oară.

– Creditele pentru combustibil primite de la domnul Braxton sunt suficiente, o asigură Jack, luând o gură de ceai. Dacă puneai și zahăr, lichidul ăsta era chiar bun. Și oricum, n-am făcut cine știe ce.

– Ei, hai acum, spuse doamna Braxton, ridicând amabil din sprâncene. Nu fii modest. Ne-ai salvat viețile și ai demascat conspirația ce bântuia

compania noastră. Fiecare-n parte valorează mai mult decât nişte credite nenorocite. Eşti sigur că nu te putem recompensa şi altcumva?

„Aţi fi dispuşi să creşteţi un războinic K'da?" gândi el, dar refuză politicos.

– Dacă domnul Braxton va înlătura acuzaţiile alea de crimă, vom fi chit.

– Atunci suntem chit, anunţă Braxton care tocmai intrase în cameră. Am vorbit cu poliţia de pe Vagran. Se pare că au găsit un martor. I-au prezentat reconstituirea ta, cum era poziţionat fiecare, şi a confirmat că Raven i-a împuşcat pe cei doi.

– Asta-i bine. Dar poza lui Raven? Aţi trimis o poză, nu-i aşa?

– Martorul era un compfrin. Ei nu fac prea bine distincţie între chipurile oamenilor. Dar poliţia m-a asigurat că mărturia lui va fi acceptată.

Jack încuviinţă. N-ar fi fost acceptată de majoritatea poliţiştilor care le aţinuseră calea în trecut. Pe de altă parte, dacă nimeni nu ştia cum arată criminalul, n-aveau cum să-l arate pe el cu degetul. Un târg mulţumitor.

Mai ales când pe talerul său se afla Cornelius Braxton.

– Am dat în urmărire și *Advocatus Diaboli*. Până acum n-am primit nicio veste.

– Crezi că Neverlin a dat bir cu fugiții? întrebă doamna Braxton.

– Nu-l văd eu să se piardă cu firea așa repede. Asta dacă Raven n-a întocmit un raport. Nu, probabil stă ascuns, frecându-și mâinile, așteptând ziua în care voi muri.

– Întotdeauna i-a plăcut să-și frece mâinile, comentă doamna Braxton îngândurată. Nu mi-a păsat niciodată totuși.

– Am pus să fie verificate dosarele angajaților noștri, spuse Braxton, trăgându-și un scaun la masă. Ești sigur că ai văzut un brummga lângă Raven?

– Nu-s ușor de confundat, îi reaminti Jack.

– Îți dau dreptate aici. Problema e că n-avem niciun brummga pe lista angajaților, dacă nu-i punem la socoteală pe lucrătorii din fabrica de pe planeta lor de baștină. Oricum, nu în garda mea personală sau în poziții importante.

– Se pare că domnul Neverlin și-a găsit niște aliați, sugeră doamna Braxton.

Gândul îi zbură la brummga cu care dăduse nas în nas pe epava *Havenseeker*.

– S-au poate că a fost ales ca aliat... murmură Jack.

– Poftim, drăguță?

Jack clătină din cap. Or fi stat ei aici ca prietenii la taifas, dar n-avea de gând să-i sufle un cuvințel lui Braxton despre ambuscada de pe Iota Klestis. Cel puțin nu acum.

– Nimic, bodogăneam și eu.

Braxton se aplecă peste serviciul de ceai și ridică cilindrul.

– Deci ăsta-i originalul?

– Da domnule. E cel din seiful taxatorului, oricum.

– Ar trebui să-l însemnezi cumva, Neely, spuse doamna Braxton. Să nu le încurcăm din greșeală.

– M-am ocupat eu de asta, rosti Jack. Semnul acela de pe fund, îl vedeți?

– Da, acum îl văd, spuse Braxton după ce întoarse cilindrul. Da, excelent. Zici că o să-mi trimiți informațiile despre amprentele luate cu EvGa-ul?

– Cum vine unchiul Virgil le-am și trimis. Amprentele culese pe Vagran vă vor ajuta să dați de urma lacheilor lui Neverlin.

– Sau măcar o parte din ei, spuse doamna Braxton.

– Oricum, ne-ai fost de mare ajutor. Îţi mulţumesc din nou.

– N-aveţi pentru ce, spuse Jack şi se ridică din scaun. Îşi aduse aminte la timp să se şteargă la mâini şi la gură cu şerveţelul de lângă farfurie. Păi, în cazul ăsta, ar cam trebui să plec. Vă mulţumesc pentru primire.

– Îţi mulţumim pentru vieţile noastre, rosti Braxton încet, venind lângă el. Înainte ca Jack să-şi dea seama ce se petrece, bătrânul îi luă mâna într-a lui şi strânse cu putere. Îţi suntem profund îndatoraţi, Jack, chiar dacă nu recunoşti. Când vei avea nevoie de ajutor, nu ezita să apelezi la noi.

– Aşa am să fac. Mulţumesc pentru ceai şi prăjiturele.

Străbătu în tăcere coridorul luxos, târându-şi picioarele prin covorul gros.

– Explică-mi şi mie un lucru. De ce i-ai rupt gâtul lui Raven, iar pe Myers şi pe Vance doar i-ai doborât?

– Simplu, răspunse Draycos de pe umăr. Raven a comis două crime cu sânge rece pe Vagran. Pedeapsa pentru o astfel de nelegiuire e

moartea. Fiind un războinic K'da, e dreptul și datoria mea să judec astfel de cazuri.

– Bine, dar pe viitor încearcă să-ți mai domolești simțul dreptății. Nu de alta, dar polițiștii de pe Brațul Orion n-au ochi buni pentru cei care-mpart legea după cum îi taie capul.

– Înțeleg. Mai am încă multe de învățat despre societatea voastră. Ce facem acum?

Jack ridică din umeri. N-avea să fie pe placul unchiului Virge, dar ce-i corect e corect. Am făcut un târg, îți amintești? M-ai ajutat cu problemele mele, acum e rândul meu să te-ajut cu ale tale.

– Ești sigur că asta-ți dorești? Drumul nu va fi lipsit de pericole. Chiar dacă Braxton nu face parte din complotul împotriva poporului meu, ne confruntăm cu unul dintre cei mai puternici aghiotanți ai săi.

– Se poate. Dar cred că Neverlin are destule pe cap ca să mai stea în bârlog o vreme. Un răgaz bine-venit.

– Probabil. Nu ți se pare interesant că deseori oamenii sunt altcumva decât credeai?

Jack pufni.

– Nu-ți face iluzii, prietene. Braxton tot un magnat afurisit rămâne și nu s-ar da în lături de

la nimic ca să pună mâna pe ce dorește. Avem noroc că deocamdată e de partea noastră.

– S-ar putea să ne fie de folos. Cu toate astea, multe alte primejdii ne vor întâmpina la tot pasul.

Jack zâmbi.

– Să văd eu care are tupeul să se pună cu mine și cu animăluțul meu dragon.

Draycos înălță capul de pe umărul lui și se lipi de tricou.

– Sunt un bard-războinic K'da, rosti el prefăcându-se ofensat. Nu un animăluț de casă.

– Cum spui tu, rosti Jack mieros, bătându-l ușor pe creastă. Știu, acum ține-ți capul la cutie.

– Am dat de veste la toate fabricile și uzinele Braxton Universis, spuse Harper cu ochii la ecranul computerului. La Internos Police și la instituțiile similare ale extratereștrilor. În câteva zile tot Brațul Orion va fi pus sub alertă.

– Bine, spuse Braxton. Întoarse din nou cilindrul și privi cu luare-aminte ciudatul simbol inscripționat pe fund.

– Când termini, sună-l pe Anderson și pune-l să afle tot ce poate despre Jack Morgan. Trecut, cu ce se ocupă, familie, prieteni... tot. La fel și cu unchiul Virge, de care zicea băiatul.

– Da, domnule, își notă Harper.

– După aceea vorbește cu Chu să ne trimită o echipă pe Parsonia. Vreau să știu ce-i cu simbolul pe care l-a desenat Jack.

Îi înmânâ cilindrul doamnei Braxton.

– Și, adăugă el, cu ce fel de unealtă l-a gravat.